

Sztolár Miklós

Külső és belső törvényeink

TARTALOM

Vétkesek között

Törvény és igazság

Életművészek

Vétkesek között

„Ügyvédet fogadhat”

A zöldövezetben épült villa 3 éve üresen állt. Időközben már egy egész városrész épült köré, új tulajdonosát azonban eddig senki sem látta. A házat szemlátomást rendben tartották, kertjét gondozták, sejteni lehetett, hogy igen szép, míves munka, angol pázsittal, díszfákkal, tujákkal, fenyőkkel. Mindenki biztos volt benne, hogy ez a környéken a legszebb.

A környéken - annak ellenére, hogy az itt lakók meglehetősen korszerű módszerekkel védték értékeiket és életüket - igen gyakoriak voltak a betörések, ebbe a házba azonban soha senki nem próbált betörni, pedig a betörők az üresen álló villákat sem kímélték. Az élénk fantáziájú szomszédok már-már arra gyanakodtak, hogy a betöréseket esetleg ebből a villából szervezik. De ne rohanjunk előre történetünkben, és főleg éljünk az ártatlanság vélelmével.

1990. nyarán, egy késő délutáni órán hazai rendszámú, metálkék BMW fékezett a ház előtt, az első, amelynek utasát láthatta a nagyközönség. A 30 éves, lendületes járású, kisportolt, hátra-fésült sötéthajú férfi határozott léptekkel indult a kapu felé. Akárhol megfordult, rendszerint külföldinek nézték, és ennek megfelelő udvariassággal kezelték. Autójának reflektorai, két dudaszó kíséretében felvillantak mögötte. A kapuhoz érve, levette napszemüvegét, és a csengő helyén levő számjelzős világító billentyűzeten ötjegyű kódot ütött be, mire a kapu kinyílt.

Paszkál belépett az elvarázsolt kastélyba. A bejárat ajtónál egy szolárium-barna, karcsú, farmernadrágos lány ugrott a nyakába.

- Szia, hol jártál?

Paszkál lassan lefejtette magáról a lányt. Szemlátomást ideges volt.

- Várjál, Tünde, itt vannak a Dokiék?

- A hátsó szobában vannak.

Paszkál valósággal berobbant az ajtón. A félhomályos szoba egy-egy részét a redőnyök résein átszűrődő, vakító napsugár világította meg. Az egyetlen valamire való bútor egy igen széles, vadászjelenetet ábrázoló fafaragással díszített íróasztal nagy disszonanciát képezett a fal mellé dobott ágybetéttel és a parkettára állított televízióval.

Egy biliárdasztal mellett két kigyúrt, agyontetovált férfi kártyázott. Mindketten trikóban voltak. Igen elegáns, magasfényű cipőik egy pár edzőcipő társaságában heverték a mögöttük levő sarokban. Doki a biliárdasztalon pihentette lábait, és egy - a szoba sarkába támasztott - festményen jártatta igen elégedetten a szemét. Husáng szemlátomást türelmetlenül várt.

- Tegyel már. Mit báméskodsz?

Társa továbbra sem zavartatta magát.

- Ennyit megérdemlek. Szép munka volt. Védett festményben nem mindennap gyönyörködhet az ember.

A festmény nem különösebben érdekelte, de a védettség?! Saját tetoválásait valamivel többre becsülte, bár azok egészen másféle védelemben részesültek. Ami a szép munkát illeti, Doki magabiztossága egy perc múlva már a múlté volt.

Mikor Paszkál belépett, mindketten letették lapjaikat, de még így is gondosan ügyeltek rá, hogy lapjaik le legyenek fordítva. Husáng felugrott, és becsukta Paszkál mögött az ajtót, aki kimerülten a szabadon hagyott székre ült. Várákozóan nézték a férfit.

- Elkapták őket. - jelentette be Paszkál.

Doki pillanatok alatt magához tért.

- Barmok. Megmondtam, hogy több névre csinálják.

- Úgy csinálták. - mondta tanácstalanul Paszkál.

Mindannyian elhallgattak.

Paszkál ügyvéd volt, jogi képviselőjük ellátásán kívül, tippeket adott hadműveleteik tervezésénél, és bár viszonylag gyorsan - néhány hónap alatt - hozzászokott ehhez a számára addig ismeretlen világhoz, a kivitelezésből kivonta magát. Ez utóbbit társai tudomásul is vették.

Paszkál és Husáng gondterhelten figyelték társukat, aki hosszas hallgatás után - még mindig maga elé nézve - szólalt meg.

- Napoljuk el. - mondta, majd körülnézett. - Hol a Tünde?

A lány beléptekor mindannyian fellélegeztek. Megjelenése szinte mindig csökkentette a köztük levő feszültséget.

- Itt vagyok. Mit műveltetek, amíg kinn voltam?

Paszkál elmosolyodott.

- Rólad beszélgettünk.

Elnevették magukat. Végre Doki is elengedte magát.

- Osszál újra. - mondta Husángnak, majd az ügyvédhez fordult - Paszkál, te is beszállsz?

- Persze, ossz nekem is.

Hogyan ismerkedjünk?

Paszkál Tündét egy szálloda bárjában ismerte meg. Tünde a bárpult mellett ült két - igen giccsesen öltözött - luxuskurva mellett, tőlük kissé távolabb. A késő esti óra ellenére alig voltak a bárban.

Egyetemista korában fedezte fel ezt a helyet. Gyakran járt ide, a zongoristától a mosogatókig mindenki ismerte.

A zongorista éppen cigarettaszünetet tartott, de amikor Paszkál belépett, azonnal elnyomta cigarettáját, és - miközben kezével intett Paszkálnak - visszaült a zongorához folytatva végeláthatatlan improvizációját.

Az ügyvéd viszonzta a zongorista üdvözlését. Már az ajtóban feltűnt neki, hogy valami nincs rendjén. Miközben tekintetét a bárpult és a mellette ülő lány húzta magához, rájött, hogy mi az. Tünde Paszkál belépésekor önkéntelenül felkapta a fejét. Félhosszú, barna haja az arcába borult egy pillanatra, és ezt olyan kedves mozdulattal dobta félre, hogy Paszkál biztos volt benne, hogy ez csak neki szólhat. Még a bár sarokfényei is eltűntek szemei előtt egy pillanatra. Megtörtént a „varázsütés”.

Mi tagadás, kőkemény ügyvédszívét megérintette ez a lány. Akkor még nem tudta, hogy ez a pillanat lesz a végzete. Illúzióit azonban gyorsan leépítette, hiszen Tünde mégiscsak a bárpultnál ült. Akkor pedig mire számíthat? Legfeljebb egy korrekt tarifára. Nagyon elkeseredett. Magához intette a hozzá legközelebb álló pincért.

- Ki ez a nő?

A pincér elnevette magát. Arany szemfoga villant egyet.

- Valami műkedvelő, de lehet, hogy civil. Szerintem ma kezdett. Szóljak neki?

Paszkál újra a bárpult felé nézett, ahol már a másik két nő is felfigyelt Paszkál különös viselkedésére.

Még nem látták ilyennek a férfit, mióta idejárt. Paszkál, folyamatosan a lányt figyelve válaszolt a pincérnek.

- Kösz, nem kell.

A pincért szólították a terem másik végén. Paszkál felállt, és elindult a pult felé. Megállt Tünde mögött.

- Ideülhetek?

Tünde nem válaszolt. Paszkál leült Tünde mellé, nagyon zavarban volt, pedig ez a szituáció nem volt ismeretlen számára.

- Iszik valamit?

A mellette levő nő nem bírta megállni, hogy megszólaljon.

- Rossz a szöveged, Paszkálka.

Paszkál ingerülten vágott oda szemével, de nem szólt. Tünde visszatette poharát a pultra, majd felállt, és belekarolt férfibe.

- Nem iszom, de tetszel. Menjünk innen.

Egyik vendég és a pincér cinkos pillantása között távoztak. Tündének az ajtóban egy csapásra visszatért az életkedve. Paszkálhoz húzódott.

A vendégek mindebből csak annyit láttak, hogy Paszkál egy kurvával távozik. Nem tudták, mekkorát tévednek.

Fehér gallér

Mikor Paszkál belépett Tünde életébe, Dokiék zsebmetszésekkel, valutázással foglalkoztak. Egyszóval kisstílű bűnözők voltak. Tevékenységük egy idő után tisztos kenyérkeresetté lépett elő náluk, de már rájuk fért egy kis változatosság. A megélhetési bűnözés fogalma ekkoriban terjedt el a médiákon keresztül. Ez Dokinak annyira megtetszett, hogy már-már maga is elhitte, hogy tevékenysége ebbe, - a szükséges rossz kategóriába - tartozik.

Neve is ekkoriban ragadt rá. „Nőgyógyászkezü” lévén, - az őrizet ellenére - két alkalommal szabadult meg bilincseitől, és szökött meg a nyílt utcán az utóbbi fél évben. A nyomozók, az első esetben nem tudtak erről a képességéről, a másodikban pedig nem vették elég komolyan azt.

Doki Paszkált, eleinte csak egynek tekintette Tünde hóbortos ötletei közül, akikkel a lány néha előállt. Most azonban nem tudta kiverni a fejéből, hogy az ügyvédet valamiképpen hozzájuk rendelte a sors. Nem tudta még megfogalmazni, hogyan, de érezte, hogy megjelenése alapján meg fogja változtatni életüket.

Nem tévedett. Az éppen indulóban levő kárpótlási folyamat már régóta foglalkoztatta, de nem tudott a valódi lehetőségekről, és főleg nem voltak még összeköttetései ezen a területen.

Egyik délelőtt váratlanul megjelent Tünde albérletében. A lány éppen öltözködött, de nem zavartatta magát barátja megjelenése után sem. Kapcsolatuk már a múlté volt.

- Mikor jön a Paszkál?

Tünde pont ezt a kérdést várta. Kitárta az ablakot, utcazaj áramlott be a szegényes berendezésű szobába. A szemközti tűzfal miatt napsütés csak a párkányon levő növényeket érte.

- Őt hagyd ki ebből. Kérsz valamit?

Doki megvárta, míg elhal egy - a körúton száguldó - mentő hangjelzése, majd csendben megjegyezte.

- Látom, rég voltál pofán vágva. Örülhetnél, hogy gondolkodok rá.

- Azt hiszed, szüksége van a gondoskodásodra?

Doki előző nap minden különösebb ok nélkül lekurvázta a többiek előtt, így különösen feszült volt. Sokat adott a látszatra, és nem mindig lépett túl az ilyen megjegyzéseken könnyedén. Néha nem lehetett kiszámítani viselkedését. Várakozásával ellentétben a férfi higgadtan válaszolt, odalépett a lányhoz, és egy kedves mozdulattal, folyamatosan a szemébe nézve lenyomta az ágyra.

- Azt. Nyugodj már meg.

Tünde ránevetett Dokira, aki folytatta megszakított gondolatmenetének kifejtését.

- Pénzszagot érzek.

A lány úgy nézett végig barátján, mint egy sajnálnivaló, monomániás őrültön. Ez utóbbiból a monománia feltétlenül igaz volt.

- A Paszkálnak nincs egy vasa sem, szóval ezzel mellényúltál.

- Ki akarja kifosztani az ügyvéd urat? Persze rajtad kívül.

Tünde visszavágni készült, de a megszólaló csengő miatt el sem tudta kezdeni a mondatát. Az ajtóban Paszkál helyett egy csíkos zakós, elegánsan öltözött fiú állt. Senki nem tudta, hogy került ebbe a hírhedt kerületbe, és főleg, hogyan tudott itt megmaradni. A szomszédban lakott, és bár tudott Tünde viselt dolgairól, régóta próbálta megkönyékezni a lányt.

- Bemehetek?

Tünde zavarba jött, és nem tudta, mitévő legyen.

- Most inkább ne... - mondta, aztán gondolt egyet és hangot váltott - Illetve, tudod mit, gyere.

A fiú belépett, Dokit meglátva egy kissé hátrahőkölt, aki elégedetten szemlélte a sarokból.

- Ki ez a Macskajancsi? Újabban már a temetőből is járnak hozzád? - fordult Tündéhez a fiú kezében levő krizantémcsokrot szemlélve.

Tünde kitésszékelte a fiút.

- Szűnj meg. - vetette oda Tünde Dokinak, majd a fiúhoz lépett - Most menjél, majd később beszélünk.

Macs kajancsi kihátrált a szobából, Doki egyre jobban érezte magát.

- Mondd csak, mit szól ehhez a lovagod?

Tündének kezdett elege lenni a férfiből.

- Most már bekussolhatnál. - mondta ingerülten.

Várt, majd leült az egyik fotelbe.

- Hogy beszélsz a barátoddal? - hangzott a váratlan kérdés a bejárat felől.

A lány felkapta a fejét, a nyitva maradt ajtóban Paszkál állt. Tünde rögtön odalépett hozzá és átölelte. Mióta ismerte, úgy ment utána, mint a kiskutya a gazdája után. Doki is felállt.

- Na, megjött az ügyvéd úr. - mondta ezúttal már gúny nélkül.

Kezet fogtak, mindkettőjük kézszorítása erős volt. Tünde rosszkedvét kedvese megjelenése azonnal megsemmisítette.

- Hozok egy kávé.

Kiment az előtérből nyíló főzőfülkébe, de innen is rálátott barátaira. A nagy tervek általában igen prózai körülmények között születnek. Így történt most is. Doki már ideérkezése előtt végiggondolt mindent, úgyhogy nyugodtan belevághatott mondandójába.

- Beszélni szeretnék veled. - fordult Paszkálhoz.

Tünde közben öltözőasztala elé ült és sminkelni kezdte magát. Bármilyen szegényes is volt lakása berendezése, az öltözőasztal nem hiányozhatott egy valamirevaló nő bútorai közül.

- Tünde mondta, hogy te otthon vagy ezekben a kárpótlási ügyekben. Szeretném, ha ellátnád a jogi képviselőtünket. Persze nem baráti alapon. Nem állandó összegre gondoltam, hanem részesedésre, azt hiszem így neked is jobb lenne. Ne gondolj semmiféle piszkos munkára.

- Pedig az kifizetődőbb. - vágott közbe nevetve Paszkál, végig sem gondolva, mit is jelentenek a szavai.

Doki azonban komolyan vette megjegyzését, és nagyon megkönnyebbült. Vége volt a tiszteletköröknek, ráadásul előbb, mint gondolta. Persze, még óvatosnak kellett lennie. Tünde mosolygott magában, miközben beszélgetésüket figyelte. Már többször cselekvő részese volt Doki efféle vállalkozásainak, ami pedig Paszkált illeti, egyenesen lenyűgözte a férfi.

- Kinéztem magamnak egy éttermet a Balatonon, de nem tudom, mi lenne a korrekt eljárás, hogy megszerezsem.

Tünde felállt a sminkasztaltól, Paszkál mögé állt, és a fotelnek dőlve a férfi vállára tette kezét.

- A hivatalosra gondol. - mondta az ügyvéd feje fölé hajolva.

Elnevették magukat. Ez már Paszkál területe volt.

- Privatizációs?

Doki elbizonytalanodott.

- Azt hiszem. Meghirdették.

Az ügyvéd most már hangosan gondolkodott.

- Megcsinálhatjuk például kárpótlási jeggyel, de vannak más lehetőségek is. Vigyázni kell majd, hogy a jövőben ne kerüljön egy névre túl sok ingatlan. Ezt majd megoldjuk.

Doki végre megnyugodott, a többes szám megnyugtatta.

- Szóval menni fog?

- Igen. - válaszolt Paszkál határozottan.

Azonnal kombinálni kezdett.

Az „amerikai kapcsolat”

Husáng emelt, Doki újra kezébe vette a lapokat, de gondolt egyet, és visszatette őket az asztalra.

- Most már mondhatnál valami jó hírt is.

Paszkál, mintha csak erre várt volna, bejelentette.

- Holnap jön „amerikai barátunk”.

Doki szemlátomást izgatottá vált. Ha pénzről volt szó, mintha metamorfózison ment volna át, annyira megváltozott a viselkedése.

- A Johnny? Hány határidő járt le?

Paszkál nem válaszolt azonnal.

- Ha azt a szentendreit nem számoljuk, akkor egy.

Doki teljesen felháborodott.

- Miért ne számolnánk?

- Meghalt, - mondta Paszkál - de a biztosítékok rendben vannak.

Doki végül megnyugodott.

- Husáng, te azt a kettőt vezesd elő holnapra. Fogd vissza magad, mert még szükségünk lehet rájuk.

- Úgy lesz, főnök, a hajuk szála sem fog meggörbülni. - vigyorgott Husáng.

Doki a lejárt tartozásokat, és általában a pénzügyeket tabunak tekintette. Egy óra késést sem engedett meg a visszafizetési határidőknél. Újra Paszkált kérdezte.

- Ki van még?

Paszkál felállt, felvette félrehajított mappáját. Visszaült, és lapozni kezdett.

- Egy fogorvos, neki hitel kell.

Johnny természetesen nem amerikai volt, nevét Dokiék ragasztották rá meglehetősen sajátos logikával. Tőzsdei befektető lévén olyan sokszor emlegette a Dow-Jones index nevezetű tőzsdei mutatót, hogy szinte kézenfekvő volt elkeresztelése. Erről ő természetesen nem tudott, Dokiék csak maguk között hívták így. Talán mondani sem kell, hogy a Dow-Jones igazi jelentéséről fogalmuk sem volt.

Johnny nemzetisége a meghatározhatatlan kategóriába tartozott, Magyarországon született, de már, több mint 20 éve Európa különböző városaiban tevékenykedett, igaz, egyszer Honkong-ba is elsodorták a gazdasági élet hullámai. Nem volt tehát se Istene - ha a pénzt annak nem

számítjuk -, se hazája. Ez utóbbi azonban nem is volt fontos az ügy szempontjából, ami idehozta, még az is lehet, hogy rontott volna pozícióin, hiszen ide is befektetőként érkezett. Az ingoványos talajt nagyon szerette, így aztán Magyarország valóságos Eldorádó volt számára, ennél nagyobb fantáziát csak következő célpontjában - a volt Szovjetunió utódállamaiban - látott.

Délután érkezett. Kedélyesen, tört magyarsággal üdvözölte a társaságot.

- Hogy vannak az én barátaim? Aranyat ér a szívetek.

Ezt mindig elmondta, akárhányszor jött. Dokiék már betéve tudták, de sohasem hozták tudomására, ennél sokkal fontosabb ember volt számukra.

A száztíz kilós ember otthonosan berendezkedett a széles íróasztal mögött. Egy mozdulattal helyet csinált magának, véletlenül leverte a hamutartót, de nem hajolt le érte. A többiek ügyet se vetettek rá.

- Hoztam nektek egy kis csekélységet, remélem, értékelni fogjátok. - mondta, azzal kitett az asztalra egy gondosan becsomagolt dobozt.

Doki kezébe vette a csomagot és kibontotta. Forgatni kezdte a dobozt, a feliratokat olvasgatta.

- Mi a fene ez? „C” vitamin?

Johnny elmosolyodott.

- Erre majd magad is rájössz.

Paszkál már kapcsolt.

- Nagyon erős?

Johnny látván, hogy Paszkál szinte azonnal felismerte a lehetőséget, most már hozzá intézte szavait. Gyengébb, de ez nem baj. Kétfélét hoztam. Ez - mondta felmutatva egy tablettát - 5-6 órára ellazít, és még úgy 10 órán át érzed.

Az ügyvéd közbeszólt.

- Ez az Extasy?

Johnny kissé meglepődött Paszkál tájékozottságán.

- Igen. - mondta, majd egy másik tablettát mutatott - Ez pedig a Speed. Megdolgoztatja a fejedet,

- 4-5 óráig hat, de utána nem valami kellemes. Itt egy kevés. Gyakorlásnak.

Lehajolt, és az íróasztalra tett egy kazettatáskát.

- Szervezzétek óvatosan. Vigyázzatok, mert nem ti vagytok az elsők, van már konkurencia.

Doki már a kivitelezésen gondolkodott.

- Mennyit kérhetünk egy tablettáért?

- Kezdetben, úgy ezeröttszáz forintot. Arra is figyeljete, hogy a dealerek-nél egyszerre csak kis mennyiség legyen, amire még rámondhatják, hogy csak ők élnek vele. Vannak szerencsés törvényeitek, de ha nincsenek, majd csinálunk.

Meglazította nyakkendőjét, és hátradőlt karosszékében.

- Na, hívjátok a megszorultakat.

Paszkál egy vele egykorú férfit invitált a szobába. De mekkora különbség volt közte és e között a kialvatlan, elkeseredett ember között!

- Parancsoljon, foglaljon helyet. - kínálta helytel Johnny adósát.

A - kissé szegényes öltözetű - férfi leült hitelezőjével szemben. Látszott rajta, hogy igyekszik a legjobb látszatot kelteni, szemei azonban nem tudták leplezni valódi érzéseit. Gyűlölet és tehetetlen düh áradt belőle, bár mindent megtett, hogy elrejtse feltörni készülő indulatának jeleit.

Paszkál Johnnyra nézett, és röviden ismertette a helyzetet.

- Az úr alaptartozása Ötszázezer forint, ezt egy éve vette fel havi harmincöt százalékra. Eddig egymilliót fizetett vissza, még hatszázezer forint tartozása van. A fedezet egy egyszobás zöldövezeti lakás. Határideje ma jár le.

Johnny egykedvűen vizsgálta karfa nélküli székén szorongó adósát. Sok ehhez hasonló embert látott már. Franciaországban, Németországban, Honkong-ban, Olaszországban, és mindenütt, ahol megfordult.

- „Úgy látszik az adósok mindenhol egyformák.” - állapította meg magában.

Mikor vendége erősen öszülő halántékára nézett, hirtelen rájött, mi változott rajta utolsó találkozásuk óta. Még vizsgálta egy ideig áldozatát, majd nagy sokára megszólalt.

- Barátom, maga egy gentleman. Ezt a pontosságot, ezt nevezem. Nyilván rendezni akarja a tartozását. Az ügyvéd úr szerint ez Hatszázezer forint. - állapította meg rezignáltan.

A gúnynak még az árnyalata is hiányzott szavaiból. Hátradőlt a fotelben. Az ember egyenesen a szemébe nézett.

- Kérem, nekem gyerekeim vannak, feleségem. Önök már megkapták az összeg kétszeresét. Kérem, tekintsenek el a többitől, vagy legalább egy részétől. Már mindenemet eladtam.

Johnny a maga részéről lezártan tekintette az ügyet.

- Paszkál, kérem, rendezze el a formáságokat az úrral.

Behunyta szemét, és hintázni kezdett karosszékében. A látogató hosszú hónapok óta először megkönnyebbült. Mégiscsak van igazság a Földön! Minél szebb volt azonban ez a pillanat, annál váratlanabb és letaglózóbb a folytatás. Paszkál - árnyalatnyi részvétellel a szemében - figyelte a talán utolsó boldog pillanatait élő embert, majd ismertette fizetési késedelemének következményeit.

- Előreláthatólag két hónap múlva kell költözniük, és valamivel több, mint egymillió forintjuk marad. Remélem, talál majd megoldást.

Az ügyvéd tudta, hogy most a dühöngési szakasz következik, szemével intett Husángnak, aki felállt az ócska heverőről, ahonnan eddig követte az eseményeket. Elindult Johnny adósa felé, további nyomatékot adva ezzel Paszkál szavainak.

- Vezesd ki az urat, légy szíves.

Husáng megragadta az összetört ember karját, aki ingerült mozdulattal reagált.

- Vigye innen a mocskos kezét. Remélem, megveri magukat az Isten. Nagyon megérdemlik. - mondta, és kilépett az ajtón.

A kerítés utcai oldalán egy fiatal pár közeledett felé. Nem értették, mitől ilyen furcsa ennek az embernek a járása. És hány ilyen ember jött már ki ebből a házból az utóbbi hónapokban!

Johnny szemlátomást szenvedett a melegtől. Ahhoz viszont túlságosan kényelmesen elhelyezkedett a fotelben, hogy felálljon.

- Vehetnétek egy légkondicionálót. Kik jönnek?

Paszkál az első mondatot elengedte a füle mellett.

- Ők még nem voltak itt, nem mondták pontosan, mit akarnak. Ragaszkodtak a személyes megbeszéléshez. Egyébként a férfi fogorvos.

Johnny elégedetten nézett maga elé. Ügyfele foglalkozása jóérzéssel töltötte el. Joviális arcú, ezüstszőrű hajú, ápolt szakállú ötven év körüli férfiú lépett a szobába. Johnny-nak azonnal feltűnt öltönyének bújtatott eleganciája, és az a magabiztosság, ami még a pénzvilág emberei között is ritka.

Tudta, hogy nem lesz könnyű dolga, hiszen a megtestesült önbizalommal találkozott vendége személyében. A fogorvos társaságában levő kihívóan öltözött, kifogástalan alakú húsz év körüli hölgy jóval magasabb volt partnerénél, és nemcsak azért, mert nem átallott magas sarkú cipőket felvenni. Akár konzumnő, akár az orvos állandó partnere volt, mindenképpen érdekes párost alkottak.

Johnny azonnal felállt, látogatóihoz lépett. Kölcsönös, szívélyes bemutatkozásuk után az íróasztal elé vezette őket.

- Foglaljanak helyet, kérem. Paszkál már beszélt Önökről, de nekem tudnom kell, hova teszem a pénzemet.

A fogorvos kissé elcsodálkozott Johnny lényegre törő viselkedésén, de végül belátta, hogy semmi értelme a tiszteletköröknek, mindketten ugyanabban a bűvkörben élnek.

- Új vállalkozásba kezdek. A profilt sajnos nem árulhatom el, üzleti titok lévén. Remélem, nem veszi rossznéven. Biztosítékként ingatlanokat, esetleg műtárgyakat tudok ajánlani. - mondta.

Kis szünetet tartott, újra körülnézett a szobában, amit ugyan már belépése pillanatában futólag felmért. Akármerre nézett, tekintete csaknem mindenütt felderíthetetlen sötétségbe, vagy falakba ütközött. Néhol félig kibontott csomagokat, egymás hegyén-hátán heverő számítógép-alkatrészeket látott. Végül egy beállításra váró fax tetején hagyott Nintendo véglegesen megrendítette üzletfele iránt érzett, egyre csökkenő bizalmát.

Most már nem bírta megállni, hogy meg ne kérdezze, ami már régóta furdalta az oldalát.

- Milyen nagyságrendű összegekkel foglalkoznak?

Most Johnny-n volt a sor. Úgy gondolta, legfőbb ideje helyre tennie a doktor urat.

- Ötszázezettől ötvenmillióig.

A fogorvos - mint az már néhányszor előfordult - megállapította magában, hogy emberismerete és helyzetfelmérési képessége ezúttal sem hagyta cserben: komolytalan partnerről van szó. Udvariassága ellenére érződött hangjából a hideg elutasítás. A hölgy viselkedése még beszédesebb volt. Eddigi kitárulkozó, már-már odaadó viselkedése helyébe egyszeriben felsőbbrendűség és némi gőg költözött.

Kihúzta magát a széken, felkészülve egy esetleges indulásra. Nem tévedett. Amint Johnny befejezte mondatát, partnere széke karfájára tette kezait.

- Uram, köszönöm, hogy... - kezdte mondani, de Johnny kezével jelezte, hogy szólni kíván.

Fogorvosunknak már azon járt az esze, hogyan tudná udvariasan elhárítani Johnny előre-láthatólag hosszúra nyúló ajánlkozását. De most akkorát tévedett, mint még életében soha. Várakozásával ellentétben Johnny egy félmondatral válaszolt.

- Fontban értettem

Johnny-nak ez is kedvenc játéka közé tartozott. Persze volt ebben némi üzletpolitika is. Nagyon jól tudta, hogy magabiztos emberrel mindig nehezebb dűlőre jutni, tehát meg kellett törni, magába vetett hitét meg kellett ingatni.

- Szerintem, üljenek le.

Hát, ők bizony leültek a szó minden értelmében, bár igyekeztek leplezni megdöbbenésüket. Doki, Paszkál és Tünde tanítómesterükként figyelték Johnny-t, és volt is mit tanulniuk tőle.

- Mekkora összegre van szükségük?

A fogorvos most már korántsem volt olyan önelégült, mint belépésükkor. És mintha a hölgy is némi távolságtartással nézte volna, addig körülrajongott partnerét.

- Háromszázmillióra. - válaszolt a fogorvos, majd sietve hozzátette - forintban.

Johnny sorolni kezdte a feltételeket.

- A szokásos kétszeres ingatlanfedezetet kérjük.

A fogorvos, Johnny kérdő pillantására jelezte, hogy a kért fedezet rendelkezésre áll. Johnny folytatta.

- Tekintettel az összeg nagyságára a kamat havi harminckét százalék.

Eltelt néhány másodperc, mire a fogorvos megszólalt.

- Havi harminckettő?

Doki oldalba bökte Paszkált.

- Figyeled a nőt? - kérdezte felfigyelve a fogorvos partnerének különös viselkedésére, amint az tekintetét odaadóan Johnny-ra függeszti.

Az üzletember kissé elcsodálkozott.

- Igen. Ilyen feltételekkel csak nálunk juthat ekkora összeghez. De, ha máshol kívánják megpróbálni...

A leendő adós intett Johnny-nak, hogy folytassa.

- A törlesztést hat havi türelmi idő után kell megkezdeni. A határidőket igen komolyan vesszük. De ez Önöknél nem hiszem, hogy probléma lesz. A tájékoztatás végett azonban meg kell jegyeznem, hogy a részletek fizetésének elmaradása, késése esetén jön a maffia, a Gestapo, és a Cosa Nostra. A többi rábízom az Önök fantáziájára.

A fogorvos megkapta a kegyelemdőfést. Johnny megállapította magában, hogy ennél többet már nem tehet az ügy érdekében.

- Önön a sor, uram.

- Elfogadom a feltételeit. - válaszolt a fogorvos, de közben egyfolytában azon gondolkodott, nem kellene-e ebben a pillanatban üzletkötés nélkül faképnél hagyni Johnny-t. Nem tudta megtenni.

Egy kis lazítás

Paszválék az este folyamán már a harmadik diszkóban jelentek meg. Társaságuk kibővült. Doki egy hosszú szőke hajú, sugárzó arcú lányt vezetett maga mellett. A lány sötétbordó műkörmei, fekete bőrruhájának ezüstös szegecsei mind, mind barátját szőlítették, bár szinte mindenkinek megakadt rajtuk a szeme. A szinte kibírhatatlan hőség ellenére képes volt így öltözni, pusztán azért, mert Doki egyszer azt mondta, mennyire tetszik neki ebben a ruhában. Doki azonban már rég elfelejtette ezt a mondatát.

Egy külföldi útról tért vissza, amit Doki tudtával, sőt utasítására tett meg egy - számára meglehetősen visszataszító - német úr társaságában. Bár nem szívesen, de az úr minden kimondott és kimondatlan kívánságát teljesítette.

Most, hogy újra barátja mellett volt, Tünde iránt érzett folyamatos féltékenysége is alábbhagyott. Annak idején sokáig közös lakást béreltek Tündével, mindenhová együtt jártak, keresztben-hosszában ismerték egymás életét. Akárhová lépett be ez a két magas, kisportolt, manőkenmozgású lány, szinte mindenki felkapta fejét. Nagyon ügyeltek rá, hogy öltözkük mindig szinkronban legyen, ami persze nem azt jelentette, hogy ugyanolyan ruhában jártak.

Kinga tudta, hogy Tünde és Doki között valamikor egy nagyon szép szerelmi kapcsolat volt, bár erről Tünde soha nem beszélt neki. Ez meglehetősen zavarta, úgy érezte, sohasem léphet Tünde helyébe, pedig nem szenvedett önbizalomhiányban.

Még nem jött rá, hogy Doki ide sem szórakozni hívta, mint ahogy ő remélte. Kezdett elege lenni barátja ötleteiből, de a fiú valamilyen módon mindig le tudta venni a lábáról. Dokiék az ezeken a helyeken mindenki ismerte, aki számított, a biztonsági őrökön, a mixereken, a disc-jockey-n át a „go-go girl”-ökig. Ezek az emberek mind-mind a barátaik voltak. És, lám mennyit érnek a barátságok! Persze, nem a kérészetűkre gondolok. Minden út megnyílt előttük. Akármekkora volt a tömeg, ők úgy mentek közöttük, mintha valakik szőnyeget görgettek volna előttük.

Doki egyenesen a bárpulthoz tartott. A biztonsági őr, aki ide is követte, le nem vette szemét Doki környezetéről, pedig Dokinak aztán nem volt szüksége testőrré, legalábbis ekkor még nem. Az őr ezt pusztán magánszorgalomból tette, mint ahogy haját is valamilyen kimondatlan elváráshoz igazodva nyíratta fel. Fogalma sem volt arról, hogy egy biztonsági őrnek miért kell sima tarkóval, buta fejjel, nyakkendővel és öltönyben megjelennie, akárhol is jár. Dokinak tetszett az izomagyú őr már-már alázatos viselkedése, úgy érezte magát, mintha hájjal kenetnék. Mindig is szerette fontosnak érezni magát.

A bárpult mögötti tükörben ott hullámozott az egész diszkó, minden színével és fonákjával. A forgó, pikkelyes fémgömbökről visszaverődő, körben futó fényhullámok ostorcsapásként vágtak végig időnként a lüktető tömegben. Ez a világ csak annak tűnt színpompásnak és lenyűgözőnek, aki először járt itt. Törzsközönsége annyira megszokta ezt a környezetet, hogy fel sem tűnt neki, ahogy a kábítás egyes számú trükkje rabságába ejti.

Paszválék még nem, de Doki sajátos szűrőn át nézte ezt a mikrotársadalmat. Immár a bárpultnál ülve szemeivel dealer-eiket kereste. Nem volt könnyű dolga, hiszen - bár mindegyiküket ismerte - nem tudhatta, hol tűnnek fel a forgatagban. Miután elégedetten nyugtázta, hogy egy kivételével mind munkában vannak, magához húzta Kingát, aki már régóta várta, hogy Doki táncolni hívja. Mikor a lány hozzásimult, hirtelen ráeszmélt, hogy már majdnem egy hónapja nem látta barátnőjét, és végül is, nemcsak üzlet létezik a világon. A táncolók közé vezette barátnőjét, megérezve annak kimondatlan kívánságát.

Paszkál Dokiék társaságában még csak harmadszor járt ezekben a diszkókban, de már a második alkalommal többen felismerték, sőt - legnagyobb meglepetésére - távolról is köszöntötték. Bár a gyengébb szerek igazi jelentőségét a társaságban ő ismerte fel elsőként, nem szívesen járt ide. A valósággal való szembesülés számára nem mindig tartozott a legkellemesebb dolgok közé. Ő csak a terítők közvetítőivel tartotta a kapcsolatot, a jogi és az adminisztrációs vonalat vitte, az egész csak többszörös áttétellel érintette. Itt azonban nemcsak a közvetlen eladásokat, hanem áru hatását, sőt néha utóhatását is módjában volt közvetlen közelről szemügyre venni. Pedig, ezekről még az újságokban sem szívesen olvasott. Elég volt a szemközti folyosó kövezetén ülő - valószínűleg egy Extasy tableta hatása alatt levő -, kába tekintetű fiúra néznie, vagy véletlenül belerúgnia egy földre ejtett injekciós tűbe, azonnal semmivé vált önfeledtsége, visszatértek nyomasztó gondolatai. Ő maga elvi okokból - Dokihoz hasonlóan - még a leggyengébb szerekkel sem élt. Persze nem volt mindenben ilyen absztinens.

Mikor Doki visszatért a táncparkettről, úgy gondolta, ideje munkához látni. Elindultak a bárpult felé, de Doki megállította Kingát mielőtt a székekhez értek.

- Küldd át az ügyvéd urat, hadd tanuljon egy kicsit. Nem mindent tanítanak az egyetemen. Én is megyek nemsokára.

Kinga eltűnt a füstfüggöny mögött. Paszkál éppen Tündével volt elfoglalva. Mostanában nagyon kevés idejük volt, így most alig tudtak betelni egymással. Ez különösen Paszkálra vonatkozott. Néha úgy nézett Tündére, hogy az még barátai előtt is zavarba jött.

- Ne nézz már így. - mondta, és elfordítva fejét közelebb húzódott a fiúhoz.

A lány már régóta biztos pont volt Paszkál életében, tudta, hogy a legkritikusabb helyzetekben is építhet rá.

A mixer időközben Dokihoz lépett. Levette füleiről az övére csatolt walkman hallgatóit. Senki sem értette, miért kell neki walkman egy diszkóban, mégsem tették szóvá. Doki bevárta Paszkált, csak ezután kezdte meg a mixer kihallgatását.

- Mindenki fizetett?

A mixer minden akaratával azon volt, hogy tudatosítsa magában, hogy ez egy kegyetlen világ. Mint azt többször kifejtette már: „ha üzletről van szó, az apámat sem ismerem”. És, ha ez az apjára igaz volt, miért ne lett volna - még csak nem is a legjobb - barátjára egy ilyen helyzetben. Barátja ugyanis végzetes hibát követett el: hozzányúlt ahhoz a bevételhez, amit tabuként kellett volna kezelnie, és amit most már képtelen volt visszafizetni.

Félretette kezében levő, üres martinis poharat. Nehezen bár, de megszólalt.

- Majdnem.

Doki érdeklődve várt. Paszkál leült a Doki és Husáng közötti bárszékre.

- Megbízható közös barátunk?

A mixert a „közös” szó meglehetősen aggasztotta. Barátja várható büntetésére azonban még ő sem számított, Doki ugyanis - a hasonló eseteket megelőzendő - példát akart statuálni. Tudta, hogy túllő a célon, de a dolog mérlegelésénél nem kizárólag üzleti szempontok vezérelték. A dealer egy évvel ezelőtt ellene vallott egy tárgyaláson, és ezt - bár munkakapcsolatuk megőrzése érdekében figyelmen kívül hagyta - nem felejtette el. Egyszóval elfogult volt.

Husángtól jobbra, kissé távolabb, egy - Paszkál számára ismeretlen - vékony testalkatú, de kemény kötésű, 20 év körüli fiú szemlélte az újabb és újabb koreográfia szerint, táncoló „go-go girl”-öket. Nyakkendőként viselt fekete cipőfűzője miatt még itt is sokan megbámulták. Balkezes volt. Időnként a mixerre és Dokira nézett, majd folytatta nézelődését. Látszólag nem tartozott társaságukhoz, de Paszkál gyanúja a későbbiek során beigazolódott. A fiú Dokinak dolgozott. Testalkatából ítélve Paszkál arra gondolt, hogy nyilván az önvédelmi sportok - természetesen támadó alkalmazásban - képezik erősségét. Ebben tévedett, de mikor mindez körvonalazódott benne, - nem tudni miért - villámcsapásként hatolt belé a felismerés: a fiú bérgyilkos. Képtelen ötletét azonnal elvetette. pedig nem tévedett.

A fiút társaságukból senki, még Husáng sem ismerte, ki tudja, Doki melyik cilinderéből húzta elő. Bár ez volt élete első - és valószínűleg utolsó - megbízása, Doki mégis biztos volt benne, hogy ez a szelíd arcú fiú a rábízott feladatot tökéletesen elvégzi.

A mixer egyre idegesebb lett. Időközben új vendégek érkeztek a pulthoz. Hirtelen nem tudta, mitévő legyen.

- Azonnal megyek. - szólt oda a türelmesen várakozó párnak. - Én mindent megmondtam neki. - folytatta - Szerintem fizetni fog.

- Szerinted? - fordult Doki Paszkálhoz.

Az ügyvédet váratlanul érte a kérdés. Azt hitte, színházba hívták, ahol mindent kívülről szemlélhet. Bár egyes helyeken ott is előfordul, hogy a nézőket bevonják a játékba.

- Várni kéne. - mondta. Igyekezett minél távolabb tartani magát az ügytől.

A pult végén ülő fiú most már minden szavukat erősen figyelte, végül is halálos beteg anyja külföldi gyógykezelése, életben maradásának egyetlen esélye függött ettől a beszélgetéstől.

Doki mesterien keverte a lapokat. Két hónapja, amikor tudomást szerzett a fiú szorult helyzetéről, azonnal akcióba lépett. Elejtett környezetében néhány, pénzkereseti lehetőségre vonatkozó utalást. Még nem tudta, mi módon veszi hasznát a fiú kilátástalan helyzetének, de tudta, hogy az ilyen hosszú távú befektetések előbb-utóbb megtérülnek. Valósággal gyűjtötte maga köré a rászorulókat. Nem is kellett sokáig várnia, a fiú 6 hét múlva magától kereste meg. A segítségét kérte, és mint tudjuk, ő mindig is segítőkész volt. Különösen az ilyen esetekben.

Doki tettetett csodálkozással nézett Paszkálra.

- Nem ismerek rád. de legyen igazad.

Ismét a mixert kérdezte.

- Szerinted, mikorra fizet?

A mixer - Paszkálhoz hasonlóan - nagyon megkönnyebbült.

- Egy héten belül biztosan.

Mikor felálltak, a fiú is fizetett, és elindult a kijárat felé. Paszkál figyelmét Tünde, Kinga, és egy időközben hozzájuk csapódott úr húzta magához. Elindult feléjük. Az úriember időben észrevette Tünde közeledő barátját. Felállt, és lassan távolodni kezdett az asztaltól, majd eltűnt a táncolók között.

Doki Husáng mellé lépett. Hozzá már egészen más hangon szólt.

- Látod azt a gyereket az ajtóban, azzal a madzaggal a nyakában? Mutasd meg neki, hol lakik az a patkány. Utána gyere vissza, a többi nem a te dolgod.

Huságon látszott, hogy nem szívesen hagyná ki ezt a lehetőséget.

- Biztos, hogy ne maradjak?

Doki ellentmondás nem tűrően utasította.

- Mondom, nem a te dolgod.

- Jól van.

Husáng a kijáráshoz lépett, majd az ismeretlen fiúval együtt elhagyták a diszkót. Doki visszaült az asztalhoz, Kinga azonnal hozzásimult.

- Hová megy a Husi?

- Nem tetszik neki a gyerek pofája.

Mindenki napirendre tért a dolog fölött. Most már valóban kezdődhetett a kikapcsolódás. Fél óra múlva Husáng is visszatért. Doki kissé csodálkozva nézte.

- Ilyen gyorsan végeztél?

Elnevették magukat. Mindenki elnevette magát, azt hitték, gúnyolódik.

- Remélem, tip-top munka volt.

Husáng rezignáltan felelt.

- Holnap ilyenkor már boncolják.

Ez a morbid humor Husángra vallott, de ekkor Paszkál már biztos volt benne, hogy ezúttal Husáng nem viccelt.

A mixert jóval három óra után telefonhoz hívták. El sem tudta képzelni, ki keresheti ilyenkor. Halálsápadtan tért vissza a pulthoz. Doki egyre kapatosabb társaságát kezdte figyelni, akikhez időközben két újabb lány csatlakozott.

A dealer-ek között futótűzként terjedt üzlettársuk halálhíre. A diszkós, a „go-go girl”-ök és a közönség erről mit sem tudott. A diszkó lüktetése egy pillanatra sem hagyott alább.

A test kész,...

Paszkál mindennapjai most már teljesen átalakultak. Ez lenne tehát az a hírhedt maffia? Kissé csodálkozott magán, amiért régen hajlamos volt különböző mítoszokat gyártani ezzel kapcsolatban. Hiszen itt is ugyanolyan hús-vér emberek vannak, mint bárhol másutt. Lassan már a „Keresztapát” is pusztán az olasz-amerikai maffia reklámfilmjének tekintette.

Egy jó nevű ügyvédi munkaközösségben csupa tapasztalt ügyvéd között dolgozott. Ha nem is kezelték teljesen tejfölösszájúnak, még nem tekintették egyenrangú félnek. A közösség elsősorban polgári peres ügyeket vállalt, bár az utóbbi időben az ingatlan-, és a privatizációs ügyek is felkeltették egyikük-másikuk érdeklődését. Paszkál sem volt kivétel. Hány meg hány különös sorsba nyert betekintést, hány ember gondját, vágyát, kitörő örömét, nemegyszer kárörömét láthatta!

Kollégái szemében még nem veszítette el ártatlanságát. Jövedelme is ennek megfelelően alakult. Egyikük sem értette, miért csupa olyan ügyet vállal, amelyben védence valamilyen szempontból elesettnek számít. Ezen felbuzdulva társai a legkevésbé fizető ügyeket rendszeresen hozzá irányították.

Soha egyet sem utasított el, és nem azért, mert nem tudott nemet mondani. Bizony, alaposan elcsodálkoztak volna, ha megismerik Paszkál másik életét. És talán egy kicsit el is szégyellik magukat, amiért ennyire alulbecsülték ezt a talpraesett fiút.

A közösség vezetője mintha a múlt századbeli stílbútorokkal együtt maradt volna ebben az igen ízlésesen berendezett irodában. Ennek ellenére nemcsak korának köszönhetette pozícióját. Bár bizonyos ügyeket, mint például - a régebben nem is ismert - kábítószeres ügyeket nem vállalt, szakmai tekintélye kétségbevonhatatlan volt beosztottjai szemében.

Precíz ember lévén igen szigorú követelményeket támasztott munkatársaival szemben. Különösen sokat adott a látszatra, legyen az az íróasztalok rendje, vagy bármi más, ami az ügyfelek szeme elé kerülhetett. Az irodát fennállása óta a harmadik takarítócég tartotta rendben, és a második biztonsági szolgálat védte. Mindkettővel kapcsolatban ugyanaz volt a kifogása: öltözkük nem volt kifogástalan. A pazarlást nem tűrte. A váróhelységben mindössze egyetlen 40 wattos izzó szolgáltatta a világítást, amit a biztonsági őr saját jól felfogott érdekében az utolsó ügyfél távozása után azonnal lekapcsolt.

Paszkál sorsát - bár nem voltak sem rokoni, sem baráti kapcsolatban - a fiú számára is kissé érthetetlen módon, a szívén viselte. Észrevette, hogy Paszkál az utóbbi hetekben igen kimerülten érkezik munkahelyére. Egyik reggel aztán nem állta meg, hogy szóvá ne tegye a dolgot. Bekopogott Paszkál szobájának nyitva hagyott ajtaján.

A fiú, aki éppen nagyon el volt merülve egy új ügy iratainak tanulmányozásában, azonnal az ajtóhoz ugrott, és egy karosszéket tett íróasztala elé.

- Miért nem tetszett bejönni?

Az idős ügyvéd erre a ki tudja hányadszor elhangzó kérdésre mindig ugyanúgy válaszolt.

- Fiam, jegyezd már meg végre, hogy ez a te birodalmad. Ez mindenki számára tabu. Még nekem is.

Paszkál erre már nem szólt semmit, csak nyugtázóan elmosolyodott. Amennyire tartotta magát felette a tiszteletkörökhöz, annyira kemény és lényegre törő volt, ha bármi másról volt szó. Mintha kicserélték volna. Paszkál már készült a váltásra, de most tévedett. Az öreg róka most más fegyverekkel dolgozott. A fiatal ügyvédnek azon járt az esze, hogy nem szívesen állna vele szemben egy tárgyaláson. Annyira elgondolkodott, hogy majdnem leverte számítógépének billentyűzetét.

- Magánügyben jöttem. - mondta a közösség vezetője.

Néha a legnyilvánvalóbb dolgok érik a legváratlanabban az embert. Az idős ügyvéd valóban magánügyben jött, és azonnal a tárgyra tért.

- Fiam, neked rossz a lelkiismereted.

Paszkál nem tudott reagálni, mert kollégája megelőzte.

- Ne is mondj semmit. Régóta figyelek, te vagy az egyetlen, aki nem vállal egyetlen jól fizető ügyet sem. Így a hideg vizet sem fogod megkeresni, ahogy ti mondanátok.

Erősen vizsgálni kezdte a fiút, aztán pillanatnyi szünet után folytatta.

- De nem ez az igazi kérdés, hanem az, hogy a vezeklésnek miért ezt a sajátos formáját választottad? Te tényleg azt hiszed, hogy ez olyan, mint egy egyszámla? Amit máshol elrontasz, azt itt nem lehet helyreállítani.

Paszkál szólni sem tudott. Nemcsak, mert váratlanul érte a kérdés, vagy, mert az idős ügyvéd - nyilván kitűnő emberismeretének köszönhetően - ráérezett magánéletének eddig gondosan titkolt részletére, hanem mert azt a kérdés fogalmazta meg szokásához híven nagyon tömören, és kristálytisztá logikával, ami őt már vagy éve szinte mindennap foglalkoztatta, és, aminek igazi megválaszolását mind a mai napig halogatta. Hát ennyire az arcára lennének írva a gondolatai, a gondolatai, vagy feltérképezésük csak ennek a sokat próbált embernek sikerült?

A kissé kopaszodó, ősz hajú ügyvéd ezúttal sem volt Paszkál válaszára kíváncsi.

- Ezt persze csak te rendezheted magaddal. Kívánom, hogy sikerüljön, bármilyen utat is választasz. Csak arra kérlek, gondold át, amit most elmondtam. Erről többet nem beszélünk. Ha bármi problémád van a munkáddal kapcsolatban, a szobámban megtalálasz.

Ezután az egyoldalú beszélgetés után Paszkál úgy gondolta, hogy aznapra felhagy minden szellemi tevékenységgel. Sorban beköszönt kollégáinak, és távozott.

A fitnessz szalon, ahova tartott, egy olyan utcában volt, ahol az utóbbi hónapban kétszer is robbantottak. Ráadásul egyik alkalommal a robbantás tíz perccel azután történt, ahogy Paszkál elment a célpontként szolgáló gyorsbűfé mellett. Így aztán a testedzést az utóbbi időben meglehetősen elhanyagolta. Ami a robbantás tényét illeti, meglehetősen vegyes érzelmekkel fogadta. Egyfelől úgy érezte, hogy, mint adózó állampolgárnak, joga van közbiztonsághoz, másfelől ezeket a leszámolásokat az elkövetők belügyének, már-már magánügyének tekintette. A felmerülő ellentmondásokon való elgondolkodás helyett meggyorsította a testkultúra szalon felé vezető lépteit.

A szalon bejáratánál egy kedves, tizenhat év körüli lány fogadta. Egy pult mögül lépett elő. Paszkál harmincnyolc fokos hőségéből lépett be a kellemesen temperált előtérbe, így mire magához tért, a lány már közvetlenül előtte állt. Szemmel láthatóan kedvelte Paszkalt, mint szinte minden férfit, aki itt megfordult. A szalon látogatói kizárólag a luxus életvitelű kategóriából kerültek ki, és ezt ő nagyon jól tudta. Az anyagiak bármilyen módon történő szóba hozása itt természetesen tabutémának számított. A lány látta, hogy Paszkál nincs beszédese kedvében, így nem erőltette a társalgást.

Hátizom-erősítéssel kezdett. Kezdetben neki is, mint mindenkinek külső tanácsra volt szüksége, de már régóta saját edzésterv szerint dolgozott. Természetesen az ő napi céljait össze sem lehetett hasonlítani, azzal, amit Doki vagy Husáng tűztek maguk elé. Ők heti három-négy alkalommal akár napi három órán át is edzettek. Meg is látszott rajtuk. Paszkál ezt azonban túlzásnak és meglehetősen egysíkúnak tartotta, több fantáziát látott az akkoriban divatosá váló önvédelmi sportokban. Ezek egyikének elsajátítása azonban csak távoli terveiben szerepelt.

Lábizom-erősítés közben látta, hogy várnak a gépre, ezzel egy időben észrevette Tündét az ajtóban, amint szemével ismerősöket keres a teremben. Tünde odasietett Paszkálhoz, és megtapogatta a karját.

- Látom, kitettél magadért. Így is kell. Ha elsatnyulsz, szoba sem állok veled többé, azt ugye tudod?

Elnevelték magukat. Paszkál végignézett a lányon, hiányérzete volt.

- Hol a táskád? Ruha nélkül akarsz aerobikozni?

Tünde elnevelte magát.

- Nem rossz ötlet. - mondta kedvesen, Paszkálhoz húzódva - Kint várnak a többiek, megyünk a Balcsira. Megmondtam nekik, hogy nélküled egy lépést sem teszek.

Éjfél volt mire a négy autóból álló konvoj befutott Siófokra. Mivel úgy döntöttek, hogy aznap kihagyják a diszkókat, meglehetősen nehéz dolguk volt. Már a harmadik étteremben szólították fel őket távozásra a záróra miatt, mígnem Doki megelégedte a dolgot. Végére is a pénz beszél. Az pedig van.

Pontosabban, valamennyi van. Doki ugyanis elszámolta magát. Ötletszerű indulásuknak köszönhetően nem vett magához további készpénzt, bár 300.000 forint így is volt nála. Ezenkívül barátaira is számított.

Magabiztos fellépése, és érvelése gyorsan hatott. Mikor a távozni készülő konyhai személyzet látta, hogy a záróra ellenére a - máskor oly kemény - főpincér előveszi jobbik modorát, és a szedelődzködő főszakács is várakozó álláspontra helyezkedik, azonnal tudták, hogy búcsút mondhatnak éjszakájuknak. A főpincér tudta, hogy a mosogatókkal lesz a legnagyobb gondja, mivel ők csak a láncikat veszíthetik. De gyorsan túltette magát a dolgon, hiszen Dokihoz hasonlóan, ő is ismerte a pénz erejét. Kénytelen volt ehhez a számára nem túl szimpatikus módszerhez folyamodni.

Husáng még az előző étteremben megismerkedett két lánnyal, így a társaság immár tizenkét főre bővült. A férfi, aki jóval fiatalabb volt Dokinál és Paszkálnál is, minden szempontból a pillanatnak élt. Igen könnyen ismerkedett, a hosszú távú kapcsolatokat kerülte. Vacsorával kezdték az éjszakát, ez a főszakácsot és a főpincért egyaránt megnyugtatta. Örömük azonban korai volt.

A Husáng jobbán ülő lány közelebb húzódott alkalmi barátjához.

- Rákot kéne enni. A múltkor nagyon finomat kaptam itt.

Doki magához szólította az egyik pincért.

- Rákot kérünk, lehetőleg sokat.

A pincér tanácstalanul állt a vidám társaság előtt, rájuk ugyanis nem volt. De mire való a főnök, ha már egyszer nyakukba sózta ezt az éjszakát.

- Azonnal küldöm a kollégámat.

A főpincér nehezen leplezett bosszúsággal jelent meg az asztal előtt.

- Uraim, már nincs rákunk. Még nem volt rá példa, hogy ilyenkor kért volna valaki.

Husáng már egy kicsit kapatos volt. Elmosolyodott, és átölelte a magasabbik lányt.

- Szétmáztak?

A főpincér kényszeredetten elmosolyodott.

- Esetleg kérhetnének valami mást. Kiváló fogas-filénk van például.

Doki egyre erőszakosabb lett. A főpincér válaszát meg sem hallva folytatta.

- Kérünk még lazacot, valamint osztrigát.

Husáng most sem bírt magával, egyszerre húzta magához a két lányt, akik azt sem tudták, hogy simuljanak a vállas fiúhoz.

- És egy Molotov koktélt. - mondta a pincérnek, aki cseppet sem értékelte humorát.

A lányok még bizalmasabban közeledtek Husánghoz, aki szemlátomást élvezte a helyzetet. A főpincér tekintetével egy - az étterem üvegfa mögötti sztrádán száguldó autó sziluettjét figyelte. Mikor újra vendégeire nézett, látta amint Doki keres valamit az asztal alatt. Azt hitte,

hogy vendége leejtett valamit, és készségesen lehajolt. Nem sokat tudott segíteni, ugyanis Doki egy kisebb köteg ötezrest húzott elő a zoknijából. A főpincér felé tartotta, de mikor az érte nyúlt, elhúzta a köteget.

- Meg fogják oldani, ebben biztos vagyok. A hölgyeknek tartozom ennyivel, ezt bizonyára Ön is megérti. - mondta most már ellentmondást nem tűrő hangon.

A főpincér most sem tagadta meg Istenét, azonnal intézkedni kezdett. Az éjszaka folyamán azonban minden százezer forintos összeg elérésekor, kérlelhetetlenül kifizettette barátaikkal a rész-számlát. Hajnali fél ötkor a fizetendő összeg ismét átlépte a százezer forintot. Úgy gondolta, hogy itt az ideje a kasszírozásnak, de kísérletére egyedül Paszkál reagált.

- Most már nemsokára megyünk. Nem rendezhetnénk mindent a végén?

Paszkál nem ivott ugyan sokat az éjszaka folyamán, de nem bírta az italt, és ez látszott is rajta. A főpincér most már biztos volt benne, hogy Dokiék nem tudnak fizetni.

- Rendben van.

Paszkál körkérdezt intézett a társasághoz.

- Kértek még valamit?

A társaságoz csapódott egyik lány - aki többek között itt is törzsvendég volt - az éjszaka folyamán már táskájába süllyesztett két üveg Campari-t, most újra élt az alkalommal.? Egy üveg Ballantine-t, legyen szíves.

A főpincér biztos volt benne, hogy pincéreire számíthat, különösen az ilyen helyzetekben. Dokiék társaságán végignézeve kénytelen volt megállapítani azok egyértelmű erőfölényét. Ráadásul nem tudhatta, mikor akarnak távozni. Doki eddigi szeszélyeiből ítélve bármelyik pillanatban - akár ebben a hajnali órában is - nekiindulhattak. Egyszóval nem sok jót nézett ki belőlük.

Végül döntött. Biztosítja aznapi bevételét. Tudta, hogy nem szép dolog egy rendőrtisztet ebben az időpontban felébreszteni, de nem volt más lehetősége. Ki fogja bírni, beszél az őrszobára, és egy perc múlva már újra alszik. Persze, ezt a szívességet még egyszer be fogja rajta hajtani, ebben biztos volt.

Öt perc sem telt el, és az étterem bejáratától kissé távolabb egy piros Skoda jelent meg. Az autóban öt rendőr szorongott - a kapott parancs értelmében ugyanis nem szállhattak ki az autóból. Eközben folyamatosan hol felettesüket, hol a főpincért, hol valamelyikük hozzátartozóját emlegették. Ketten közülük ráadásul nem voltak szolgálatban azon az éjszakán.

És ahogy Murphy törvénye mondja: „Ami elromolhat, az el is romlik.”. A főpincér gyanúja tökéletesen beigazolódott.

Mikor az üvegfalon át meglátta a Skoda érkezését, egy pillanatra kilépett a étterem ajtaján, és kézintéssel üdvözölte a rendőröket. Az időközben eleredt eső most már patakokban folyt az étterem bejárata előtt.

A főpincér - immár viszonylagos biztonságban érezve magát - Dokiék asztalához lépett.

- Uraim, most már valóban zárunk. Ez az utolsó számla.

Biztos volt benne, hogy valamilyen módon megtagadják a fizetést, ezt a kérdést azonban fel kellett tennie. Kollégái, akik nem tudtak a rendőrök érkezéséről - felmérve a helyzetet - igaz csak távolról, de fokozatosan körülfogták a társaság asztalait.

Doki véletlenül az ajtó felé nézett, ahol belépett az első rendőr. A pincérekhez fordult.

- Maguk ki vannak rúgva.

A pincérek elnevelték magukat. Akkor még nem tudták, hogy egy hét múlva Doki megveszi az éttermet, és valóban az utcára kerülnek.

Az egyre zordabb tekintetű főpincér megismételte kérdését, de senki nem figyelt rá. Ekkor - a társaság legbeszámíthatóbb tagjához - Paszkálhoz fordult.

- Ki fizet Önök közül?

Paszkál tudta, hogy minden figyelmeztetésük ellenére Doki összes pénze elfogyott. Nem voltak illúziói, de az étterem előtt várakozó rendőrökre ő sem számított.

Ügyvédi praxisa során talán soha nem került volna olyan helyzetekbe, mint amilyeneket védenicei körében átélt. A főpincér szemével intett az ajtóban álló rendőrnek, aki társaival másodpercek alatt körülfogta a társaságot.

Barátaink, a két alkalmi ismerős kivételével, természetesen negyed óra múlva már a rendőrség épületében voltak. Az előtérben várakoztatták őket, mintha afféle útlevélnyomtatásra mentek volna. A szoba sarkában levő íróasztal mellett ülő ügyeletes nem sokat foglalkozott velük, így nyugodtan beszélgethettek. Doki szemlátomást izgatott volt. Paszkál szórakozottan nézelődött. Úgy tekintette az egészet, mint valami tanulmányutat.

- Pár óra, és úton vagyunk. Nem tarthatnak itt. - mondta a többieknek.

Doki igen morózusan válaszolt.

- Engem köröznék. - emlékeztette az ügyvédet.

Dokit a festmény miatt körözték, erről viszont Paszkál megfélemedezett.

- Teljesen kiment a fejemből.

- Na, most vedd elő a tudományodat.

Tünde Huságnak dőlve aludt, ezekre a mondatokra azonban felfigyelt.

- Nincs nálad a másik igazolvány? - kérdezte Dokit félálomban.

- Összekevertem őket, a jót hoztam el.

Paszkál egyre gondterheltebbé vált. Az ügyeletes, időnként végignézett rajtuk. Egyet tudott: innen engedély nélkül ki nem teszik a lábukat. Efelől Dokiéknak sem volt kétségük. Dokit egy volt üzletfele jelentette fel orgazdaságért, miután eladta neki azt a bizonyos védett festményt, amiben barátunknak akkora öröme telt. Doki tudta, hogy a rendőrség már beazonosította, így a letartóztatástól való félelme nem volt alaptalan. Azon dühöngött magában, hogy pont egy ilyen piti ügyön kell elcsúsznia. „Nevetséges! Igaz, Al Capone is így járt”. Ez valamelyest megnyugtatta. „Hát igen, a nagyság átka.” - morfondírozott magában.

Az előtér kövezetét nézte most már kissé megnyugodva, amikor ábrándozásából, egy kemény, nagyon is valóságos hang térítette magához.

- Vádlott álljon fel!

Az orra előtt egy pár rendőrcipő jelent meg a hozzá tartozó rendőrrel együtt. A sarokba nézve megállapította, hogy bizonyára váltás volt, mert az ügyeletes széke üres volt. A hang mindenesetre ismerősnek tűnt. Egészen addig nem értette a helyzetet, amíg fel nem nézett. A rendőr, aki előtte állt, valamikor neki dolgozott. Ez a találkozásuk azonban a véletlen műve volt.

- Hülye vicceid vannak. Hogy kerülsz te ide? - kérdezte Doki felismerve hajdani munkatársát.

A rendőr visszakérdezett.

- Én? Talán te hogy kerülsz ide?

- Megvan annak a módja, de mindegy.

Az elveszettnek hitt ismerős nem bírta ki, hogy ne bosszantsa Dokit, holott nagyon is jól tudta, mit akar.

- Ki most a főnök?

Doki türelmetlenül válaszolt.

- Te, de erre most nincs idő. Ki tudsz innen vinni?

A rendőr elgondolkodott.

- Megoldjuk.

Doki megkönnyebbülten dőlt neki a falnak.

- Tudtam, hogy rendes gyerek vagy.

Az ügyeletes óvatos maradt.

- Még nem tettem semmit.

Paszkált furdalta a kíváncsiság. A rendőr visszaült a helyére.

- Honnan ismered?

Doki gondolkodott egy ideig, válaszoljon-e társának. Általában igen szűk markúan mérte az információt. Nála mindennek ára volt. Végül a válaszadás mellett döntött.

Egy idő után Paszkál kezdte kiismerni Doki stratégiáját, és - átvéve annak egyes módszereit - megkezdte saját védővonalának kiépítését. Nem ez volt az első dolog, amit ellesett Dokitól. Megtanulta, például, hogy a nők segítségével nagyon sok olyan dolgot sínre lehet tenni, aminek elintézése, más módszerekkel teljesen kilátástalan lenne.

- Sima üzleti kapcsolat. Mielőtt rendőrnek ment, volt néhány közös ügyletünk, így aztán összebarátkoztunk. Azóta is a barátom. Arra is én vettem rá, hogy rendőrnek álljon. Két dolog érdekelte, azt mondta, ha nem veszik fel rendőrnek, elmegy focistának. Végül rendőr lett.

Az elveszett futballtehetség rövid idő elteltével visszatért. Megállt Doki előtt.

- Fél óra múlva itt lesznek a vizesek, a többi a te dolgod.

- Kösz szépen, nem fogom elfelejteni. - mondta Doki.

Fél óra múlva valóban vízvezeték-szerelők érkeztek az épületbe. Mikor egyikük visszament az utcára, Doki csatlakozott hozzá, és a kapun kilépve azonnal futásnak eredt. Paszkál az ügyeleteset figyelte, amint az egy idő után körülnéz, majd hirtelen a kijárat felé indul. A rendőr a kapuba érve majdnem fellökte az időközben visszatérő vízvezeték-szerelőt.

- Merre ment? - kérdezte a szerelőt, aki fejével mutatta az irányt.

Az ügyeletes elfutott, majd lassan ballagva, öt perc múlva visszatért az őrre. Időközben a másik szerelő is kijött az utcára.

- ...Felszívódott

A rendőr lehangoltan bólintott.

- Fel. A szemét. - mondta, majd - maga mögött hagyva a poros utcát - visszament az épületbe.

A másik szerelőnek csak egy csavart kellett meghúznia, így gyorsan végeztek. Akivel Doki kiszökött, még mindig a tó felé bámult, oda sem nézve kollégájára.

- Bűdös ez nekem.

A másik lecsukta a csomagtartót, és elővette a slusszkulcsot.

- Ülj már be. Mi bűdös?

- Nem tudom, csak valami nem stimmel - mondta, miközben ő is beült a kocsiba.

Elhajtottak, hiszen ők csak szakemberek voltak.

Paszválékat csak a reggeli váltás után hallgatták ki. Mikor a kapitány megtudta, hogy ügyvéddel áll szemben, ellenszenve csak fokozódott, a tehetetlen dühéről nem is beszélve. Bár magánéletét és hivatását soha nem keverte össze, az aranyifjak és kísérik pusztája jelenléte is elfogulttá tette.

- Az irataik, gondolom rendben vannak. - fordult rezignáltan Paszválhoz.

Az ügyvéd készségesen válaszolt.

- Természetesen, uram.

- Hát persze. - mormondírozott magában a rendőr.

Odalépett az ügyeletes tiszt asztalához.

- Engedje ki őket. - mondta, és lassú léptekkel eltűnt irodájában.

A társaság kisebbfajta ovációval fogadta a kapitány bejelentését. Úgy mentek ki az ajtón, mint az iskolások a tanítás végén.

A vágyak és a valóság

Tünde már régóta össze akart költözni Paszválal. Bármilyen furcsa első hallásra, de ki nem mondott vágya a konszolidált élet volt, gyerekeket, családot akart, mint minden normális nő, mindezt természetesen Paszvál oldalán. Biztonságban érezte magát mellette, és erre neki - bár egzisztenciális gondjai nem voltak - nagyon nagy szüksége volt.

Paszválra gondolva ugyan néha valami ismeretlen, homályos rosszérzése támadt, ezt azonban általában gyorsan elnyomta magában. Az utóbbi időben kezdte úgy érezni magát mellette, mint annak idején Doki mellett. Eszközzé vált a fiú kezében, aki - miután felismerte Tünde feltétel nélküli odaadását - vérszemet kapott, és most már tudatosan próbálta irányítani Tündét. A lány látván Paszvál törekvéseit egyre jobban elkeseredett, mind kilátástalanabbnak érezte helyzetét. Szinte teljesen elveszítette hitét terve megvalósítását illetően, amikor - legnagyobb meglepetésére - egy késő délutáni órán, Paszvál felült a széles heverőn, és szembefordult vele.

- Költözzünk össze.

Minden emellett szólt, hiszen szabad perceiket szinte mindig egymással töltötték. Paszvál meg akarta tartani lakását, felkészülve egy-egy alkalmi kapcsolatra is, annak ellenére, hogy barátnője szexuálisan és érzelmileg is tökéletesen kielégítette. Tündére nem volt féltékeny, bár pontosan tudta, mivel egészíti ki zsebpénzét. Egyvalamire azonban kínosan vigyázott, semmiképpen nem akart gyereket, ragaszkodott szabadságához.

Tünde nagyon megörült, de tudta, hogy érzéseit még véletlenül sem mutathatja ki, bármennyire is szeretné.

- Ezt mikor találtad ki?

Paszkál ügyesen csúszott ki az egyenes válaszadás alól.

- Most, ahogy elnéztelek itt. Kezd elegendem lenni abból, hogy ágyrajáró vagyok, mint mások.

Tünde egyre elégedettebb lett. Természetesen félreértelmezte Paszkál száznyolcvan fokos fordulátát. Ránevetett a fiúra.

- Szóval, ki akarsz tartani?

Paszkál úgy érezte, ideje tiszta vizet önteni a pohárba.

- Elég volt ezekből az utcai magánakciókból. Te egy gyönyörű, exkluzív nő vagy.

Véletlenül rosszul fogalmazott, így Tünde azonnal gyanút fogott szándékait illetően. Csak nem nézi egy könnyen megvehető kurvának, akinek sem vágyai, sem álmai nincsenek, aki egész életét így akarja leélni. Mégis ellenkezés nélkül válaszolt, még mindig elvarázsolta a fiú.

- Ne hízelegj.

- Miért, nem így van?

Tünde megjátszott szerénységgel bólintott.

- De, igen.

Paszkál szünetet sem hagyva folytatta.

- Terveim vannak veled, és te sem fogod megbánni.

Tünde meglehetősen kétkedve nézett barátjára. Ami a terveket illeti, a lány már régóta érezte, hogy van Paszkál viselkedésében valami furcsa. Az utóbbi időben úgy vizsgálta, mint egy állatot, amit a vásárra akar vinni. Ez a játszma már ismerős volt neki, hiszen Dokival már eljátszott egy hasonlót, és most Paszkál sem akarja komolyan venni. Soha egyikük sem kérdezte meg, hogy ő mit akar. Pontosan tudni akarta Paszkál szándékait.

- Mit akarsz?

Paszkál most már óvatos volt.

- Nem élhetsz ilyen körülmények között, te többet érdemelsz.

Hiába volt Paszkál óvatossága, Tündében mégis elpattant valami.

- Vagyis reprezentálni akarsz velem. Azt akarod, hogy olyan legyek, mint a Kinga?! Ezt megmondhattad volna egyenesen is. - fakadt ki.

- Úgy mondtam.

Paszkál válasza nem volt túl meggyőző. Tünde pont, vessző nélkül folytatta.

- Nem úgy mondtad. Azt hittem, hosszú távon lehet rád számítani, hogy...

Elsírta magát. Paszkál odalépett hozzá, hogy megsimogassa a fejét.

- Menj innen. - mondta szipogva, és eltolta magától a férfit, aki azonban nem tágított.

- Jól van, na. Tudod, hogy számíthatsz rám.

Ebben Tünde már egyáltalán nem volt olyan biztos, mint két perce, de végül lassan megnyugodott. Paszkál ölébe hajtotta a fejét, és összegömbölyödött, mint a kiskutyák a hidegben. Látszólag minden tisztázódott, legbelül azonban pontosan tudta, hogy mindez csak tüneti kezelés volt. Végül összeköltöztek, de küzdelmük tovább folytatódott. Tünde folytatta eddigi tevékenységét, igaz, most már otthon nem fogadott senkit, és - Paszkál igen nagy megelégedésére, később biztatására - csak igen elit helyekre járt. Lassan-lassan közelíteni kezdtek álmaikhoz, Tünde Paszkálhoz, Paszkál a felső tízezerhez.

Az ügyvéd sokat tanult Dokitól, és ezt a tudását most már más körökben is megpróbálta felhasználni. Ehhez persze Tünde közreműködésére is igen nagy szüksége volt.

Üzletfeleit egy kaszinóban látta vendégül. Mindig is adott a részletekre, és mivel tisztában volt vele, hogy egyfajta jelmezbálba mennek, Tündét megajándékozta három - egyenként több mint háromezer forint - gyönyörű, a lány szépségét még jobban kiemelő ruhakölteménnyel. Magának szmokingot rendelt. Tehát megadta a módját. Tünde nagyon boldog volt, egészen addig, amíg meg tudott feledkezni a férfi igazi szándékáról, és el tudta hitetni magával, hogy nem csupán eszköz Paszkál kezében.

Bár megragadta ennek a belváros közepén levő szigetnek a ragyogása, de minél tovább vizsgálta a körülötte lévő arcokat annál biztosabb volt benne, hogy semmi köze ezekhez az emberekhez. Időnként eszébe jutott, hogy a hatalmas terem falának túloldalán néhány méterre tőlük, már egy másik, ettől hermetikusan elzárt világ kezdődik. Azok a járókelők, akik most a kaszinó utcai oldala előtt sietnek a dolguk után, talán soha nem gondoltak még bele, milyen nagyságrendű összegekkel folyik a játék ezeken a falakon belül.

Egyszer csak az egyik krupié Tündéhez lépett.

- Szervusz Tünde, gyönyörű vagy, mint mindig.

Tündének jólesett a férfi kissé esetlen bókja.

- Köszönöm. - mosolygott a krupiéra kedvesen, aki a karját nyújtotta neki.

- Gyere, körbe viszlek.

Tünde, teljesítve feladatát már nem volt az ügyvédhez kötve, önállóan mozoghatott ebben a világban.

A hegyi manó

Johnny már nagyon régen járt Dokiéknál, amikor egyik délután Doki szobájában megszólalt a telefon. Paszkál vette fel.

- Paszkál, te vagy az?

- Igen...

- Na, ide figyelj. Odaküldtem hozzátok egy üzletbarátomat, egy üzlettársamat. Nagyon sok a pénze, én egy nulla vagyok hozzá képest. Vigyázzatok vele, mert tíz örmény van benne.

Paszkál elnevette magát, Johnny azonnal reagált.

- Ne neved Paszkál, ne neved. Még eszedbe fog jutni, amit mondtam.

Paszkált kissé váratlanul érintette Johnny hívása, bejelentéséről nem is beszélve.

- Mikor jön? - kérdezte.

Paszkál türelemre intette Dokit, aki már régóta várta a válaszokat még ki sem mondott kérdéseire.

- Még nincs ott?

Paszkál félretette egy pillanatra a telefonkagylót, az ablakhoz lépett, és elrántotta a sötétítő-függönyt. A bejárat előtt széles fekete autó állt, utasa, egy apró, vézna, hatvan év körüli, jelentéktelennek tűnő ember, már kiszállt, és a kapu mögött némán, ide-oda futkározó rotweilert figyelte, tisztes távolságban a kerítéstől. Doki is kinézett az ablakon.

- Ki ez a mandarin?

Paszkál visszalépett a telefonhoz, de a felemelt kagylóból csak szaggatott jelzések hallatszottak.

- Letette. A Johnny küldte, azt mondta, hogy még nála is több a pénze, és hogy kereskedői vénája van.

Tünde ránevetett a sarokból.

- De finoman fogalmazol.

Doki nem sokat nézett ki ebből az emberből, pedig már megtanulhatta volna, hogy a valóság sokszor megtréfálja az embert. Azzal az összeggel, amivel a fekete autó sofőrje kiszállt, egy városnyi bérnyilkost lehetett volna szerződtetni.

Doki felállt a fotelból.

- Valószínűleg jogi dolgokról lesz szó, szóval, magáé a pálya, ügyvéd úr.

Megállt Tünde fölött, aki egy divatlapot nézegetett.

- Azzal még ráérsz foglalkozni, most vezesd be a pasast, de vigyázz a Csokival. Addig átöltözöm.

Tünde kiment a kertbe. Nagy nehezen becibálta az állatot a kert egy elkerített területére.

- Gyere már, Csoki. - mondta, majd kiszólt az utcára - Tessék csak jönni, bezártam a kutyát.

Johnny üzlettársa közelebb lépett az időközben kinyitott kapuhoz.

- A rotweilert. - korrigálta morózusan Tünde utolsó mondatát, majd szívélyes hangon folytatta - Kézcsókom, kisasszony. Dr. Berger Manó vagyok. Nyugodtan nevéssen, már megszoktam. - mondta bánatosan, mintha azt mondta volna, hogy „én szerencsétlen, engem mindenki csak bánt”.

Tünde kiérezte a mondat iróniáját, és kedvesen ránevetett.

- Tessék beljebb jönni. Tünde vagyok. - nyújtott kezét a manónak.

- Tündének hívják?! - rázta meg Dr. Berger a lány kezét - Látja, máris közös platformon vagyunk.

Tünde nem bírta ki, hogy megkérdezze.

- Ennyire fél a kutyáktól, bocsánat a rotweilerektől, hogy golyóálló autóban jött?

Dr. Berger igencsak meglepődött, szinte megijedt a lány játékos kérdése hallatán.

- Honnan veszi, hogy golyóálló? - kérdezte visszafogottan, csillapodó lelkesedéssel, mintha Tünde valamilyen féltve őrzött titkára bukkant volna rá.

Tünde elcsodálkozott Dr. Berger hirtelen színeváltozásán.

- Csak úgy. Megérzés az egész.

- Értem. - mondta a manó, most már megnyugodva - Bemegyünk? - kérdezte.

- Persze. Tessék utánam jönni.

Mielőtt Tünde becsukta a kaput, egy pillanatra meglátta Dr. Berger magas, vállas, fekete formaruhás sofőrjét, amint karba tett kézzel áll az autó mellett. A lány nem értette, hogy a sofőr, aki valószínűleg egyben az üzletember testőre is, miért nem követi őt ebbe a számára nem feltétlenül biztonságos oroszlánbarlangba. Dr. Bergerrel együtt eltűntek előbb a fenyők és tuják mögött, majd a ház belsejében.

Ez a látszólagos vakmerőség - és még annyi minden - természetesen Dr. Berger üzletpolitikájának szerves részét képezte. Hiszen, milyen fényt vetne rá, ha egy vendégségbe - ahova ráadásul barátokon keresztül, szeretettel hívták - ilyen különös kísérettel állítana be. Sajátos logikája azonban azt is megkövetelte, hogy ugyanakkor nem árt, ha vendégei tudják, kivel állnak szemben, másként fogalmazva: kit nem visz magával a házukba. Dr. Berger igen elégedett volt magával, amikor az erődemonstráció és a bizalom kimutatásának ezt a sajátos kombinációját megalkotta. Kedvenc mondása erre is ráillett: „Ki van ez találva.”.

Miután Tünde bevezette a szobába, óvatosan körülnézett.

- Tiszteletem az uraknak és a hölgyeknek.

- Erre tessék, bemutatom a barátaimat. - invitálta Tünde a különös vendéget.

A lány sorban bemutatta a társaság tagjait Dr. Bergernek. Paszkál megfigyelte, hogy amikor kezét ráz valamelyikükkel a huncut tekintetű emberke, arcvonásai akaratlanul is megkomolyodnak egy pillanatra, mintha nevük megjegyzésekor egyben le is fényképeznék őket. Dr. Bergernek igen jó arcmemóriája volt, évekre visszamenőleg képes volt azonosítani valakit egy egyszerű, futó találkozás alapján.

Tünde hellyel kínálta a vendéget, majd miután társai körbeülték a messze földről érkezett embert, befejezte háziasszonyi ténykedését, és a háttérbe vonulva figyelte a további eseményeket.

Mindannyian Dr. Bergerre vártak, aki hosszas hallgatás után megszólalt.

- Nem szokásom ajánlattal kezdeni, de közös barátunk szava számomra garancia Önökre nézve.

- Nyilván rájöttek, hogy pénzt hoztam Önöknek, nagyon sok pénzt. És ha bejönnek számításaim, még többet akarok hozni. Talán mondanom sem kell, hogy ennél csak vinni akarok többet.

Lélegzetvételnyi szünetet tartott, de hatásszünet kerekedett belőle. Elégedetten konstataulta, hogy hallgatósága egyre feszültebben figyel.

- Az utóbbi időben errefelé egyre több a lehetőség, ezt nyilván Önök is észrevették. Ezekkel én, mint külföldi állampolgár, nem mindig tudok élni, de egy jól kimódolt együttműködéssel az Önök országából aranybányát tudunk csinálni. Tisztességes megegyezést kínálok. Én anyagilag, valamint tanácsaimmal támogatom közös ügyünket, Önökre a kivitelezés vár a helyi lehetőségeket kihasználva és figyelembe véve. Tehát nem kell kiimádkozni belőlem a pénzt, nyitott vagyok minden életképes ötletre.

Dr. Berger expozéja után újra a várakozás csendje telepedett közéjük. Doki érezte, hogy át kell vennie a szót. Elővette jobbik modorát.

- Köszönjük a megtisztelő ajánlatot, doktor úr. Én úgy érzem, szándékaink közösek, érdekeink egybevágnak, szóval Paszkál, - nézett az ügyvédre - most már rajtad a sor.

Paszkál csak erre várt, egy teleírt lapot húzott maga elé.

- A legnagyobb fantáziát a kárpótlási, azon belül is a saját jogú kárpótlási jegyek felhasználásában látom. Természetesen ezeket meg kell szereznünk, erre a megfelelő jogi háttérrel én biztosítom. Azt hiszem, ígérhetem mindegyikünk nevében, hogy a szervezési feladatokat a legapróbb részletekig el tudjuk vállalni.

Társai egyenként is jelezték vendégüknek egyetértésüket. Dr. Berger figyelmesen hallgatta Paszkált, de közben soha nem őt nézte, hanem hol egyik, hol másik társának arcát vizsgálta.

- Kárpótlási jegyeket kell vásárolnunk az eredeti tulajdonosoktól, még hozzá a kárpótlási határozattal és egy nyilatkozattal együtt, amiben meghatalmaz az illető a jegyek felhasználására. Fontos, hogy szöveg tartalmazza azt, hogy „saját belátása szerint teljes jogúan eljárjon...”. Ezek a jegyek azután felhasználhatók lesznek a saját jogon kárpótoltak által igen kedvezményesen jegyezhető részvények megszerzésére. Az így elérhető haszon - egy tőzsdei szakértő véleménye szerint - akár 300 százalékos is lehet.

Paszkál ekkor még nem tudta, hogy jelentősen alulbecsülte az üzletben rejlő lehetőségeket. Pénzről volt szó, vagyonokról. Több százezer élet munkájának sorsa, és néhány ezer ember egzisztenciájának megalapozása dőlt el ezekben a percekben ebben a kertvárosi villában.

- Gyorsnak kell lennünk, mert már mások is felismerték a lehetőséget.

Tünde egyre növekvő viszolygással figyelte barátját, miközben egyfolytában azon gondolkodott, hogy került ő ebbe a társaságba, és egyáltalán mit keres közöttük. Vidéken élő idős szülei a napokban adták el mélyen ár, és főleg érték alatt, gyakorlatilag fillérekkért kárpótlási jegyeiket egy - elmondásuk alapján - „kedves, igen megnyerő modorú fiatalembernek”.

Dr. Berger hátradőlve, elégedetten hallgatta Paszkált, most már egészen biztos volt benne, hogy Johnny nem tévedett, amikor Dokiékat ajánlotta. Találékonnak, határozottnak és - ami talán a legfontosabb - kellőképpen gátlástalannak érezte őket nagyszabású terve megvalósításához.

Tünde viselkedése volt az egyetlen dolog, ami valamelyest zavarta, pedig a lány - aki ráadásul a háta mögött ült - nem tett mást, mint Paszkál okfejtésének hallatára mindjobban magába zárkózott, szinte eltűnt a szoba egyre sötétebbé váló sarkában. Nem értette ugyan Tünde egyre növekvő ellenszenvének okát, de szokásától eltérően, gyorsan szőnyeg alá söpörte a kérdést, és újra Paszkál felé fordult.

Paszkál félretette a papírt.

- Azt hiszem, mindent elmondtam, ami az ilyen ügyleteknél szóba jöhet. Talán még annyit tennék hozzá, hogy természetesen adódhatnak majd olyan nehézségek, hogy például egy ember csak korlátozott számban jegyezhet részvényt, de ezek csak technikai akadályok, én optimista vagyok.

Dr. Berger döntött.

- Részemről rendben van. Hívják be a sofőrt, kérem.

Doki a mellette ülő Tündére nézett.

- Szólsz neki, Tünde?

- Nem. - válaszolt határozottan a lány.

Dr. Berger kivételével mindenki megdöbbsent. Paszkál Tündéhez lépett, aki azonban felállt, és ellépett mellőle. Kiment a szobából, Paszkál követte.

Kinga mentette meg a helyzetet.

- Majd én megyek. - mondta, és elindult kifelé.

Tünde a ház legtávolabbi szobájáig meg sem állt. Leroskadt a szoba teljes bútortárat képező székre. A belső kertet figyelte. Paszkál is belépett a szobába. Legszívesebben ordított volna, de nem tehetett.

- Normális vagy?!

A lány nem bírta tovább.

- Apámékat is ilyen hiénák semmizték ki!

Paszkál előtt most világosodott meg a lány kitörésének igazi oka, így ennek megfelelően válaszolt.

- Ez üzlet. Itt nem lehet érzelmösködni. Apádék rossz üzletet kötöttek, ami persze nagyon szomorú, de attól még te hülye vagy.

Tünde most már sírt.

- A magam módján, biztos.

Eltelt egy perc, és a lány lassan lecsillapodott. Paszkál most már rideg távolságtartással, szinte idegenként szemlélte barátnőjét, pedig nem is olyan régen még biztos, hogy valamilyen módon enyhített volna fájdalmán. Most azonban csak ennyit mondott:

- Nem szeretném, ha ez még egyszer előfordulna.

Hangja egyáltalán nem volt fenyegető, de hol volt már belőle az a kedvesség, ami Tündének már régóta, annyira hiányzott. Kiment a szobából, egyikükre sem volt kíváncsi.

Paszkál megérezte, hogy hátulról nézi valaki. Megfordult, az ajtóban Johnny állt.

- Paszkál, küldd ide a Dokit, beszédem van vele.

Ki tudja, milyen úton, de Johnny tudomást szerzett a dealer meggyilkolásáról. Paszkál és Doki megálltak az időközben íróasztala mögé telepedett ember előtt, aki hosszú hallgatás után, Dokira emelte tekintetét.

- Normális vagy te, henteském?

Doki megütődve nézett Johnny-ra, aztán kapcsolt.

- Arról volt szó, hogy rendet tartsak, nem?

Johnny az éppen indulóban lévő Paszkál felé fordult.

- Menj csak. - mondta Johnny, de Doki közbeszólt.

- Hadd maradjon.

Johnny intett, hogy rendben van. Paszkál állva maradt, de Johnny hellyel kínálta.

- Ül le, ha már itt vagy.

- Igen, arról volt szó, - folytatta Johnny - azt viszont nagyon jól tudod, hogy nem szeretem az ilyen magánakciókat. Ez a te sarad, ahogy mondjátok, úgy intézed, ahogy akarod. Semmi közöm hozzá.

Paszkál még nem látta ilyennek Dokit, el sem tudta képzelni, hogy ő ilyen szituációba kerüljön.

- Henteském, most alaposan túllőttél a célon. Legalább megfizetted azt a fiút?

Doki megkönnyebbült, hogy más irányba terelődött a beszélgetés, öröme azonban korai volt.

- Megkapta, amit kért. Nem alkudtam.

Szervezni tudni kell

Barátaink Dr. Berger látogatása után nyomban munkához láttak. Paszkál megjelent egy - azóta megszűnt - brókercégnél. A titkárnő - mint a jó titkárnők általában - egy pillantással felmérte ügyfele anyagi helyzetét.

- Fáradjon be, kérem. Mivel először jár nálunk, gondolom beszélni akar az üzletkötővel.

Paszkál belépett a kellemesen temperált szobába. A műnövényeket igaznak nézve, megállapította, hogy itt aztán mindenre adnak, az utolsó iratmegsemmisítőig.

A forgalmas belvárosi utcára néző ablakban álló bróker azonnal felé fordult, megigazította nyakkendőjét, és széles üzletember-mosollyal odalépett hozzá. Rövid bemutatkozásukat természetesen egyikük sem értette, de névjegykártya-cseréjük ezt a problémát gyorsan megoldotta.

- Foglaljon helyet az úr. - kínálta hellyel Paszkált az üzletkötő egy dossziét helyezve asztalra - Mielőtt tájékoztatnám lehetőségeinkről, gondolom Önnek is vannak kérdései.

Paszkál új környezetében már hozzászokott a lényegre törő tárgyalásokhoz. Ennek megfelelően, most is belevágott a közepébe.

- Egy igen tőkeerős cég képviseletében vagyok itt. Szeretném megalapozni együttműködésünket, így a nettó nyereség tíz százalékát kínálom Önnek.

A bróker már hozzászokott a hasonló jellegű ajánlatokhoz, de ez a tíz százalék őt is meglepte. Mielőtt Paszkál megjelent a brókercégnél, több helyen megérdeklődte, hány százalékot adnak általában a brókereknek. Érdekes módon - szinte egységesen - két százalék volt a válasz. Az ügyvéd felállt.

- Becsukhatom az ajtót?

- Persze, de nem fontos.

- „Nyilván a többiek is ilyen korruptak.” - nézte végig Paszkál az menedzser-arcú férfit.

Paszkál biztos, ami biztos, becsukta az ajtót, majd visszaült az asztalhoz.

- Engem a bennfentes kereskedelem sem zavar. Ebben az esetben adunk öt százalék „veszélyességi” pótlékot.

A bróker emberismereténél csak pénzéhsége volt nagyobb. Azonnal döntött. Az ajánlat megfelelő volt, komoly ember tette. Minden amellet szolt tehát, hogy az ajánlatot elfogadja, így is történt. Paszkál a későbbiekben különféle - kárpótlási jegy ellenében jegyezhető - részvényekről kapott igen értékes információkat zsoldosától.

Következő lépése a futárszolgálat megszervezése volt. Olyan emberekre volt szüksége, akik viszonylag csekély összeg fejében hajlandók sajátjogú kárpótlási jegyeket felvásárolni, jó üzleti érzékük van, ugyanakkor annyira nincsenek otthon ebben a világban, hogy felismerjék a

cserében rejlő óriási lehetőségeket. Hirdetést adott fel tehát a következő szöveggel: „Jól fizető alkalmi munkára keresek jó fellépésű, kifogástalan modorú munkatársakat az ország minden részéből. Azonnal fizetek.”.

Ezeknek a futároknak a feladata csak annyi volt, hogy a Paszkál által megjelölt címen sajátjogú kárpótlási jegyet vásároljanak az ügyvéd részére. Ezenkívül alá kellett írniuk egy előre megszövegezett meghatalmazást a kárpótlási jegy eredeti tulajdonosával, miszerint „...meghatalmazom, hogy sorszámú kárpótlási jegyeimmal kapcsolatban saját belátása szerint, teljes jogúan eljárjon, azokat részvényjegyzésnél vagy privatizációs árverésen felhasználja.”.

Előrelátását mutatta, hogy a meghatalmazott adatait - bár helyet hagyott nekik - nem tüntette fel. Ennek a későbbiekben igen nagy hasznát vette, ugyanis idővel - éppen a hasonló spekulációk elkerülése végett, a kisbefektetők védelmére - a részvényjegyzési feltételeket annyira megszigorították, hogy egy jegyzőtől, csak egy meghatalmazást fogadtak el. Paszkálnak azonban ez nem okozott gondot, hiszen biankó meghatalmazásaival igen rugalmasan tudott alkalmazkodni a folyamatosan változó körülményekhez.

Mire Paszkál végzett az előkészületekkel, már csak egy nap volt hátra az első - kárpótlási jegyes cserére meghirdetett - részvény jegyzéséig. A bankok és a brókercégek előtt hosszú sorokban táboroztak a kisbefektetők, árgus szemekkel őrizve helyüket, szemmel tartva mindenkit, aki a bejáráshoz közelített, vagy aki bármilyen módon eléjük akart furakodni. Már két napja őrizték ezeket a helyeket. Két nappal és két éjszakán keresztül beszélgettek egymással olyan emberek, akik más körülmények között talán pillantásra sem méltatták volna a másikat. Ki kempingszéken, ki hokedlin ült, voltak, akik autójukban, míg mások egyszerűen a földön, hálósájkjukban aludtak ezekben a napokban. Természetesen mindig több éber tekintet is figyelte a környéket, és egymást sem tévesztették szem elől.

Időnként aztán elkapott valakit a sorszámosztási és szervezkedési láz. Éjnek évadján, esetleg a hajnali órákban kitalálta, hogy egy jelenléti ív alapján óránként névsorolvasást tartanak, és, aki nincs jelen azt könyörtelenül kiiktatják a sorból. Ezt az ívet a - mindegyikük által - feddhetetlennek elfogadott biztonsági őrnél tartották, aki ugyan nem értette ezt a hirtelen támadt, felé irányuló bizalmat, az ívet eltette, és kérésüknek megfelelően őrizte. A biztonsági őr feddhetetlenségét illetően a későbbiekben már megoszlottak a vélemények.

Egy különösen jól szervező befektető egész hadsereget szervezett részvényjegyzései megvalósításához. Több cég elé is állított sorban állókat, így állandóan úton volt egyes jegyzési helyei között.

A sorokat cövek-emberei (így nevezte őket) tartották. A cövek-embereket a közeli utcák csavargóiból verbuválta. Feladatuk szerint ők voltak a sorban állók biztonsági szolgálata, ők biztosították meghatalmazottjai pozícióit, bármilyen affér esetén, akár fizikai erőszakkal. Erre több esetben sor is került.

Meghatalmazottként egyetemistákat szervezett, ők jelentéktelen - számukra azonban nagyon is jelentős - összegért adták nevüket és adataikat a jegyzéshez.

Ezek az éjjel-nappal sorban álló emberek eleinte csak annyit észleltek barátaink létezéséből, hogy időnként egy autó lelassít mellettük, utasai szemügyre veszik őket, majd továbbhajtanak.

A sorokban természetesen Dokiék emberei is jelen voltak igaz, hogy egyáltalán nem jegyzési szándékkal. A jegyzés napján hajnali öt órakor aztán beállt a végleges sor. Ettől az időponttól kezdve a sorban állók csak a banki dolgozókat engedték a bejáráshoz. Mindenki elszánt volt a végsőkéig. Már csak négy óra volt a nyitásig. Addig kellett várniuk, tűrniük, és résen lenniük.

Ezek a részvények csak korlátozott számban voltak jegyezhetők, a jegyzést bármikor lezárhatták, így különösen érthető volt mindenre kiterjedő figyelmük.

Pontosan negyed óra volt hátra a bank nyitásáig, amikor Doki emberei kilépve a sorból, a biztonsági őr mellé léptek, mintegy elzárva a kijáratot. Ebben a pillanatban hirtelen fékezéssel egy gépkocsi állt meg a bejáratától négy méterre. Paszkál kilépett az autóból, és határozottan megindult a bejárat felé. A biztonsági őr Doki embereire nézve, mintegy egyezményes jelre félreállt. Mire a tömeg feleszmélt, Paszkál már a biztonsági őr mögött, a bankban volt.

Hátulról kiáltozás hallatszott, majd többen a biztonsági őrnek akartak menni, ezt azonban Doki emberei szép szóval akadályozták meg.

- Hagyjátok, ezek ellen a tetű bennfentesek ellen úgysem tudunk lépni.

- Visszafelé azért elkapjuk. - tette hozzá még Doki.

Ehhez hasonló bekiabálásokkal csillapították viszonylag eredményesen a tömeget.

Paszkál gyorsan végzett, ám mielőtt autójához ért, társai azonnal odarohantak hozzá, és közrefogták.

Néhány cövek-ember is az ügyvéd felé indult, de ezek mind Doki embereibe ütköztek, így a zseniális szervező ismét egérutat nyert.

Mindez még nyolc brókercégnél és banknál megismétlődött. Jegyzéseik, tőzsdei üzletkötéseik viharos sebességgel növelték tőkéjüket. Eddigi ütőképességük nőttön-nőtt. Johnny, és - ami ennél is fontosabb - Dr. Berger egyre elégedettebbek volt bedolgozói tevékenységükkel.

Még nem késő

Tünde az utóbbi időben barátja kérésére, vagy inkább utasítására, Paszkál számára valamilyen szempontból fontos emberekkel töltötte szabad óráit. Egyszer sem csalta meg a férfit, de ez nem Paszkálon múlt. Tevékenységéből hosszú távon legalább annyit profitált a társaság, mint Paszkál kárpótlási jegyes ügyleteiből együttvéve.

Aznapi délután egy fiatal, kifejezetten jó megjelenésű férfival találkozott, aki nemcsak az üzleti világ bennfentes tagja volt, de megvolt az a bizonyos sárm, ami Paszkálból már jó ideje eltűnt, és, ami Tündének annyira hiányzott.

Késő estig együtt voltak, majd partnere egészen hazáig hozta. Tünde régen volt ennyire feldobva. Mikor belépett a szobába, egész lényéből sugárzott az önfeledtség, amit ennek a férfinak köszönhetett. Persze Paszkál ebből mit sem sejtett. Tünde odarohant hozzá, és kivette kezéből azt a tőzsdei kimutatást, amit Paszkál még a lány belépése után is, elmélyülten böngészett.

- Tessék velem foglalkozni. - mondta Tünde.

Paszkál bosszúsan felnézett. De mikor tekintetük találkozott, egy csapásra eltűnt minden gondja, újra végignézte kedvesét. Olyan szépnek látta, mint kapcsolatuk kezdetén. Már ő is kezdett oldódni, és egyre jobban érezte, mennyire elhanyagolta Tündét az utóbbi időben.

- Jó rád nézni, mi történt veled?

Tünde leült az ágy szélére, és ledobta cipőit.

- Jó menedzserem van.

Paszkál fáradt volt ahhoz, hogy azonnal kapcsoljon.

- Kifogtál valakit?

Tünde meglepődött.

- Én? Talán te. Nem te mondtad, hogy kihez menjek? Mindenesetre van stílusa. Holnapra is hívott. Szerintem belémesett, egész jól csinálja, ami azt illeti.

Paszkál egyből felébredt.

- Erről nem volt szó.

Tünde nem tudta, hogy ez neki, vagy az üzletnek szól. Lehangoltan válaszolt.

- Szóval, mit csináljak?

Paszkál legalább olyan feszülten figyelte a lányt, mint Tünde őt, bár a lány ezt nem vette észre.

- Csak rajtad áll. - mondta rezzenéstelen arccal, kifejezéstelen tekintettel a férfi.

Rosszat sejtve várta barátnője válaszát, de Tünde nevetve felállt, és szorosan átölelte.

- Hát jó. - mondta játékos kétértelműséggel.

Most már mindketten feloldódtak. Egyre gyorsabb mozdulatokkal kezdték vetkőztetni egymást, szemüket azonban egy pillanatra sem vették le a másiktól.

Amilyen csodálatos volt az éjszakájuk, olyan kiábrándító a reggel. Paszkál a hosszúra nyúlt éjszaka, és főleg Tünde kedvessége miatt sokáig aludt. A lány felébredt, bekapcsolta a telefont, és visszahozta a másik szobából. Még a kezében volt, amikor csengeni kezdett. Letette Paszkál mellé az ágy szélére, és ő is odaült. Paszkál a kagyló után nyúlt a bróker volt a vonal másik végén.

- Minden zuhan. Még ki tudunk szállni, de legalább 20 % a veszteség. Mi legyen?

Paszkálnak azonnal eltűnt az álom a szeméből.

- Miért nem hívtál előbb. - kérdezte idegesen.

Közben eszébe jutott, hogy a lány kérésére este kikapcsolták a telefon csengőjét, és éjszaka csak az üzenetrögzítő működött, sőt még azt is teljesen lehalkították.

- Hívtalak, de nem vette fel senki, többször is hagytam üzenetet.

Az ügyvéd erre már nem tudott mit mondani, végül döntött.

- Most már ne adj el semmit.

Tünde és Paszkál egyre jobban elhidegültek egymástól. Most már a lány is egyre kritikusabban szemlélte barátját, bár továbbra is teljesítette mind személyes, mind üzleti kívánságait

Az árverés

Dokiék nemcsak privatizációs ügyekkel foglalkoztak. Paszkál ötletére, kiterjesztették tevékenységüket a bírósági és az APEH árverésekre is. Árverésről árverésre jártak, általában Tünde és Kinga is velük voltak, bár nekik a reprezentáción kívül nem volt különösebb szerepük. Tünde nem szerette ezeket az alkalmakat, de Paszkál kedvéért általában elment.

Velük volt még néhány, kizárólag ezekre az alkalmakra megbízott ember, akik csak a jobb meggyőzés érdekében voltak jelen. Fizikai erőszakra ritkán volt szükség, többnyire hatott a fenyegetés is.

A többi, árverésekre járó társasággal hallgatólagos, vagy kimondott szövetségben voltak, az újak pedig vagy beálltak a sorba, vagy számolniuk kellett Dokiék és szövetségeseik együttes fellépésével.

Éppen egy privatizációs árverésről tértek vissza. Doki láthatóan dühös volt. Egyik szövetségeseük megszegte a játékszabályokat. Ledobálták télikabátjaikat, Doki azonnal a fotelbe vetette magát

- Megmondtam nekik, hogy egymillió fölé nem megyünk. Ezt még lerendezzük, túl sok van a számlájukon. Paszkál, te most ne figyelj ide.

Ezeket a megmozdulásokat Husáng szervezte, így most őt kérdezte.

- Mikor lesz rá idő? Üljetek már le!

Lassan mindenki leült, csak az ajtóban álló, hónapok óta nekik dolgozó biztonsági őr maradt állva. Ezeket az embereket az egyes - akár rivális - bandák váltva is alkalmazták. Saját, jól felfogott érdekükben fülüket, szemüket, szájukat soha nem használták egyik munkaadójuknál sem. Suszterek voltak a kaptafánál. Szakemberek. Ha kellett, őrt álltak, ha kellett fenyegettek, erőszakot alkalmaztak szinte minden fokozatban, és végül volt köztük olyan, aki gyilkosságot is vállalt.

Ugyanilyen fejlett háttérpar biztosította például az egyes hamis okmányok előállítását, és mindent, ami csak részfeladat volt, amihez nem kellett különösebb felelősséget vállalni, amihez elég volt „az én elvégzem a magam munkáját, a többihez semmi közöm” hozzáállás. Mindezeknek szolgáltatásoknak természetesen inflációt követő ára volt.

Husáng rövid gondolkodás után válaszolt.

- Holnapután este megejthetjük.

Paszkál továbbra sem akart tudomást venni ezeknek az ügyeknek a gyakorlati kivitelezéséről. Ő a jogi vonallal foglalkozott. A többi nem érdekelte. A többiek ezt pontosan tudták róla, így ennek megfelelően viszonyultak hozzá. Tünde volt az egyetlen, aki időnként kétségeket ébresztett a férfián megemlítve neki, hogy ő sokkal többre tartja Paszkált, minthogy ilyen ügyekben részt vegyen. Tette ezt annak ellenére, hogy ő maga is legalább annyira részese volt Doki dolgainak, mint barátja.

Doki most Paszkált kérdezte.

- Mi a következő?

Paszkál előtt már ott voltak rendezett feljegyzései. Minden hasonló alkalomra felkészült.

- APEH árverésre megyünk, egy vállalkozó házáról van szó. A nő dobta fel a volt férjét bosszúból.

Nincs pénze megvenni, szóval lehet, hogy a harmadáért is megkapjuk. Igaz, hogy lakott.

- Az nem számít. - tette hozzá Doki mintegy reflexből. Látszott rajta, hogy már egészen máshol járnak a gondolatai.

Sok hasonló esetük volt már, ahol a volt tulajdonost pillanatok alatt az utcára tették. Paszkál kitűnő ügyvéd volt ezen a területen is, Dokiék érdekvédelmét a tőle telhető legnagyobb körültekintéssel, tökéletesen látta el.

Délben érkeztek. A árverés a helyszínen volt, így megnézhatték a kocka alapú családi házat, amiben egy fél élet munkája benne volt. Egy Paszkállal azonos korú, fiatal férfi a hóesés elől a ház mellé húzódott, onnan figyelte az egyes vevőjelölteket, amint vizsgálgák, elemzik azt a

házat, ami hosszú éveken át az otthona volt, és néhány óra, talán néhány perc múlva egy számára ismeretlen emberé lesz.

Ekkor látta meg Tündét, amint - három erős testalkatú, igen elegánsan öltözött férfi, valamint egy kurvás járású, és kinézetű nő kíséretében - a háza felé közelít. Elkapta tekintetét, pedig legszívesebben rajta tartotta volna. Ezt Tünde is azonnal észrevette, és ő is hasonlóképpen reagált.

Bár rajtuk kívül még öt licitáló volt, az ereszt alatt ácsorgó férfi biztos volt benne, hogy végül ők veszik meg házat, mégpedig igen jelentéktelen összegért, valószínűleg negyed áron. Ez utóbbi esetben úgy 300.000 forintja marad, ami ugyan több a semminél, de az újrakezdéshez igen kevés, ezzel teljesen tisztában volt. Nem sokat ér vele, hiszen a lakásbérleti, sőt az albérleti díjak is pillanatok alatt elolvastják ezt az összeget.

Időnként Tündére nézett, ez azonban csak fokozta, egyébként is mélységes elkeseredettségét. Tekintetük mágnesként vonzotta egymást, de erőt vett magán, és levette szemét a lányról. Újra eszébe véste, hogy ő percekben belül teljesen elesett ember lesz, és ugyan melyik nőnek van szüksége egy ilyen férfira. Ha ehhez hozzávette Tünde környezetét, akkor még maradék reménye is szertefoszlott.

Ilyen, és ehhez hasonló gondolatok foglalkoztatták, amikor meglátta, hogy Tünde az egyik alacsony férfihez fordul, aki - rövid szóváltás után - jóváhagyólag bólint, majd egy köteg pénzt nyom a lány markába.

Tünde az időközben megjelent végrehajtóhoz lépett, egy konyhaasztalra tette a bánatpénzt, felvette a számozott tárcsát, majd visszament társaihoz.

Paszkál annyira el volt foglalva a következő árverés irataival, hogy csak futólag figyelt fel rá, hogy barátnője szakított vele. Ugyan kissé elcsodálkozott, hogy a tárcsát Doki helyett most a lány emeli meg időnként, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget.

A házat végül Tünde vette meg. Csaba megkönnyebbüléssel figyelte a lányt, most már biztos volt benne, hogy sorsa nem várt fordulatot vesz.

Azért, ki kell mondani

Paszkál még nem volt otthon, Tünde pedig, már nem tudott foglalkozni semmivel. Egyre jobban idegesítette Paszkál közelgő megjelenése. Régen döntött kapcsolatuk felől, de egyelőre fogalma sem volt, hogyan fogja mindezt Paszkállal közölni, úgy, hogy az ne fájjon neki. Ezenkívül, elképzelni nem tudta, mi lesz a férfi reakciója.

Éjfél is elmúlt, mire Paszkál hazajött. Szokatlanul jókedvű és kedves volt, nagyon jól sikerült a napja, alig várta, hogy megoszthassa Tündével az aznap történeteket. Szokásától eltérően, előbb azonban őt kérdezte.

- Na, mesélj.

Tünde várt, a férfi arcát vizsgálta, aztán elszánta magát.

- Mondanom kell valamit.

Paszkál még gyanútlan volt.

- Mondjad.

Mindenre számított, csak arra nem, ami ezután jött.

- Abba kell hagynunk. - mondta a lány, majd Paszkál értetlen arcát látva kiegészítette utolsó mondatát. - Fejezzük be a kapcsolatunkat.

A férfi nem reagált. Tündét egyre jobban feszélyezte barátja hallgatása, végül nem bírta tovább, és újra beszélni kezdett.

- Mindkettőnknek jobb lesz így.

Paszkál pillanatnyi szünet után Tündére nézett.

- Mit rontottam el?

A lány - ezúttal utoljára - Paszkál kezére tette kezeit.

- Semmit. Nem vagyunk egymáshoz valók, ennyi az egész. Más a világunk. - mondta, és aggódva figyelni kezdte a férfi szemeit.

Paszkál most ismerte fel Tünde szakításának igazi okát, és ezt a lány is azonnal meglátta rajta.

- A múltkori árverésen jöttél rá? - kérdezte, és elhúzta a kezét Tündétől.

- Már sokkal régebben.

A lány Paszkált nézve, tudta, hogy most nagyon keménynek kell lennie, különben kártyavárként omlik össze minden, amit jövőjére nézve eltervezett. Még egy elhibázott szó, és ismét Paszkál karjaiban találja magát. Azonban legnagyobb meglepetésére, Paszkál még csak célzást sem tett arra, hogy folytatniuk kellene kapcsolatukat.

- Erre nem tudok mit lépni. - vont a le végkövetkeztetését a férfi.

A számvetés

Tünde elvesztése sokkal jobban megviselte Paszkált, mint gondolta volna. Annyira magától értetődőnek tartotta, hogy hozzátartozik, hogy fel sem merült benne a gondolat, hogy ez megtörténhet. Dokiék világa fokozatosan távolodni kezdett tőle, Doki, ha nem is viselkedett vele ellenségesen, korántsem tartotta annyira szem előtt sorsát, mint nem is olyan régen tette, bár erről Paszkál nem tudott.

Először azon kapta magát, hogy már nem hozzák lázba a társaság ügyei, később már a tervezési fázis sem érdekelte. Viszonyuk lassan haverivá vált, végül csak üzleti kapcsolat maradt köztük, majd az is teljesen megszűnt. Nagyra törő tervei egyre kevésbé foglalkoztatták. Dokiék mind ritkábban keresték meg, ő sem tartotta a kapcsolatot velük. Végül teljesen eltűntek egymás életéből.

Egyre letisztultabban láthatta, milyen világban mozgott azelőtt. Nem volt menekvés kétségei elől. Bárhogy csűrte-csavarta a dolgokat, mindig ugyanarra a következtetésre jutott: emberi életek tönkretételében vett részt, sőt gyilkossághoz is asszisztált. Nagyon elcsodálkozott magán, hogy ez a most elemi erővel rátörő érzés, ezideig miért csak nyomokban bukkant fel benne.

Most hiába vette elő régi, jól bevált tételét, miszerint „egy ügyvéd számára nem létezik sem jó, sem rossz ügy, kizárólag jól fizető, vagy rosszul fizető”. Egyetemi éve alatt kialakított hangzatos - évfolyamtársai előtt hallatlan népszerűségnek örvendő - tétele az életbe átültetve, számára csak eddig a pillanatig működött.

3 év telt el Tündével történt szakításuk óta, immár biztos anyagi bázissal a háta mögött, egyszerű, mindennapi ügyvédi praxist folytatott. Semmilyen ügyet nem vállalt, amiben a korrupciónak akár a nyomát vélte felfedezni, ezeket kollégái boldogan vették át tőle. Új barátnője - aki maga bírónő volt - láthatóan hatott rá.

Már-már újra rendeződött élete. Amennyire tudta, elfelejtette Tündét, Dokit és társait, amikor értesítést talált postaládájában. Ajánlott, tértivevényes levele érkezett. A levél feladója a Pest Megyei Bíróság volt. Kissé csodálkozott, hogy nem hivatalába címezték a levelet. El sem tudta képzelni, hogy őt tanúként, netán vádlottként bármilyen ügyben, valaha is meghallgassák. Márpedig az idézés neki szólt.

Telefonált barátnőjének, hogy aznap csak későn ér haza. Visszament hivatalába. A folyosón az idős ügyvéd kérésére megfélelően lekapcsolta a villanyt. Így csak szobájában égett egy asztali lámpa az egész, ügyvédi irodává alakított, körútra néző lakásban. Időre, s főleg nyugalomra volt szüksége, hogy rendezze gondolatait az üggyel kapcsolatban. Ismét felbukkant tehát a múlt, amin úgy érezte, hogy végre sikeresen túllépett.

Végigfutotta történetüket, történelmüket. És bár folyvást az esetleges negatív következményeken gondolkodott, néha akaratlanul is elmosolyodott, amikor egy-egy régi emléke felvillant előtte.

A folyosóról léptek hallatszottak. Idős kollégája néha a legváratlanabb időpontokban jött be az irodába, nem ellenőrzésként, csak mindig akadt valami halaszthatatlan dolga. Megállapította magában, hogy közeledik élő lelkiismerete. Mondani sem kell talán, hogy véleménye a kopogtatásról az évek folyamán semmit sem változott. Felállt, gondolta, ez egyszer megelőzi a sokat látott ügyvédet. Visszatette táskájába az asztalon heverő idézést, majd a szoba bejáratához lépett, és szívélyes mozdulattal kitárta a félig nyitott ajtót.

Ismeretlen férfi állt előtte. Paszkál kiáltani készült, de erre már nem volt ideje. A hangtompító Parabellum azonnal végzett vele.

Törvény és igazság

Érdemes vitatkozni?

Szeptember első hétfőjén, délelőtt sötét öltönyös, vékony testalkatú, sötétbarna hajú, harminc év körüli fiatalember közeledett a vidéki város élelmiszerboltja felé. Jobb kezében 20 deka párizsit hozott, a balban egy üres reklámszatyor volt.

Mikor belépett az üzletbe, a húsos pult mögötti eladó - folyamatosan őt figyelve - lassan hátrálni kezdett, és miután majdnem hanyatt esett, gyors fordulattal eltűnt a raktárban. Fél perc sem telt el, mikor a félénk eladó kolléganője kíséretében előjött a biztos menedékből, ezúttal azonban már egy kisebb húsvágó bárd volt a kezében. Gyorsan megnyugtatta a rá várakozókat.

- Rögtön jövök, csak elintézem az urat.

Az eladónő mellé állt, vártak. Ismerték már az efféle látogatókat, a vevő odalépett hozzájuk.

- Ezt legyenek szívesek visszavenni. - mondta.

Amilyen csendes volt, olyan határozott, szinte rendreutasító. Az eladók kelletlenül húzogatták a szájukat.

- Szolgálják csak meg. - mondta a kedves vendég, és átadta a férfi eladónak a csomagot.

A pult másik oldalán állók - kézzől-kézre adva - szolgálatni kezdték az árut.

- Ennek nincs semmi baja, ilyen a szaga.

Hát, igen, ilyen a szaga. Pont ez aggasztotta a vevőt is. A férfi eladó gyorsan kezébe vette az időközben maga elé tett bárdot.

- Te érzel rajta valamit? - kérdezte a nőt, aki egyértelmű arc kifejezéssel tudatta az időközben körük csoportosult vevőkkel, hogy az ő párizsijuk, bizony pompás. Erről a fiatalember viszont egyáltalán nem volt meggyőződve.

- Beszélhetnék az üzletvezetővel?

Az eladók gyorsan összenéztek, végül egy a férfi mögött ácsorgó, telerakott kosarát böngésző, némi fogyókúrára szoruló ember oldotta meg ideiglenesen a helyzetet.

- Ne tartsa fel a sort, itt mindenki siet.

A fiatalember hátrafordult.

- Uram, engem megkárosítottak. Egyébként Önnel is előfordulhat ilyen. Én sem szólnék adott esetben. - mondta, majd átmenet nélkül az eladókhoz fordult. - Tehát?

- Kiment valahova. - válaszolt a férfi.

Barátunkat azonban nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

- A helyettese is jó lesz - mondta indulatmentesen.

- Ő sincs itt.

Mikor a férfi megtudta, hogy beszélgetőpartnerei árván maradtak, elkészönt tőlük.

- Viszontlátásra. - mondta, majd a feltartott vásárlóhoz fordult. - Köszönöm a türelmét, uram.
Az eladónő utánaszólt.

- Ezt nem viszi? - nyújtotta utána a papíron heverő felvágottat.

- Maradhat. - válaszolt lakonikusan a férfi, és a vásárlók könyvéhez lépett.

Tétovázás nélkül felcsapta a könyvet, órájára nézett, és rövid gondolkodás után gyakorlott kézmozgással írni kezdett.

- 1998. szeptember 7-én 15h 30' és 15h 40' között 20 dkg párizsit vásároltam az üzletben. Az áru - szagából ítélve - romlott volt. Ezt ez üzlet alkalmazottai nem ismerték el. Mikor felettesükkel akartam beszélni, közölték, hogy sem az üzletvezető, sem helyettese nem tartózkodik a boltban...”

A férfi megérezte, hogy valaki áll mögötte, megállt egy pillanatra. Nem tévedett. Az üzlet vezetője, egy szögletes orrú, ravaszdi képű, ötven év körüli nő fordult hozzá.

- Hallottam, hogy problémája van az úrnak. - mondta a vásárlók könyvét szuggerálva.

Nem ugrott ki a bőréből a gondolattól, hogy szerencsétlen esetben, bizony be is zárhatják az üzletet. Hogy honnan kerülnek elő ezek az alakok? Mintha az áruval együtt hoznák őket. Itt van például ez az ember, egyedül neki nem tetszik ez a párizsi, eddig senki nem panaszkodott.

A férfi, mielőtt válaszolt volna, még egy mondatot írt a könyvbe:

- „Ebben a pillanatban idelépett hozzám az üzlet vezetője.”

Az üzletvezetőhöz fordult.

- Igen. Szíveskedjenek visszavenni ezt a felvágottat, ugyanis bűdös, és valószínűleg romlott. Körülbelül 20 perce vettem Önöknél.

A nő igen udvarias mosollyal válaszolt.

- Miért nem szólt nekem? Természetesen, uram, azonnal visszavesszük, a pénztárnál visszakapja a pénzét.

- Viszontlátásra - köszönt el a férfitől, magához vette a vásárlók könyvét, és elindult biztos menedéke felé.

Ő is a raktárba tartott. Szökési kísérletét azonban a konok vevő megghiúsította.

- Egy pillanat, asszonyom, szeretném megkapni a példányomat. - állította meg.

Látván, hogy az üzletvezető habozik, folytatta mondandóját.

- Úgy tudom, egy marad Önöknél, egy megy a Fogyasztóvédelemhez, egy pedig nekem jár.

A nő meghátrált.

- „Még hogy Fogyasztóvédelem? Szépen állunk.” - morfondírozott magában, a vevőnek azonban csak ennyit mondott:

- Elnézést, uram, igaza van.

A férfi aláírta a Vásárlók Könyvét, majd miután megkapta példányát, a pénztárhoz lépett, ahol már várta a számára előkészített összeg.

- Köszönöm, viszontlátásra. - vette fel a pénzt, és a személyzet nagy megkönnyebbülésére távozott az üzletből.

Lássunk munkához

Belépett szobájába, és az írógép előtt ülő lány elé tette leendő reggelijét.

- Jó étvágyat.

- Kösz. - nézett fel rá a lány.

A férfi is leült.

- Volt egy kis összeütközésem az üzletben, de rendeződött a dolog.

A lány kérdő tekintetére kiegészítette mondatát.

- Egyél csak nyugodtan, ezt már nem ott vettem.

Már mindkét ügyvéd, és az érintett felek is a tárgyalóterem előtt voltak, amikor feltűnt a folyosó végén. Még az egyetem előtt eldöntötte, hogy bíró lesz, bár minden ésszerű megfontolás - főképpen az anyagiak - szerint az ügyvédi pályát kellett volna választania a bírói hivatás helyett. Úgy érezte, itt a helye. Egy vidéki város bíróságának pályázatát nyerte el, de egy pillanatra sem bánta, hogy elszakad a fővárostól. Felesége azon a nyáron szerezte meg tanári diplomáját, és mikor tudomást szerzett a férfi szándékáról, megörült a változásnak, úgy követte őt az ismeretlenbe, mint kiskutya a gazdáját. Feltétel nélkül.

Eljött augusztus közepe, és mindketten munkába álltak. Egy igen idős bíróval és a lánnyal került egy szobába, felesége tréfásan meg is jegyezte, hogy „már megint rossz környezetbe kerülsz”. Szerencsére tévedett, a félszemű öreg bíróval és a lánnyal is - szinte az első napon - igen jó viszonyba kerültek.

Az ügyvédek már lőtávolságból felismerte, ezúttal azonban nem volt nehéz dolga, hiszen látásból ismerte mindkettőjüket. A tárgyalóterem küszöbének átlépésekor valóságos metamorfózison ment át. Agya még jobban kitisztult. Miután utolsó kósza gondolatát is száműzte, elhelyezkedett a bírói emelvényen, maga elé tette jegyzetfüzetét, diktafonját, és felemelte az asztalon heverő mikrofont.

- Tessék bejönni. - mondta szenvtelen, igen határozott hangon.

A várakozók a terembe léptek, az ügyvédek - miután átadták meghatalmazásaikat - az emelvény jobb, illetve bal oldalán tétovázás nélkül elfoglalták helyüket. A peres felek ügyvédek mellett ácsorogtak.

Alperes ügyvédje halkán odaszólt, ügyfelének, egy igen kihívóan öltözött negyven év körüli nőnek.

- Vigye oda az igazolványát.

- Az igazolványokat kérem. - szólította fel tekintélyének biztos tudatában a bíró a feleket, és már nyújtotta is kezét a férfi igazolványa felé.

Vágó Kornél és Vágó Ildikó azonnal a bíróhoz léptek, és átnyújtották személyi igazolványaikat. Alig ült le Kornél, amikor egy 40 év körüli, szikár, primitív tekintetű, határozott arcélű, acélkék szemű férfi - Orosz András - állt az emelvény elé. Átnyújtotta igazolványát egyetlen lehetséges ellenfelének. A másik tanú, egy szolárium-barna, kisportolt fiatalember is igazolta magát.

A bíró tanulmányozni kezdte az okmányokat és a megjelenteket. Egy idő után letette az igazolványokat, és átvette az ügyvédek megbízóleveleit.

- Kint várjanak, kérem. - utasította a tanúkat, akik elhagyták a tárgyalótermet.

- Leülhetnek. - mondta, majd felemelte diktafonját, és halk, monoton hangon beszélni kezdett.
- Első tárgyalás megkezdését követően eljáró bíró megállapítja, hogy mind a peres felek és jogi képviselőik, mind a beidéztet tanúk a tárgyaláson megjelentek. Ezt követően 8/A illetve 8/B számon csatolja Dr. Széles István, és Dr. Szűcs Géza ügyvédi meghatalmazását.
- Tájékoztatja a feleket, hogy a jegyzőkönyv hangfelvétel útján készül, amely két nap múlva megtekinthető a Polgári Irodában.

Kezébe vette a keresetlevelet, és megkezdte annak ismertetését.

- Vágó Kornél, felperes perújítási kérelmet adott be a Pest Megyei Bíróság 7.Pf. 12.298/1998/4 számú jogerős ítélete ellen a következő indoklással: Felperes állítása szerint végrendelkező aláírása, - a 3-as számmal csatolt magánvégrendeleten - melynek alapján felperest örökségéből kitagadta, hamis. Ezt a - 7-es számmal csatolt - írásszakértői szakvéleménnyel támasztja alá.
- Tekintettel arra, hogy a hagyatéki ügyben első fokon eljáró közjegyző, valamint a Pest Megyei Bíróság e szerint az okmány szerint járt el, Vágó Kornél örökségéből nem részesült. Felperes kéri Vágó Ildikó, alperes kötelezését örökrészenek kiadására örökhagyó - 1-es számmal csatolt - magánvégrendelete alapján, valamint alperes per-, és ügyvédi költségekben történő elmarasztalását.

A bíró felperes ügyvédjéhez fordult.

- Felperes fenntartja keresetét?

Az ápolt, derűs arcú, ötvenes férfi felállt.

- Változatlanul fenntartjuk keresetünket.

A bíró rövid kézmozdulattal jelezte férfinak, hogy visszaülhet helyére, majd alperes ügyvédjére nézett.

- Alperes kíván ellenkérelmet előterjeszteni?

Az alacsony, mélyen ülő szemű férfi felállt.

- Igen, felperes keresetének elutasítását, valamint perköltségben való elmarasztalását kérjük.

A bíró újra körülnézett a teremben, az itt-ott málló vakolaton. Az ütött-kopott padok általános iskolájára emlékeztették, csak hogy itt ő feleltetett.

- A bíróság ezt követően bizonyítást vesz fel. Felperes, Vágó Kornél, kérem lépjen a korlát elé.

Ezt a dolgot általában nem szokták megérteni, jutott újra eszébe, pedig jó kis találmány, hiszen a szemek soha nem hazudnak. Nem tudnak hazudni, némely tárgyalásról akár ezek alapján ki lehetne állítani egy teljes jegyzőkönyvet. Hátralépni nem tud az illető, az egyik oldal szintén zárt, a szó szoros értelmében a sarokba van szorítva a szerencsétlen. Aztán az is beszédes, ránéz-e egyáltalán, a földet kezdi bámulni, netán az ügyvédjét kezdi kémlelni.

Abban a pillanatban, ahogy a férfi elélépett, egy hatalmas fekete légy kezdett röpködni a teremben.

- „Agyon kéne csapni” - gondolta magában a bíró, miközben a felperesre emelte tekintetét.

Felperes védője mentette meg a helyzetet.

- Kiengedhetem, bíró úr?

A férfi biccentett, majd újra felperes felé fordult, aki már a korlát előtt állt.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

- Vágó Kornél, Vácon születtem 1948. augusztus 14-én, anyám neve Nagy Júlia.

Ez az ember nem tud hazudni, állapította meg magában a bíró, amint az esetlenül előtte álló férfit nézett.

- Lakóhelye, foglalkozása?

- Vácrátót, Fő utca 8., kőműves vagyok.

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusának figyelembevételével köteles megtenni. Parancsoljon.

A férfi összeszedte magát. Túl sok mondanivalója már nem volt, hiszen a hagyatéki, valamint a másodfokú tárgyaláson szinte mindent elmondott.

- Bíró úr, kérem, engem kisémmiztek, én csak azt kérem, ami jár nekem. Apám halála után Ildi mindent eladott, ami ért valamit. Életében a nevére íratta a telket, és még a ház nekem járó részét is el akarja venni tőlem. Azt mondta, hogy apa kitagadott. Akkor is tudtam, hogy ez nem igaz, de nem volt rá bizonyítékom. Szíveskedjék figyelembe venni, hogy hamis végrendeletet készített.

A bíró nem látta értelmét a további kérdéseknek, így átadta a szót az ügyvédeknek.

- Van kérdésük felpereshez?

Vágó Kornél ügyvédje jelezte, hogy nem akar kérdezni, ellenben az apró, görnyedt hátú ügyvéd felállt.

- Mondja el, kérem, hogyan jutott tudomására, hogy hamis a végrendelet.

A bíró gyorsírással jegyzetelt.

- Több ember is mondta, hogy Ildi barátja - Orosz úr - már csinált ilyet, és nézzek utána egy kicsit a dolognak. Ekkor újra ügyvédhez mentem.

Dr. Szűcs Géza nagy bajban volt, hiszen - bár Vágó Ildikót képviselte -, igazi védenő Orosz András. Nem tehette fel a kézenfekvő kérdést, miszerint, kiről van szó. A bíró azonban segítségére sietett.

- Azonos az említett Orosz úr a tanúként beidézt Orosz Andrással?

- Igen.

Az ügyvéd jelezte, hogy nincs több kérdése, a bíró elbocsátotta a tanút. A jegyzőkönyv felvétele után zsebkendőjével végigtörölte homlokát, és a - már készülődő - nőt szólította.

- Lépjen ide, kérem. - mutatott maga elé.

Megvárta, míg a műkörmeit rejtegető nő eléáll. Nem volt könnyű dolga, hiszen meglehetősen feltűnőek voltak a vadító piros, csillogó körmei. Az ilyeneket pedig, sem bíróknak, sem bírónak nem tanácsos mutogatni, mint azt a nő védője nagyon jól tudta. Vágó Ildikó azonban - a bírókkal szemben még tapasztalatlan lévén, úgy vélte, hogy az ügyvédje által javasolt „szolid megjelenés” fogalmába ez még belefér.

Szerencséje volt, a bíró az efféle külsőségek iránt közömbös maradt, adatai azonban annál jobban érdekelték.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

- Molnár Lászlóné Vágó Ildikó, Vácon születtem, 1946. április 14-én, anyám Nagy Júlia.

- Lakóhelye, foglalkozása?

- Vác, Kerék utca 24., adminisztrátor vagyok

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusa figyelembe vételével köteles megtenni, a hamis tanúzás büntetendő és pénzbírsággal sújtható. Hallgatom.

A nő nyugodt, indulatmentes hangon szólalt meg.

- Édesapám rám hagyott mindent, továbbra is csak ezt tudom mondani.

Vágó Ildikó a hagyatéki tárgyaláson korántsem volt ilyen szűkszavú és szerény. Mindent eszközt megragadott öccse kisemmizésére.

Kornél összeszorított szájjal, félig lehunyt szemmel figyelte nővérét.

- Mivel tudja alátámasztani, hogy édesapja visszavonta korábbi végrendeletét?

- Öcsi évek óta kocsmázott, nőzött, és felé sem nézett. Apa többször mondta, hogy „erre a gyerekekre nem hagyok semmit”, és ezt írásba is adta.

Bár a kitagadást tartalmazó végrendeletben Kornél apja fiának kitagadását, annak erkölcstelen életmódjával indokolta, a háttérben meghúzódó ügyvéd mégis szükségesnek érezte ennek a motívumnak a tárgyaláson történő megerősítését.

A bíró felmutatott egy aláírásokkal ellátott, gépelt papírt.

- Ez volt az? - mutatta alperes felé a végrendeletet.

- Igen. - felelte Ildikó.

A bíró pontosított.

- Felperest nevezte Öcsinek?

- Igen. - válaszolt csodálkozva a nő.

A bíró még egy mondatot írt jegyzetfüzetébe, majd alperes védőjére nézett, aki időközben meglazította nyakkendőjét. Egyikük sem számított ekkora hőségre.

- Kíván valamit kérdezni a tanútól?

A vézna kis ember még egyet igazított a giccses nyakkendőn, és felállt.

- Igen, bíró úr. - mondta, és alperesre nézett - Mióta tudhatott felperes édesapjuk betegségéről?

A nő már alig várta a kérdést, bár jobban örült volna, ha a bíró teszi fel.

- Már legalább fél éve, mióta kórházba került.

Felperes ügyvédje újra jegyzetelni kezdett, ő is egyre jobban szenvedett a melegtől.

- Látogatta a kórházban?

A nő gondolkodóba esett.

- Úgy tudom, egyszer volt bent. Még, amikor apát bevitték.

Az ügyvédnek nem volt több kérdése.

- Köszönöm, bíró úr. - mondta, és visszaült a helyére.

Felperes ügyvédje időközben felállt, a bíró átadta neki a szót.

- Parancsoljon.

Kornél védője is nyakkendője igazításával kezdte, kölniszagát még a bíró is érezte. Jegyzeteibe pislantott. A nő végigmérte inkvizítorát.

- „Micsoda szerencse, hogy nekem nincs nyakkendőm. Hát csak szenvedj.”

Sokkal rosszabbat kívánt volna azonban, ha tudja az ügyvéd első kérdését.

- Ismeri Ön Orosz András, Budapest, XIV. kerület, Liget utca 25. szám alatti lakost?

Ildikó rögtön észhez tért, mikor barátja nevét meghallotta. Orosz András - bár Budapesten volt bejelentve - itt nőtt fel, és most is szinte minden idejét itt töltötte. Amolyan kiskirály volt a városban, több jól menő vállalkozása lévén pedig, gyakorlatilag mindenki ismerte. Ildikóval Orosz egyik lakásában szoktak találkozni, régóta tervezték, hogy összeköltöznek, hiszen életük - közös pénzügyeik révén is - meglehetősen összefonódott. Ildikó - Orosz András jobb kezeként - egyszerűen volt konzumnő és hidegfejű üzletasszony.

- Igen, az alkalmazottja vagyok.

Alperes egyre rosszabbul érezte magát a bőrében, az ügyvéd pedig, egyre elégedettebb lett.

- Hol történt a kitagadó végrendelet aláírása?

Az ügyvéd - szemmel láthatóan - ismét neuralgikus pontot érintett.

- Nálunk. - válaszolt Ildikó bizonytalanul.

- Tehát a Kerék utca 24. szám alatt?

A nő most már nagyon ideges volt, „mit akar tőle ez az ember?”

- Igen.

Az ügyvéd olyan gyorsan kérdezett, hogy kizökkentette Ildikót szerepéből

- Mikor készült a végrendelet?

- Úgy emlékszem, 1998. januárban.

Ildikó tanácstalan volt.

- Milyen volt édesapja egészségi állapota akkor?

- Még jó.

A nő magába fojtotta indulatait.

- Kik voltak jelen a végrendelet aláírásánál?

- „Mindig csak a konkrétumok, a részletek!”

A bíró már hosszúnak érezte alperes hallgatását.

- Válaszoljon, kérem. - utasította a nőt.

Nem volt mit tenni.

- Én és a két tanú. - mondta, majd gyorsan hozzátette - és édesapám.

- Nincs több kérdésem. - mondta az ügyvéd a bíró felé, és visszaült a helyére.

A bíró elrendezte az iratokat maga előtt, a tanúk következtek.

- Orosz András, kérem, jöjjön be. - szólt bele a bíró a mikrofonba.

A férfi belépett a folyosóról, magabiztosan körülnézett a teremben, majd ráérősen a bíró elé ment. Gyakorlata lévén azonnal a korlát és az emelvény közé állt. A bíró végigmérte a hanyag eleganciával öltözött tanút.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

- Orosz András, Vác, 1950. április 3., Kincses Mária. - válaszolt címszavakban a tanú.

Ildikó végigmérte a férfit.

- „Kos.” - állapította meg magában nem először.

- Lakóhelye, foglalkozása?

- Budapest, XIV. kerület, Liget utca 25., vállalkozó.

- Milyen viszonyban a felekkel?

A testvérek valószínűtlennek tartották, hogy Orosz megemlíti az Ildikó és közte kialakult viszonyt, mégis kíváncsian várták a választ.

- Alperes az alkalmazottam, felperest látásból ismerem.

- Elfogult valamelyik féllel szemben?

- Nem.

Kornél és Ildikó egyaránt beszédes pillantást küldtek a férfi felé. Most már csak a szokásos figyelmeztetés volt hátra.

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusának figyelembevételével köteles megtenni.

A bíró - bár Orosz András mellényzsebére tekintettel szükségtelennek tartotta a pénzbírságra vonatkozó figyelmeztetést - kiegészítette megszakított mondatát.

- A hamis tanúzás pénzbírsággal sújtható.

Vágó Gábor magánvégrendeletének felmutatásával megkezdte a tényfeltárást.

- Ezt ön írta alá tanúként?

Barátnője legnagyobb meglepetésére Orosz nem tiltakozott az állítás ellen. A férfi fölöslegesnek és értelmetlennek tartotta tiltakozást, bár szemrebbenés nélkül tudott hazudni. Az írásszakértői vélemény ellen az ő állítása nem ért volna semmit, Ildikó ügyvédje ennél sokkal jobb stratégiát ajánlott.

- Igen. - mondta.

A bíró - mint mindig - most is aprólékosan kérdezett, és az összes részletről tudni akart.

- Mondja el kérem, hogyan történt.

Ildikó féltette barátját, ugyanakkor rossz előérzetét nem tudta leküzdeni. Elképzelni nem tudta, hogy fogja magát a férfi kivágni ebből a helyzetből. Orosz András most sem válogatott az eszközökben. Ha legkisebb mértékben fennállt a veszély, hogy feddhetetlensége kétségessé válhat, azonnal harcra kész volt.

- 1998. január 14-én irodámban voltam, amikor alperes bejött egy pillanatra, és elem tette azt a papírt.

Ez soha nem történt meg, és Ildikó most már biztos volt barátja árulásában. Eltorzult arccal nézett a férfira, bekövetkezett, amitől tartott. Orosz András teljesen ráhárította közös terveik megvalósításának kockázatát és felelősségét. Tette ezt előzetes megegyezésük és többszöri fogadkozása ellenére. Rándított egyet a vállán, továbblépett, mint tette azt már oly sok hasonló esetben. Általában leendő özvegyek mellett tűnt fel, várható örökségük nagy haszonnal történő befektetését ígérve. Terveibe beletartozott meghódításuk is.

- Ez volt az? - mutatta fel a bíró a 3-as számmal csatolt iratot.

- Igen. - válaszolt Orosz odanézés nélkül.

A nőben nemcsak nagyszabású terveik omlottak össze ebben a pillanatban, de szertefoszlott az a feltétel nélküli bizalom, amit egészen eddig a percig Orosz Andrásnak ajándékozott. Hajdani barátja, szeretője helyett már csak egy idegen, fölényes és magabiztos férfi állt félig háttal neki, az emelvény előtt.

- Mi volt akkor a végrendeleten?

- Csak egy aláírás.

- Kinek az aláírása?

- Alperes édesapjáié.

A bíró nagyjából ilyen válaszokra számított, bár azt ő sem gondolta, hogy Orosz már az első pillanatban támadásba lendül. Ezek a futó gondolatok amilyen gyorsan jöttek, olyan gyorsan mentek is nála, hiszen végtére is tárgyaláson volt, itt pedig előbb tényfeltárást kellett végeznie, majd - nem kisebb felelősséggel - ítéletet hoznia.

- Ismerte végrendelkező aláírását?

Orosz András tudta, hogy minden szavának súlyos - esetleg büntetőjogi - következményei lehetnek. A válaszadással nem késlekedhetett, így igen erősen kellett összpontosítania. A bíróban emberére akadt, és ezzel már az első pillanattól kezdve tisztában volt. A bíró korrekt, kitérést nem engedő, minden részletre kiterjedő kérdései, igen jó megfigyelőképessége, igazságérzete sarokba szorították a vállalkozót. Ez nem az ő világa volt. Ingoványos talajon, bizonytalan helyzetekben, talán ő kerül fölénybe Jánossal szemben, ezúttal azonban nem az ő pályáján folyt a küzdelem.

- Nem, de megbíztam Ildiben.

Orosz véletlenül oldalra fordult, mikor azonban meglátta Vágó Ildikó gyűlölettől izzó arcát, azonnal elkapta tekintetét róla, és mivel a bíró nézését sem állta - jobb ötlete nem lévén - a következő kérdésig a bíró előtti iratokat nézegette. Vallatója újabb kérdéssel állt elő.

- Mit mondott Önnek alperes az irat tartalmáról?

- Csak annyit, hogy édesapja végrendelete, hogy gyorsan le kell tanúznia, és hogy csak formáság az egész.

A bíró folytatta offenzíváját

- Kik voltak még jelen ekkor Önökön kívül?

Orosz tudta, hogy minél több apróságot, részletet említ, annál hitelesebbnek tűnik vallomása. Ez egyben veszélyes játék volt, hiszen a részletek egyben támadási felületet kínáltak ellenfeleinek.

- Már késő volt, mindenki elment. Csak ketten voltunk.

A bíró befejezte a tanú kikérdezését.

- Kívánnak kérdezni? - fordult az ügyvédekhez.

Mindkét védő jelezte, hogy nincs kérdése, Ildikó viszont szólásra jelentkezett, és ezzel egy időben ügyvédjéhez hajolt. A bíró mindebből csak annyit látott, hogy az ügyvéd igen gondterhelt lesz, és távolabb húzódik védencétől.

- Parancsoljon. - adta meg a szót Ildikónak, aki felállt.

- Csak azt szeretném mondani, hogy a végrendelet aláírása a lakásomon történt, nem igaz, hogy Orosz András irodájában. - mondta, és leült.

A bíró újra körülnézett.

- Van még észrevételük? - kérdezte, majd - látván, hogy senki nem akar hozzászólni az eddigiekhez - a tanúra nézett.

- Kér költségtérítést?

Orosz András nemmel jelzett a bírónak.

- Nem. - mondta, és elvette felé nyújtott igazolványát.

- Kérem, hagyja el a tárgyalótermet.

A férfi kiment, a bíró - a jegyzőkönyv felvétele után - a mikrofonhoz hajolt.

- Béres Károly, tanú, kérem, jöjjön be.

A ruganyos járású strandfiú a bíró elé állt.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

A férfi még sohasem járt bíróságon, de mivel általában könnyen vette a dolgokat, ez a helyzet sem okozott különösebb problémát neki, egyébként sem az ő ügyéről volt szó. Orosz Andrással pusztán üzlettársi viszonyban álltak, így akár ellenségek is lehettek volna.

- Béres Károly. 1963. november 20-án születtem Vácon, anyám Hajdú Csilla.

- Lakóhelye, foglalkozása?

- Vác, Kérész utca 3., vállalkozó.

Alperes ügyvédje szemmel láthatóan nagy gondban volt, Vágó Ildikó észrevétele megtette hatását.

- Milyen viszonyban áll a felekkel?

- Alperest látásból ismerem, felperest most látom először.

Kornél ügyvédje páholyból figyelte az eseményeket, a bíró és a tanúk mindent elvégeztek helyette.

- Elfogult valamelyikükkel szemben?

- Nem vagyok.

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusának figyelembevételével köteles megtenni, a hamis tanúzás pénzbírsággal sújtható.

A bíró - miután nyugtázta, hogy a tanú tudomásul vette a figyelmeztetést - folytatta a meghallgatást.

- Kérem, mondja el, milyen körülmények között írta alá ezt a dokumentumot? - mondta, és felmutatta a magánvégrendeletet.

- Orosz azt mondta nekem, hogy tanúskodnom kellene a titkárnőjének. Elmentünk hozzá, ott pedig aláírtuk ezt a papírt.

Béres Károly meglehetősen vázlatosan beszélt, de hát a bíró - többek között - azért bíró, hogy mindenre fényt derítsen.

- Hol, és mikor történt ez?

- Vágó Ildikó lakásán voltunk, január közepén lehetett.

- Kik voltak jelen?

A tanú habozás nélkül válaszolt.

- Orosz András és Vágó Ildikó. - mondta, majd kisvártatva hozzátette - És én.

- Mi volt a dokumentumon, mielőtt aláírta?

Béres Károly értetlenül nézett a bíróra.

- Hogyhogy mi volt rajta?

- Mondja el, mire emlékszik.

A bíró kínosan ügyelt rá, hogy a legkisebb mértékben sem befolyásolja a tanúkat és a peres feleket.

- Csak egy aláírás volt rajta, és a szöveg.

- Más nem volt?

Néha többször is rákérdezett - más-más szempontból - ugyanarra a tényre. Biztos akart lenni a dolgában.

- Csak ez volt.

- Mi történt, miután aláírta?

A tanút kezdte idegesíteni vallatója aprólékossága.

- Orosz is aláírta, utána meg elmentünk. - mondta.

Ebben a pillanatban megszólalt zsebében mobiltelefonja. Gyors mozdulattal elővette, és - megelőzve a bíró felszólítását - kikapcsolta.

- Tudta, hogy végrendeletet ír alá tanúként? - folytatta a bíró.

Alperes ügyvédje most már Ildikó és Orosz András ügyét egyaránt elveszettnek érezte.

- Igen.

- Ismerte végrendelkező aláírását?

Béres Károlyon már látszott türelmetlensége.

- „Ezek a bírók! Csak bajnak vannak.” - állapította meg magában, majd hangosan folytatta.

- Nem, de azt mondták, hogy minden rendben.

A bíró az ügyvédekre nézett.

- Van kérdésük?

Mindkét védő nemmel jelzett, Kornél és Ildikó sem akart szólni.

- Költséget kér?

A tanú némi megvetéssel nézett a bíróra, aki szemrebbenés nélkül figyelte.

- „Még hogy költséget. Én költséget? Minek méssz te bírónak, ha ennyire nem ismered az embereket.” - gondolta.

- Nem kérek.

A bíró tökéletesen tisztában volt a tanú véleményével, tárgyalásain azonban képes volt teljes mértékben figyelmen kívül hagyni az efféle megnyilvánulásokat.

- Köszönöm, távozzon. - adta vissza a férfi igazolványát.

Gyors mozdulatokkal írni kezdett az előtte fekvő füzetbe, majd a tanú szavainak rögzítése után felnézett.

- Ezt követően a bíróság meghozta az alábbi végzést:

- A Polgári Perrendtartás 152. paragrafusa 1. bekezdése értelmében Molnár Lászlóné Vágó Ildikó alperes esetében - a Büntető Törvénykönyv. 276. paragrafusa szerinti - magánokirat-hamisítás alapos gyanúja miatt a bíróság büntetőeljárás megindítását kezdeményezi. Ugyancsak büntetőeljárás kezdeményez Orosz András és Béres Károly ellen magánokirat-hamisításban - a Büntető Törvénykönyv. 21. paragrafusa 2. bekezdése szerint - társtettesként történő, - a Büntető Törvénykönyv. 14. paragrafusa szerinti - gondatlanságból származó közreműködése miatt.

- Az említett büntetőeljárások befejeződéséig a tárgyalást felfüggeszti. A felfüggesztés ellen 15 napon belül fellebbezés nyújtható be.

Órájára pillantott.

- Jegyzőkönyv lezárva: 10 óra 45 perckor.

Bár az okirat-hamisítás ténye nyilvánvaló volt, a fordulatra - alperes ügyvédje kivételével - senki nem számított. Még a másik ügyvéd is meglepődött, hogy a bíró a feljelentést a tanúkra is kiterjesztette.

Lovas János összeszedte iratait, és kiment a tárgyalóból. Mikor kilépett, majdnem nekiment - a közvetlenül az ajtónál várakozó, a kijáratot elálló - Orosz Andrásnak.

- Elnézést, bíró úr. - mondta a tanú, és félrehúzódott.

Ekkor még nem tudott Lovas - a teremben elhangzott - utolsó szavairól.

- Nem történt semmi. - válaszolt a bíró, és elsietett.

Péntek délután lévén, a portáson és rajta kívül csak a Polgári Irodában voltak még ketten. Visszament dolgozósobájába, leült íróasztalához, majd hátratolta székét, és a falnak támasztotta fejét. Még azon sem lepődött volna meg, ha Orosz András kopogtatás nélkül belép irodájába. Ebben azonban tévedett.

Orosz egészen más eszközökkel dolgozott.

Egy normális osztály!

Mire hazaért a hetedik emeleti panellakásba, felesége már otthon volt. Mindketten egész nap ezt a pillanatot várták.

- Szia! Hol vagy? - lépett be János a sötét előszobába.

Óvatosan kellett lépkednie, mert a költözéskor magukkal hozott könyvek, poharak, ruhák egy része még dobozokban hevert a lakás bejárata és a szoba között.

Felesége nem válaszolt, a férfi azonban nem aggódott túlzottan, a 40 négyzetméteres lakásban nem volt könnyű elveszni. A nő végül a fürdőszobából került elő egy törülközőbe burkolózva. Átölelte a férfi nyakát, de mielőtt az magához tudta volna húzni, egy kedves mosollyal újra eltűnt a fürdőszobában.

A férfi a szemeit szerette a legjobban, hiába mondta neki Ági többször is, hogy a testére nagyon büszke, de az arca egyáltalán nem szép, János nem tágított. Megismerkedésük viszonylag rövid ideig tartott. Véletlenül - amennyiben vannak véletlenek - egyszerre léptek be egy páternoszterbe. Néhány másodpercig megbűvölten nézték egymást, majd János egy határozott mozdulattal magához ragadta a lányt, aki azonnal hozzásimult. Már az utolsó emelet előtt voltak, amikor Ági - még mindig csukott szemmel - megszólalt: „Nem kéne kiszállni?”. Praktikus tanács volt, mert már közeledett is a kilépő.

János arra számított, hogy felesége még minimum negyed órát tölt a fürdőszobában, de tévedett. Fél perc múlva Ági már az ölében ült. Éppen elkezdte volna mesélni aznapi élményeit, amikor a férfi lassú mozdulatokkal - folyamatosan a szemébe nézve - vetkőztetni kezdte. Mondani sem kell talán, hogy neki sem kellett túl sok biztatás.

Beesteledett, mire megszólalt az életöszön bennük.

- Éhes vagy? - kérdezte a nő.

- Hát, mi tagadás.

Ági felkelt, és kiment a teakonyhába., János tekintetével követte kedvesét, de nem állt fel. Alig telt el 3 perc, és már paradicsom, paprika, különféle szendvicsek és tej volt az asztalon. Ági főzési tudományát most nem használta. Vidéki lány lévén különösen jól főzött, és ezt a férfi az első adandó alkalommal meg is mondta neki. Hiába mondta Ági, hogy nincs ebben semmi különös, Jánost erről nem tudta meggyőzni.

Leültek az asztalhoz. Ági türelmetlenül nézte a férfit.

- „Mikor kérdezed már meg, hogy milyen volt az első nap?”

János elvett egy fél zsemlét, és elkezdte megkenni.

- Na, milyen az osztályod?

Ági - osztályfőnökként - első osztályt kapott. A gyerekeknek még újak voltak a falak, idegen a környezet, és nem utolsósorban pillanatonként tűntek fel az új meg új arcok a folyosókon, a tanárik előtt, az osztályokban. Óvatosan, még némileg megilletődve vizsgálgatták leendő tanáraikat, önkéntelenül keresve azok gyenge pontjait az elkövetkező, elkerülhetetlen erőpróba előtt. Még az osztályokban sem állt be a rangsor, az általános iskola befejezésével egy időre kicsúszott lábuk alól a talaj. Rádiótelefonját is csak egy lófarokba kötött hajú, alacsony termetéhez képest széles léptű fiú hozta magával, de ő is csak annyi időre vette elő, amíg kikapcsolta.

Ági maga volt az optimizmus.

- Nagyon jó gyerekek, persze egy kicsit vadak lesznek, ha kinyílik a csipájuk, de ez szerintem mindenhol így megy.

- Milyen a fiú-lány arány?

Ági maga elé nézett.

- Valamivel több lány van, mint fiú.

A nyitott ablakot bevágta a huzat. Ági fel akart állni, hogy becsukja, férje azonban megelőzte.

- Hagyjad.

- Volt, aki azt mondta, hogy minden osztály ilyen az elején, de, ha nem fogják őket elég keményen, akkor gyorsan elszemtelenednek.

A bíró azon töprengett, hogy vajon elég erős-e felesége egy elvadult osztály kézbentartásához. Nem tudta eldönteni.

- És szerinted?

- Szerintem szeretettel mindent meg lehet oldani.

János ebben már nem volt olyan biztos.

- Majdnem mindent.

- Mindent. - dacolt Ági nevetve.

A férfi napirendre tért a dolog fölött.

- És, hogy ment az egész?

- Mondtam magamról néhány szót, ki vagyok, mit várhatnak tőlem.

János szemével a sötétet kezdte keresni.

- Ott van a sötét. - igazította el Ági - Szóval, megkértem őket, hogy egyenként mutatkozzanak be, mondják el, mi nekik a legfontosabb, mit szeretnek csinálni, és így tovább...

János félretette a megkent zsemlét, és hátradőlt a nádfonatú székben.

- Először azt hittem, hogy jönnek a szokványos szövegek, „zene, buli, sport”, de egészen mással álltak elő. A fiúk közül volt például, aki azt mondta, hogy ő verekedni szeret a legjobban. Megkérdeztem tőle, hogy miért, erre azt válaszolta, hogy nincs különösebb oka. Mikor aztán látták, hogy nem lepődöm meg a dolgaikon, és főleg nem veszem elő a „tanárnő” figurát, teljesen kinyíltak.

A bíró vizsgálni kezdte feleségét.

- A lányok miket mondtak?

- Szinte minden lány mondta az olvasást, a fiúk meg csak meresztették a szemüket.

Most János következett.

- Aztán mondták a szexet, amire még jobban meresztették a szemüket.

Ági egy kicsit meglepődött.

- Igen, de honnan tudod, te ezt ilyen jól? - kérdezte játékosan, majd folytatta - Volt egy lány, aki azt mondta, hogy szereti a fiúkat provokálni, összeugrasztani.

A férfi elismerően nézte feleségét.

- Hogy tudtál ilyen légkört teremteni?

Ági szemlátomást örült a férfi szavainak, de csak mosolygott, és a vállát húzogatta.

- Nem tudom, így jött ki.

A nő is elvágott egy zsemlét.

- A szomszéd már tud rólad. Már úgy emlegetett, hogy „a bíró úr”.

- Melyik? - kérdezte a bíró.

Látszott rajta, hogy nem örül a dolognak, aminek pedig előbb-utóbb be kellett következnie. Nem szerette, ha beszélnek róla. Ági csodálkozva nézett rá.

- A szemközti, de most már úgyis tudja mindegyik.

- Honnan tudhatják?... - mondta maga elé félhangosan a bíró, aztán feleségéhez fordult. - Te, gondolom, nem mondtad nekik.

Ági megrázta a fejét, és aggódva nézett férjére, aki újra magába mélyedt. Ő - Jánossal ellentétben - nem tulajdonított nagy jelentőséget a dolognak.

- Hagyjad már, itt mindenki mindenkit ismer.

A szomszédok jól értesültsége különösen érdekes volt, hiszen 6 hete költöztek ide, és tőlük a bemutatkozáson kívül semmit nem hallottak.

- Tulajdonképpen igazad van, csak hihetetlen az egész.

Ági látta, hogy férje befejezte az evést. Gyorsan megette a kezében levő lekváros zsemlét, ivott még egy korty tejet, és kivitte a tányérokat. János az ablakhoz lépett.

- Még mindig fogyózol?

Ági megtorpant.

- Jobban tetszenék, ha úgy néznék ki, mint egy kofa?

- Majd gondolkodom rajta.

A nő gyorsan letette a tányérokat.

- Iszunk kávé?

A férfin látszott, hogy kávé nélkül nem élet az élet.

- Ez kérdés?

A kávézás náluk is külön szeánsz volt. Ezt a szemes kávé még olaszországi útjukról hozták, és mindketten ugyanolyan nagy becsben tartották, mint magát az utat. Ráadásul fogytán volt, és nem lehetett tudni, mikor engedhetnek meg maguknak legközelebb egy ilyen kalandot. János kiment Ági után a konyhába.

- Add ide.

A nő nevetve elétartotta a csomagot.

- Ugye, milyen jó szaga van? - tette fel a költői kérdést, ki tudja hányadszor a bíró.

Ági minden alkalommal megmosolyogta, „olyan, mint egy kisgyerek.” - gondolta ilyenkor magában.

- Na, tünés innen, itt én vagyok az úr.

A férfi visszament a szobába, alig ült azonban le, a kávé már ott gőzölgött az asztalon.

- Szoktak kávézni a kollégáid? - kérdezte János.

- Még nem tudom, de én olyan tanárit el sem tudok képzelni, ahol nem szeretik a kávé.

- És, ha nem isznak kávé?

Ági elnevette magát.

- Hát, majd mellettem rászoknak. - vágta rá - Nem hiszed?

- Dehogynem.

Azt mondják, egy kapcsolatot háromszor tesz próbára az élet. Először fél évvel a megismerkedés után, majd a második évben, végül a hetedik évfordulón. Jánosék négy hónappal kapcsolatuk kezdete után költöztek össze, és sikeresen túljutottak az első féléven is. Most azonban közeledett a második év eddig ismeretlen érdekellentéteket, összeütközési lehetőségeket hozva magával.

Erről egyszer ugyan már beszéltek, de azóta mindketten túlléptek rajta, mint nem aktuális problémán.

A kávé jó volt, szerették egymást. Hát kellett ennél több?

Az első mozaikok

A bíró egyre otthonosabban mozgott új munkahelyén. A pervezetéssel továbbra sem voltak gondjai, szinte a levegőben érezte, mennyire méltányolják kollégái szakmai felkészültségét, tárgyilagosságát, igazságérzetét, és ez nagyon jó érzéssel töltötte el. Fáradhatatlanul dolgozott. Mivel pereire alaposan felkészült, viszonylag kevés tárgyalással zárta le őket.

Éppen fel akart állni íróasztalától, amikor Krisztina bejött a szobába, odalépett hozzá, és egy mappát nyújtott át neki.

- A Polgári Irodából küldték.

Átfutotta az iratokat.

- Orosz András?

Kriszti elcsodálkozott.

- Még nem ismered?

- Csak hallomásból.

Kriszti - végignézte a Jánoson - megállapította magában, hogy a férfi teljesen tájékozatlan a kérdésben.

- Tőle kapjuk a munkát. Nélküle már rég az utcán lennénk.

A férfi kérdő tekintetére folytatta.

- Egyszer őt jelentik fel, máskor ő perel. Most 9 ügye fut.

Többször hallotta már Orosz András nevét kollégáitól, amikor azok egymással beszélgettek, de nem tulajdonított különösebb jelentőséget neki. Kriszti a mappára mutatott.

- Ez a legfrissebb.

A bíró ránézett a dátumra. A Polgári Iroda érkeztető bélyegzőjén az aznapi dátum szerepelt.

- „Biztos megsürgette.” - gondolta, majd a lányra nézett - Ezt ma küldték.

Kriszti azonnal választ adott kollégája kimondatlan kérdésére.

- Az ő ügyei mindig tegnapra kellene.

A tárgyaláson Orosz András helyett csak ügyvédje jelent meg. Az ügyvéddel a bíró először Vágó Kornél perében találkozott. Orosz András 1,6 millió forintos pénztartozást követelt alperestől, a vele szemben ülő, 50 év körüli, őszülő, viseltes öltözetű férfitől. A bíró átvette az ügyvédek megbízóleveleit, és az alperes személyi igazolványát. Bekapcsolta a diktafont.

- Első tárgyalás megkezdését követően eljáró bíró megállapítja, hogy Orosz András - felperes - szabályszerű idézés ellenére a tárgyaláson nem jelent meg. Felperes jogi képviselője által benyújtott - Orosz András fekvőbeteg voltát bizonyító - orvosi igazolást 4-es számmal csatolja a tárgyalás irataihoz.

- Ezt követően 5/A illetve 5/B számmal csatolja Dr. Szűcs Géza és Dr. Bátor Katalin ügyvédi meghatalmazását.

- Tájékoztatja a feleket, hogy a jegyzőkönyv hangfelvétel útján készül, amelynek írásos megfelelője a tárgyalás után két nappal a Polgári Irodában megtekinthető.

A bíró kezébe vette a keresetlevelet.

- Keresetében felperes kéri alperes 1,6 millió forintos pénztartozása, valamint annak 1998. május 15-től járó 20 százalékos kamatainak megfizetésére kötelezését, amely tartozást felperes - alperes által kiállított, 1-es szám alatt csatolt - teljes bizonyító erejű magánokirattal igazol.

A bíró Orosz András ügyvédjéhez fordult.

- Fenntartják keresetüket?

- Igen, keresetünket változatlan formában fenntartjuk. - állt fel az ügyvéd.

Igaz, hogy most másik nyakkendőt viselt, de ez a választása sem volt túl szerencsés.

- Alperes kíván ellenkérelmet előterjeszteni? - folytatta a bíró.

Alperes ügyvédje egy - a bírónál valamivel fiatalabb - megkímélt, ráncatlan arcú, vékony keretes szemüvege viselő nő felállt.

- Igen, bíró úr, védencemet az 1-es számon csatolt szerződés megkötésénél megtévesztették, így azt Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján megtámadjuk, ezenkívül kérjük a kereset elutasítását, valamint felperes költségeikben való elmarasztalását.

A bíró az alperesre nézett.

- Kérem, álljon a korlát elé.

A férfi a bíró elé lépett, aki megkezdte az adatok felvételét.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

- Szilasi Pál vagyok; 1947. július 7-én születtem Vácott, anyám neve Mosonyi Katalin.

- Lakóhelye, foglalkozása?

- Vác, Patak utca 1., portás vagyok.

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusa figyelembevételével köteles megtenni. A hamis tanúzás pénzbírsággal sújtható. Parancsoljon.

A férfi összeszedte gondolatait, igyekezett a fiatal ügyvéd nő instrukcióit követve tömören, lényegre törve előadni az eseményeket és kérését.

- 1998. áprilisában megszorultam anyagilag. Házam lakhatóvá tételéhez egymillió forintba volt szükségem, mely összeget felperestől évi 30 százalékos kamatra kaptam. Ekkor már több embertől hallottam felperesről, hogy tőkeközvetítéssel, pénzkölcsönzéssel is foglalkozik. Amikor megkerestem, azt mondta, hogy a dolgot az ügyvéd úrnál beszéljük meg. - mutatott a férfi felperes jogi képviselőjére.

A bíró pontosított, bár nem lepte meg a bejelentés.

- Felperes - jelen levő - jogi képviselője ellenjegyezte a szerződésüket?

- Igen, bíró úr.

- Mi történt ezután?

Felperes ügyvédje a bírót figyelte.

- Ezek után megkötöttük a szerződést.

A bírót most is a részletek érdekelték.

- Kik voltak még jelen Önön és felperes ügyvédjén kívül?

- Ott volt még felperes is.

Az ügyvéd nő visszafojtott lélegzettel figyelte védencét. Mindent átbeszéltek ugyan a tárgyalás előtt, mégis tartott attól, hogy ügyfele hibázik, ellentmond saját vallomásának. Mindig is sok baja volt a tanúkkal és azokkal, akiket képviselt. Hányszor mondta magában, hogy „csak tanúk ne lennének, mennyivel egyszerűbb lenne az élet nélkülük”! Semmivé lett minden tudása, felkészültsége, egy tanú rossz szava, mondata, gesztusa miatt. Ahhoz nagyon jónak - már-már hivatásos színésznek - kellett lennie egy tanúnak, hogy a másik ügyvéd ne tudja kiforgatni a szavait. Persze ez utóbbi rá is vonatkozott.

- Elolvasta a szerződést, mielőtt aláírta?

- Igen. - válaszolt a férfi.

A bíró folytatta.

- Rendben levőnek találta?

- Nem értettem, miért írt az ügyvéd úr hatszázezer forinttal többet a szerződésbe.

A bíró egyetlen momentumot sem hagyott figyelmen kívül.

- Megkérdezte, hogy miért?

- Igen. Felperes azt mondta, hogy neki nemcsak az összegre, de a kétévi kamatra is kell a biztosíték.

Lovas maga elé tette a szerződést.

- Itt, a szerződés 2. pontjában az áll, hogy: „... Kötelezem magam 1,6 millió forint, és annak - a mai naptól számított - 20 százalékos kamatainak megfizetésére.” Nem találta ellentmondásnak, hogy a kamat hatszázezer forintként és húsz százalékként egyaránt fel van tüntetve.

Alperes tanácstalanul nézelődni kezdett.

- Az ügyvéd úr azt mondta, hogy a 20 százalék csak azért kell, mert így szokták megírni a szerződéseket, és hogy ők azt soha nem fogják kérni, csak az 1,6 milliót.

A bíró két sort írt füzetébe, majd felperes ügyvédje felé fordult.

- Kíván kérdezni a tanútól.

Az ügyvéd felállt.

- Igen, köszönöm. - kezdte, majd alperesre nézett - Miért írta alá a szerződést, ha látta a nyilvánvaló ellentmondást a szóbeli megegyezés és a szerződés között?

Alperes kezdett ingerültté válni, és ezt a bíró is észrevette.

- Kérem, én megbíztam Önökben!

Az ügyvéd - válasz nélkül hagyva a felindult férfit - leült.

- Köszönöm, bíró úr.

Mikor a bíró meglátta, hogy az ügyvédnő felállni készül, megadta neki a szót.

- Tessék parancsolni.

- Felperes az összeget - a szerződésben megjelölt - 2000. május 15-e előtt kérte vissza Öntől. Mivel indokolta ezt?

A férfi végre megnyugodott.

- Semmivel, azt mondta, hogy a szerződés értelmében, bármikor, bármelyikünk visszaléphet.

Lovas János egyre biztosabb volt benne, hogy a törvény ez esetben sem támogatja az igazságos döntést. Teljes mértékben meg volt győződve alperes igazáról, mégsem talált lehetőséget a szerződés érvénytelenné nyilvánítására. Alakilag hibátlan volt, és bár uzsorás jellegére is fény derült, a tárgyaláson, ez sem volt bizonyítható. A szembesítésnek sem látta túl sok értelmét, bekövetkezett volna az - oly gyakori - egy állítás, egy tagadás formula.

- Hogyan viselkedett felperes Önnel szemben, amikor ez történt? - folytatta az ügyvédnő.

- Alig akart velem szóba állni...

- Fenygette Önt, amikor ez történt?

Alperes az ügyvédre nézett.

- Annyit mondott, hogy, amennyiben bíróságra viszem az ügyet, rosszabbul járok, mintha azonnal fizetnék.

A nő a bíró felé fordult.

- Köszönöm.

- Kívánnak még valamit mondani?

Orosz ügyvédje biztos volt a dolgában.

- Ítéletet kérek.

Az ügyvédnő felállt.

- Védencemet felperes szerződésük megkötésekor - szorult helyzetét kihasználva - félrevezette, amikor a neki valóban átadott egymillió forintos összeg helyett - az egymillió forintos összeg évi 30 százalékos kamattal növelt értékét - 1,6 millió forintot tüntetett fel, mint alaptartozást az 1-es számmal csatolt iraton. Az ehhez tartozó 20 százalékos kamatot - szóbeli közlése szerint - csak formai okokból írta a szerződésbe. Lépését azzal indokolta, hogy az egymillió forintos kölcsönösszeg évi 30 százalékos kamatának megfizetését is biztosítani

akarja. Felperes - egyoldalú elállása miatt - a szerződésben megállapított 20 százalékos kamatot a szerződés 3. pontja szerint nem követelheti. Eljárása ellentmond alperessel kötött szóbeli megegyezésüknek is, hiszen az egymillió forintos alaptartozás kamatokkal növelt értéke - 1,6 millió forint - a szerződés 4. pontja szerint csak 2000. május 15-én járna felperesnek. Kérem a tisztelt Bíróságot, hogy az ügy megítélésénél vegye figyelembe, hogy alperes jogban járatlan ember.

A jegyzőkönyv rögzítése után Orosz András ügyvédje felemelte a kezét, és Lovas jelzésére felállt.

- Nem tartom lényegesnek jelenlétem tényének jegyzőkönyvbe rögzítését.

- Rendben van. Kihagyjuk. - nyugtázta a bíró - A tárgyalást berekesztem. - mondta a jelenlevők felé fordulva.

Összeszedte az iratait, feljegyzéseit, és elhagyta termet.

Szobáját üresen találta. Ránézett az idős bíró asztalán katonás rendbe rakott iratokra, és rögtön tudta, hogy kollégája tárgyaláson van, Kriszta pedig, ki tudja hol járt, mindig elveszett a háromemeletes épületben. Leült íróasztalához, és körülbelül egy percnyi gondolkodás után gépelni kezdte az ítéletet.

Mikor újra belépett a tárgyalóba, szinte érezhető volt a peres felek feszélyezettsége. Csend volt, alperes ügyvédje nem beszélgetett védencével, Orosz képviselője pedig - tekintetüket kerülve - a tárgyaló ablakpárkányát nézegette.

A bíró beléptekor mindannyian felkapták a fejüket. Felment az emelvényre.

- Álljanak fel.

Mindenki felállt. Elővette a legépelt papírt.

- A Magyar Köztársaság nevében! A Váci Városi Bíróság a Dr. Szűcs Géza által képviselt Orosz András, felperesnek a Dr. Bátor Katalin által képviselt Szilasi Pál, alperes ellen egymillió-hatszázezer forint és járulékai megfizetése iránti perében az alábbi ítéletet hozta:

- A bíróság kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek egymillió-hatszázezer forint tőkét. A tőke 20 százalékos kamata az 1-es számon csatolt szerződés 3. pontja szerint nem jár. Továbbá kötelezi a bíróság alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperes jogi képviselője számára százhetvenhatezer forint perköltséget. Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amelyet 3 példányban ennél a bíróságnál kell előterjeszteni a Pest Megyei Bíróságnak címezve.

A bíró kiosztotta a személyi igazolványokat, majd kiment a tárgyalóból.

Szobájában egy cédula várta az asztalon: „A meglepetés a hűtőben van”. Kollégája elmélyülten dolgozott egy irathalom mögött

- Dezső bácsi, itt nem lehet látni semmit. Felkapcsolom a villanyt.

Az öreg bíró megfordult.

- Köszönöm, fiam.

János ledobta a kezében levő mappát asztalára, és leült a legközelebbi székre.

- Senki nem mondta, hogy ilyen meleg lesz.

Kollégája elmosolyodott. Sokakkal ellentétben cseppet sem zavarta, hogy munka közben beszélnek hozzá.

- Nem én rendeltem.

Jánosnak eszébe jutott a meglepetést tartogató hűtőszekrény, és egy pillanat alatt visszatért tagjaiba az élet. A hűtőben egy adag mexikói saláta várta, rajta egy újabb cédulával. „Kölcsön kenyér visszajár.”

- „Fantasztikus ez a Kriszta”. - mosolyodott el magában a bíró.

Ebben a pillanatban kipattant az ajtó és - kis híján fellökve őt - beviharzott rajta a lány.

- Na, milyen?

- Köszí szépen, a legjobbkor jött.

János megvárta a hatást, majd újra megszólalt.

- Ki sem néztem volna belőled.

A lány kedves mosollyal odalépett mellé, és finoman bokán rúgta.

- Voltál te már bokán rúgva?

- Voltam, de nem akarom még egyszer kipróbálni. - mondta János, és maga elé tette a salátát.

- Kérsz?

- Nem, egyél csak, megérdemled.

Kriszta nekidőlt az ütött-kopott fénymásolónak, és elővett egy Nutellát.

- Nekem ez is jó lesz.

A bíró a diktafonra mutatott.

- Techno helyett.

- Mi van rajta?

János lenyelte az utolsó falatot.

- Pénzkövetelés.

Kriszta elővett még egy Nutellát.

- Ez lett volna a tied. Érdekes?

A bíró tűnődött egy ideig.

- Nem fogod abbahagyni, ebben biztos lehetsz.

Kriszta most már nem bírta tovább, segítségkérő tekintettel nézett a - sarokban szorgalmasan dolgozó - bíró felé.

- Dezső bácsi látott már ilyen hajcsárt?

A félszemű bíró folyamatosan írt tovább.

- Legfőbb ideje, hogy valaki betörje, Krisztina.

A lány végképp elkeseredett.

- Tessék, kettőből kettő ellenség. - mondta, és leült íróasztalához.

Mindegyikük elnevette magát.

Kriszta valóságos színfolt volt ebben a komor épületben, ahol néha bizony egzisztenciák omlottak össze, sorsok törtek meg, vagy nyertek új utat. Ezenkívül, mióta áttértek a számítógépes adatfeldolgozásra nélkülözhetetlenné vált, és mivel mindenkinek készségesen segített, egy idő után azok a nők is megkedvelték, akik addig féltékeny tekintettel követték napi ügyködését. Egyszóval, mindenki megszerette.

A bíró utolsó tárgyalása elmaradt, így idejét most már teljes egészében másnapi első tárgyalásának szentelhette. A lány - észrevéve, hogy János munkához látott - fejhallgatót csatlakoztatott a diktafonhoz, majd a szoba egyetlen számítógépe előtt írni kezdte a bíró utolsó tárgyalásának jegyzőkönyvét.

Mégiscsak itt élünk

3 nap telt el az ítélet kihirdetése óta, és Lovas János még mindig nem tudott napirendre térni döntése felett. Hát ennyit lehet csak kimondani a Magyar Köztársaság nevében? Bántotta jobb meggyőződése ellenére hozott ítélete, és, hogy egyetlen épkézláb ötlet nem volt alperes veszteségének csökkentésére.

Valamelyest megnyugodott, amikor arra gondolt, hogy azóta sem tudott kitalálni semmit, bár éjjel-nappal ez az ügy foglalkoztatta. Ágival mindig is megosztották egymással gondjaikat, most azonban a férfi már napok óta hallgatott. Ági sokáig nem szólt, attól tartva, hogy férje még inkább befelé fordul, egyik este azonban már nem bírta tovább.

János a fürdőszobából bement a szobába, hogy leüljön, Ági azonban mosolyogva leült előtte kiszemelt székébe.

- Na, itt az ideje, hogy vallomást tegyen a bíró úr. Felhívom figyelmét, hogy a hamis tanúzást büntetem. Szóval, mi van veled az utóbbi napokban, és mi ez a nagy közlékenység?

- Nem akartalak vele terhelni...

Ági közbevágott.

- Na, monddad szépen.

A bíró először nem tudta, hol kezdjen a történetbe, végül a legegyszerűbb út mellett döntött.

- Igazságtalan ítéletet hoztam.

Áginak már készen álltak gyógyító válaszai és kérdései, tudta azonban, hogy előbb ki kell tisztulnia a felszakított sebnek. Hagyta férjét beszélni.

- Egy ember uzorakamatra pénzt kapott egy vállalkozótól, aki a szerződést úgy állította ki, hogy az alaptartozást megnövelte annak kamataival. Most pedig ezt a kamatokkal megemelt összeget követelte vissza a határidő lejárta előtt másfél évvel az adóstól.

Végre kimondta, ami napok óta nyomasztotta, és mekkora megkönnyebbülés volt ez. Hálásan nézett feleségére, aki - mintha mi sem történt volna - témát váltott.

- Elmehetnénk vacsorázni. Van kedved?

A férfi megörült a javaslatnak.

- Persze, hogy van, kapd magad. Tudok egy jó helyet.

Ági ránevetett.

- Igenis. - mondta, és eltűnt a fürdőszobában.

A bíró - a vadételek miatt - már akkor kiszemelte ezt az éttermet, amikor ideköltöztek. Mindig végignézte a bejárat ajtónál kirakott étlapot, amikor arra járt. Már bekapcsolták a közvilágítást, mire odaértek. Péntek este lévén az egész város - mintegy varázsütésre - megmozdult, a belváros életre kelt.

Ági belépésekor egyszerre kapták fel fejüket a férfipincérek. Mindig mindenhol feltűnést keltett, pedig egyáltalán nem öltözködött kihívóan, egyszerűen elegáns volt, a természetes elegancia pedig sokat jelent. Mialatt az egyik pincér asztalukhoz vezette őket, a falak állatvilágát bámulták. Muflon-, vaddisznó-, szarvas-, és őzfejek néztek le rájuk az itt-ott kiakasztott állatbőrök közül. Minden fából volt, a lambériától a székekig.

Alig ültek le a sötétre pácolt diófaasztalhoz, máris odalépett hozzájuk egy másik felszolgáló.

- Jó estét kívánok. Vacsorázni szeretnének?

Fegyelmezett volt és tisztelettudó, éppen, hogy össze nem csapta a bokáját.

- Igen. - válaszolta János, egy pillanatra feleségére nézve.

- Italt parancsolnak?

- Egyelőre csak ásványvizet.

A pincér egy-egy étlapot helyezett eléjük, és elsietett. János az asztalon átnyúlva megfogta Ági kezét.

- Most te jössz. Nálatok mi volt?

- Azt hiszem, meg fogok bolondulni. - kezdte a nő nevetve.

János megkönnyebbült, legalább egyiküket nem nyomja semmi sem.

- Miért?

- 2 Orosz, 3 Németh, 3 Horváth és 3 Szerb van az osztályban.

A pincér odalépett hozzájuk, kis zöld palackokat helyezett az asztalra, gyakorlott mozdulatokkal kinyitotta őket, és önteni kezdte az ásványvizet poharaikba.

- Köszönjük szépen.

- Kérem. - válaszolt a felszolgáló, és elsietett.

János újra Ágira nézett.

- Magyarok is vannak?

Ági nevetett, a férfi nagyon szerette nevetését.

- Persze, hogy vannak. Mindenki az.

- Hát remélem is.

A nő játékos szigorúsággal róttá meg a férfit.

- Egy bíró ne politizáljon.

Amikor a bíró az Orosz nevet meghallotta, rossz előérzete támadt.

- És, még mindig szeretnek? - kérdezte leplezve aggodalmát.

- Még nem ismernek igazán, így aztán szent a béke.

Mindketten nézegetni kezdték az étlapokat, amikor újabb vendégek érkeztek az étterembe. Egy sörhasú, elégedett arcú, 60 év körüli férfi ült le feleségével a bíró mögött, egy fal melletti asztalnál. A velük lévő kisfiú - az asztalok között rohangálva - repülőgépbe ment át. A pincéreket szemmel láthatóan cseppet sem zavarta a mozgékony 8 éves gyerek, életet vitt az étterembe. A bíró is mosolyogva nézte a kisgyereket, de az összehajoló szülőkre nézve eltűnt a mosoly az arcáról, és ezt Ági azonnal észrevette.

- Mi az? - kérdezte, miközben aggódva figyelte János arcát.

A bíró felé fordult.

- Ezek figyelnek.

- Hadd figyeljenek.

A férfin látszott, hogy igazat ad feleségének, de még nem tért napirendre a dolog fölé.

- Csak zavar.

- Miért?

János a fogalmazáson gondolkodott, végül aztán kibökte.

- Magánélete is van az embernek. - mondta, majd hozzátette - Tulajdonképpen igazad van nem érdemes foglalkozni vele.

Újra belemélyedt az étlap tanulmányozásába. Ági választott.

- Na, kitaláltad, hogy mit kérsz? - fordult férjéhez.

A férfi maga elé tette az étlapot.

- Igen. Tűzdelt fácánt, még soha nem ettem. És te?

- Én nyulat vadasan.

János szólítani akarta a pincért, de nem volt rá szükség, mert már közeledett feléjük.

- Sikerült választani? - állt meg az asztalnál.

- Igen. Tűzdelt fácánt kérünk, és nyúlgerincet vadasan. - mondta a bíró.

A pincér figyelme mindenre kiterjedt.

- Milyen salátát hozhatok?

- Fejes salátát, legyen szíves. Milyen borokat tud ajánlani? - folytatta János.

A pincér felírta a salátát is.

- Soproni kékfrankost, egri bikavért, szekszárdi... - sorolta.

János megállította, mire azonnal elhallgatott. János Ágira nézett.

- Milyet?

- Egri bikavért.

János - megerősítve Ági választását - a pincérre nézett.

- Akkor azt kérünk.

Megint magához húzta Ági kezét.

- Örülsz hogy idejöttünk?

A nő zavarba jött tekintetétől.

- Ne nézz már így.

Két éve ismerték egymást, de még mindig úgy viselkedtek, mintha előző nap találkoztak volna először.

Egyre többen lettek az étteremben. János megnyugodott, lám nincs egyedül szenvedélyével. Lehet abban valami, hogy nincs jobb a világon, mint az efféle ételek élvezete, az étterem hangulatáról nem is beszélve.

A felszolgáló - mintha kitalálta volna gondolatát - asztalukhoz lépett, egy gyertyatartót helyezett az asztal szélére, és meggyújtotta a rajta levő gyertyákat. Mikor a saláta után kihozták a főételeket is, nekiláttak a felséges vacsorának. Időnként a másokra nézve - szó nélkül - ettek. Természetesen a borról sem feledkeztek meg.

Mire leégett az egyik gyertya, a fécéből és a nyúlból csak az emléke maradt. Most már csak egyetlen asztal állt üresen az egész teremben, az is le volt foglalva. A pincérek most egy emberként néztek a bejárat ajtó felé, ahol fiatalos mozgású nő - Ági kolléganője - jelent meg barátja mögött.

Ági és Mariann azonnal észrevették egymást, Mariann egyenesen asztalukhoz sietett.

- A legkedvesebb kolléganóm - mutatott Mariannra Ági, majd János felé fordult.

- Ő pedig a férjem.

Mariann mosolyogva nyújtott kezet a bírónak.

- Kékesi Mariann.

- Lovas János vagyok.

Vannak emberek, akik egy szempillantás alatt megbarátkoznak a másikkal, ők ilyenek voltak, ellentétben a két férfivel. Most Mariann mutatta be barátját.

- A barátom.

- Lovas János vagyok. - adott kezet János a férfinak.

- Görög István.

János most már nem tudta komolyan venni a dolgot.

- „Még jó, hogy nem Orosz”. - gondolta.

- Üljetek le. - invitálta Ági barátait, majd látván húzódozásukat, megismételte mondatát.

- Na, üljetek már le, és tegeződjete.

Mindig is kitűnő szervező volt, értett az emberek nyelvén, és mindenhol feltalálta magát. Ezúttal is megelőzte a kínos hallgatás kialakulását.

- Ki hozta magával a másikat? - kérdezte Istvánt.

- Véletlenül így alakult.

A bíró egyszer csak - mindannyiuk számára váratlanul - megszólalt.

- Nincsenek véletlenek. - nézett körbe a társaságon.

- Kibújt belőle a fatalista. - nevetett Ági.

Nemcsak a társaságot, de magát is képes volt feldobni.

- Drágám, a vendégeink kávét kérnek. - mondta megjátszott kedvességgel.

János elmosolyodott, és intett a pincérnek, aki azonnal odasiettet hozzájuk. Még mielőtt bárki tiltakozni tudott volna, János a felszolgálóhoz fordult.

- 4 kávét kérünk.

Mariann a bírót kezdte vizsgálni.

- Ági sokat beszélt rólad.

Bármennyire próbálta palástolni János, a rosszallás meglátszott rajta, így Mariann rögtön kiegészítette mondatát.

- Csak dicsekedett veled.

- El tudom képzelni. - nevetett János.

Mariann rágyújtott, és egyben a többieket is megkínálta.

- Kértek?

- Köszí, én nem élek vele. - mondta azonnal a bíró.

Ági - férje legnagyobb meglepetésére - az asztalra tett gázöngyújtó felé nyújt

- Én igen.

Mariann most is kimentette barátnőjét.

- Ez csak „light”, ennyi jár neki. - nyújtotta át a cigarettát Áginak.

Még mindig János foglalkoztatta.

- Jól érzed magad az új helyen?

- Igen, befogadtak, jól megvagyunk.

Hiába próbálta a férfi válaszai lakonikusságával más irányba terelni a beszélgetést, nem tudta kikerülni, hogy róla és hivatásáról essék szó.

- Hallottam ám rólad! - folytatta kópésan Mariann.

- „Itt tényleg, mindenki mindenkit ismer.” - állapította meg magában, nem először a férfi.

- Ismerem a Krisztát.

A bíró hátradőlt.

- Megadom magam. - nevetett Mariannra.

- Azt mondta, nagyon lelkiismeretesen dolgozol. - folytatta a lány.

- Másképpen nem lehet.

Amennyire zavarta, hogy bírói tevékenységéről beszélnek, annyira örült is neki, bár ez utóbbit nem mutatta ki. Ági Istvánt is be akarta vonni a beszélgetésbe.

- István, szerinted?

- Szerintem sem. Ez nem munka, hanem hivatás.

János mélységesen egyetértett ez utóbbi mondattal, most már nem zavarta a téma, de hirtelen eszébe jutott valami.

- Vacsoráztok?

- Nem azért jöttünk. Ti mit ettetek? - kérdezett vissza Mariann.

Ági átvette a szót.

- Én nyulat vadasan, ő pedig fácánt. Hogy is?

- Tűzdelt fácánt. - egészítette ki János felesége mondatát.

Egészen záróráig maradtak, kiválóan érezték magukat egymás társaságában, a két férfi közös szenvedélyére - a horgászatra - is gyorsan fény derült. Utolsóként távoztak az étteremből. István és Mariann erősködése ellenére mindent a bíró fizetett.

Hadüzenet nélkül

Lovas János egy cipőbolt kirakata előtt állt, amikor Mariann a háta mögé lépett.

- Jó estét, bíró úr. - mondta játékosan.

- Szia! Most végeztél?

A bíró végignézett az életkedvtől kicsattanó lányon, aki ösztönszerűen észrevette a férfi szemrevételező pillantását, és miközben lesütötte szemét, kellemes bizsergés fogta el.

- Már fél órája. Vásárolni jöttél?

- Áginak keresek valamit, úgy le van hangolva mostanában, hogy rossz ránézni. Még a hangját is alig hallom. - mondta a bíró, és szemmel láthatóan elkeseredett.

Mariann egy pillanat alatt magába zárkózott, kötötte Áginak adott ígérete, miszerint nem szól Jánosnak problémájáról. Ugyanakkor egyetlen lehetséges megoldásnak a dolgok kimondását tartotta, ez esetben, és általában is.

Ági osztályának hangadói az előző héten - mintegy vezényszóra - alattomos, többfrontos támadást indítottak a mit sem sejtő tanárnő ellen. Eleinte csak egyszerű mindennapos csínytevéseknek tekintette a diákok apró trükkjeit, előbb-utóbb azonban rá kellett jönnie, hogy itt tudatos, előkészített, összehangolt megmozdulásról van szó.

Az utóbbi napokban már háromszor rohant ki sírva az osztályteremből, egyik-másik gyerek harsány nevetése közepette. A többiek meghúzták magukat. Tulajdonképpen sajnálták a tanárnőt, de - tartva társaiktól - egyikük sem mert kiállni Ági mellett. A legkülönbözőbb eszközökkel dolgoztak. Felhívták egymást óra alatt mobiltelefonjaikon, kísértáltak az osztályteremből, ha úri kedvük úgy diktálta.

Ági eleinte szép szóval próbálkozott, majd amikor az írásbeli figyelmeztetés következett, és az egyik bajkeverő ellenőrző könyvét elkérte, annak egyetlen intésére 31 tanuló tette elé készségesen - többnyire szépen bekötött - ellenőrzőjét a tanári asztalra. Természetesen az óra alatti zenehallgatás sem maradt ki a programból.

Mariannak mondania kellett valamit.

- Nehéz osztályt kapott.

Jánost most már nagyon idegesítette nemtörődömsége, magával szemben mindig is igen szigorú volt.

- Ezt hogy érted?

- Ki akarják készíteni.

János hallott már olyat, hogy egy tanárt nem szeretnek a diákjai, és megpróbálják megkeseríteni az életét, szabotálni óráit, most azonban tanácstalan volt. Vidámságánál, jó természeténél fogva, Ági mellett eddig még a legrenitensebb gyerekek is elcsendesedtek. Nem talált tehát okot, épkezláb magyarázatot a történetekre.

- Köszönöm, hogy elmondtad. - nézett hálásan a nőre.

Mariannak már nem volt ideje megszólalni, mert a férfi már távolodott is tőle. Egy pillanatra azonban visszanézett.

- Szia! Holnap hívjatok fel.

- Szervusz János. - nézett Mariann a bíró után.

Mikor hazaérkezett, Ági éppen porszívózott, így nem hallotta meg, amint férje belép a lakásba. A férfi letette a táskáját, és leült az asztal mellé, de Ági most sem vette észre. Egyszer csak véletlenül az asztal felé fordult. Mikor meglátta a bírót, előbb összerezsent, majd elnevette magát. János megörült, hogy feleségének visszatért az életkedve.

- Jaj, de megijesztettél. - mondta, miközben kikapcsolta a porszívót.

Odament a férfihoz, és magához szorította a fejét. János viszonzta a nő ölelését, majd leültette a vele szemközti székbe.

- Ülj ide szépen. - mondta.

- Igenis. - mondta a nő illedelmesen.

Kíváncsian várt, a bíró pedig megkezdte meghallgatását.

- Most pedig, mesélj.

- Mire kíváncsi a bíró úr? - kérdezte Ági még mindig nevetve, bár érezte, hogy János tudhat valamit.

- Csak arra, ami történt. Mi folyik az iskolában? Mi van veled az utóbbi napokban?

Ági most már sírásra kész szemekkel meredt a férfira.

- Igazán elmondhattad volna. - tette hozzá szemrehányóan.

Ági megrázkódott, és a férfi vállára borulva keservesen zokogni kezdett. János simogatni kezdte a fejét. Várt. Megvárta, míg kedvese valamelyest megnyugszik. Most már nem kérdezett semmit, egy idő múlva viszont Ági magától beszélni kezdett.

- Ki akarnak készíteni. - mondta színtelenül.

A bírót - mivel már néhány részletet tudott Ági kolléganőjétől - most már az események háttere érdekelte. Gyanúja - miszerint Orosz András áll a történetek mögött - egyre jobban erősödött.

- És, ki viszi a prímet?

Ági keserűen válaszolt.

- Az, akitől a legkevésbé vártam volna.

A bíró semmiképpen nem akarta, hogy felesége tudomást szerezzen a dolgok háttéréről, jóllehet biztos volt benne, hogy adott esetben feltétel nélkül kiállna mellette. Szerencséje volt, Ági megadta a végszót, így most már csak rá kellett kérdeznie az illetőre, meg kellett bizonyosodnia feltevéséről.

- Kicsoda? - kérdezte távolságtartóan.

- Az az Orosz gyerek, aki annyit dicsértem, annak a vállalkozónak a fia. - magyarázta Ági.

Csodálkozva nézett a férfit, látván, hogy az egy pillanat alatt magába zárkózik.

- Mi van veled? - kérdezte szinte riadtan.

A bíró elmosolyodott.

- Nincs semmi baj. - mondta.

Ági, ezúttal nem hitt neki.

- Biztos?

- Biztos. - nyugtatta meg feleségét a férfi, és megfogta a kezét.

Így ültek egy ideig. A szomszédba vendégek érkeztek, nevetés és zene szűrődött át a papírvékony falakon. Áginak hirtelen eszébe ötlött, mit mondott neki Orosz András fia aznap, a tanítás végén, mikor már mindenki elment, és csak ketten maradtak az osztályteremben. A fiú minden átmenet nélkül a tanárnőhöz fordult.

- „Hasonlítok az apámra. Velem sem érdemes kezdeni.”

Ági a férjére nézett.

- Tudod, mit mondott nekem az a gyerek a tanítás végén?

- Nem. Mit mondott? - kérdezett vissza a bíró, de látszott rajta, hogy ezen a kérdésen már túl van.

- Azt, hogy sem vele, sem az apjával nem ajánlatos kikezdeni.

A férfi nem reagált felesége utolsó mondatára, kiment a konyhába, és kinyitotta a hűtőszekrényt.

- Csináltál valami finomat?

Ági végre megszabadult a tehertől, ami napok óta nyomasztotta.

- Spenótot kapsz. Nem árt, ha megerősödsz.

Megszólalt a telefon. Mióta itt laktak, ritkán hívták őket, és ők is keveset telefonáltak. A bíró vette fel, Ági a konyhából figyelte a férfit, aki erősen a füléhez nyomta a kagylót. János kinézett az időközben elsötétedett utcákra. A telefonáló igen halkán, de annál nyugodtabban és határozottabban beszélt.

- Bíró úr, még visszavonhatja a vádemelési javaslatot. Ne büntessük egymást fölöslegesen. - fejezte be az egyoldalú beszélgetést a telefonáló.

Honnan tudhatta Orosz András, hogy első tárgyalásuk hangfelvétele még nem került rögzítésre? János nem tudta megválaszolni a kérdést.

A telefonban halk kattanás hallatszott.

- Igen, de utána rögtön felhívlak. Szia. - mondta a férfi, majd letette a kagylót.

Ági - miközben palacsintasütőt vett elő az alsó szekrényből - kiszólt a férfinak.

- A Mariann volt?

- Igen. Nem akart vacsora közben zavarni. Utána felhívom.

Még a hazugságtól sem riadt vissza Ági védelmében, annyira fontos volt neki. Hiába volt azonban minden igyekezete, a nő - mint már oly sokszor - most is ráérezett valamire, ami aztán nem hagyta nyugodni.

- Féltelek. - nézett a férfira.

A bíró letette a kanalat a tányérra.

- Miért?

Ági nem volt biztos a dolgában, nehezen tudta aggályait megfogalmazni, ösztönei azonban kiválóan működtek.

- Az Orosz miatt.

A férfi tovább evett.

- Majd lelövöm. - mondta egykedvűen, mintha azt mondaná, hogy 25 fok van.

Ági tudta, hogy viccel - ismerte már annyira -, de most olyan közönyös arccal beszélt, hogy elbizonytalanodott.

- Azért van önvédelmi fegyverem, hogy megvédjem magam, ha kell. Nem? - kérdezte most már kedvesen, feleségére nézve a bíró.

Várakozásával ellentétben a nő nem nyugodott meg.

- Tényleg használni akarod? - kérdezte, szorongva figyelve a bírót.

János tudta, hogy Ági ellene van az erőszak minden formájának, és mivel már délután döntött a kérdésben, most nehéz helyzetben volt. Hazugságba nem akart keveredni, ugyanakkor meg is akarta nyugtatni feleségét.

- Ahhoz nagyon súlyos ok kell, de magammal viszem, sosem árt, ha kéznél van. Mindig megvan a hatása.

Ágit ez az utolsó félmondat valamelyest megnyugtatta, férje igazságérzetében és ítélőképességében is maximálisan megbízott, rossz érzése azonban így sem múlt el nyomtalanul.

Tiszta üzlet, jó barátság

Orosz András telefonhívását jelentenie kellett volna felettesének, de biztos volt benne, hogy ezt az ügyet nem szabad, mi több nincs joga visszaadnia. Orosznak kifejezetten rá van szüksége. Meg kell hagyni, Orosz András ebben már nem volt olyan biztos. Ezen a bíróságon a bírák igen ritkán beszéltek egymással folyó ügyeikről, a lezárt pereket azonban nem védte hallgatólagos megállapodás. János már az első napokban felmérte ezt, elégedett volt a helyzettel, hiszen maga sem volt egy beszédes ember.

Az öreg bíró már az első pillanattól fogva figyelte János és Orosz harcát. Tetszett neki, hogy a fiatalember nem adja fel a küzdelmet, mint tette azt két elődje. Úgy érezte, hogy Orosz végre emberére talált kollégájában, aki talán még nem is tudta, mekkora terhet vett a vállára. Ez utóbbit látva eldöntötte, hogy megkönnyíti valamelyest helyzetét, lehetőséget nyújtva neki alapvető etikai és általános, szakmai problémáinak megosztására. Nem a kíváncsiság hajtotta, hiszen gyakorlatilag a férfi minden gondolatát ismerte.

Egyedül volt, amikor János belépett a szobába.

- Tetszik kérni kávét? - fordult János a félszemű bíróhoz, aki hátradőlt karosszékében.

- Igen. A legjobbkor szólt, fiam, ideje egy kis szünetet tartani. Egyébként is a tanácsát akartam kérni.

János majdnem kiejtette a kávéskanalat a kezéből.

- Az enyémet, Dezső bácsi? Ne tessék viccelni.

- Miért, nem ad?

János gondolkodóba esett. Mit lehet erre mondani? Iróniával nem kezelheti a dolgot, annál jobban tiszteli kollégáját. Nemet nem mondhat, „kegyes igent” pedig végképp nem. Az idős bíró türelmesen várt, aztán - megtörte a csendet.

- Nem tudok dűlőre jutni ezzel a Tímár üggyel .

János gyanút fogott, egy pillanatra megingott. Elzárkózzon-e a bíró - valószínűleg segítőkész - közeledésétől. Végül döntött. Belemegy a különös játékba. Tímár László - Oroszhoz hasonlóan - vállalkozó volt, küzdelme már évek óta tartott Dr. Lévai Dezsővel. Bár nem mindig ő tárgyalta ügyeit, nagyon jól tudta, hogy, - mint Orosznak János - neki az idős bíró az igazi ellenfele.

- Igen... - jelzett vissza János.

- Minden ellene szól,...

János már folytatta is magában a mondatot: „de jogilag megfoghatatlan.”.

- ..., de jogilag megfoghatatlan. - igazolta vissza az öreg bíró a férfit.

Megállt egy pillanatra, aztán folytatta.

- Maga kívülálló, érdekelne, hogyan látja a dolgot.

János számára most már egyértelmű volt, hogy ez a beszélgetés róla szól.

- Mire tetszik gondolni?

- Bebiztosította magát rendesen, pedig nagyon primitív ember. Zálogjogot szerzett egy autón valami jelentéktelen összeg fejében. Aki a nyilatkozatot írta - mondván, hogy tanúk nem voltak - nem vette komolyan a dolgot.

János fejezte be a mondatot.

- És végig kézzel írta az egészet. Bocsánat, hogy közbevágtam.

- Semmi baj, fiam. - mosolyodott el az öreg.

- Szóval, a dolog megfoghatatlan, legalábbis, nekem nincs ötletem. - fejezte be Dr. Lévai az eset előadását, és várakozóan kollégájára nézett, aki kisvártatva megszólalt.

A bíró pillanatnyi szünet után megszólalt.

- Rajta van a dátum is?

- Minden a helyén van, valószínűleg ügyvédi segédlettel készítette.

Ez Jánosnak is megfordult a fejében, de nem merte mondani.

- És, ami a legrosszabb az egészben, ott van a szerencsétlen ember, ... - egészítette ki az elmondottakat az öreg bíró.

János kollégája asztalára tette kávéját.

- Minden úgy van benne, ahogy szereti.

- Köszönöm, fiam.

Hosszasan hallgattak. Most mit mondjon? „Nem ez a bíróság dolga.”? Vagy, „miért nem figyelt oda kellőképpen az az ember, mikor könnyelműen nyilatkozatot tett?” Egyik sem válasz, és ezt ő nagyon jól tudta.

- Tényleg a legrosszabb. Nekem is volt egy ilyen ügyem, de azt hittem, egyedül vagyok ezzel.

Dr. Lévai Dezső végre megkapta az annyira várt végszót.

- Nem vagy egyedül, nagyon sok ilyen esettel találkozol még. Jó lesz hozzászoknod, végül is bíró vagy.

Lovas ekkor olyat tett, amit soha, sem ezelőtt, sem ezután.

- De hát ez vérlázító. - mondta mintegy maga elé, de legnagyobb meglepetésére kollégájának arcizma sem rándult kijelentésére.

Az idős bíró mosolyogva nézte a férfit. Várt egy kicsit, majd felvette a beszélgetés fonalát.

- Persze, hogy az. - mondta, mintegy nyugtatva Jánost. - Idővel hozzászoksz. - fejezte be a terápiát Dr. Lévai.

Lovas János ebben már nem volt olyan biztos.

Szerette munkáját, a tárgyalóterem ajtaja előtt gyülekezők beszélgetése most is izgalommal töltötte el, pedig már hozzászokhatott volna ehhez a világhoz. Igazított egyet nyakkendőjén, majd kinézett a folyosóra.

- Tessék befáradni. - mondta.

A terembe utolsóként a felperes, Bagó János lépett be. A megfontolt járású, piknikus férfi beállt a bírói emelvénynél várakozók mögé, majd - biztos, ami biztos - végigsimította bajuszát. Mindig ezt tette, ha valamilyen fontos ügy előtt állt, már maga sem emlékezett rá, hogy miért. Mindenesetre biztos volt benne, hogy ez a mozdulat távol tartja tőle a sötét erőket egy időre, és feltétlenül szerencsét hoz neki valamilyen formában.

Amikor Orosz Andrással kapcsolatba került, valószínűleg megfeledkezett e meggyőződéséről, mert a mai napig átkozta azt a pillanatot.

Nemrég költözött a városba, és Oroszról eleinte csak jó híreket hallott. Ez nem is lehetett véletlen, hiszen legfőbb hírforrása a - már első napokban felfedezett - kocsmá volt, ahol szinte minden délután megfordult.

Egyik nap aztán elterjedt a hír: Orosz új vállalkozásba kezd, és akit erre alkalmasnak talál azt beveszi a kecsegtetőnek tűnő üzletébe. És egy üzlethez mi kell? Végül is két dolog, jó ötlet és pénz, minél több, annál jobb. Persze, néhány balek is elkel néha. Orosz apportként ötleteit és szervezőkészségét vitte az üzletbe.

Az igazolványok és a megbízólevelek átvizsgálása után a bíró a tanúkhöz fordult.

- Kérem, a folyosón várakozzanak, szólítani fogom önöket.

Miután mindenki elfoglalta a helyét, megkezdte a jegyzőkönyv felvételét.

- Első tárgyalás megkezdését követően eljáró bíró megállapítja, hogy Bagó Zoltán felperes személyesen, érte Dr. Sárosi Gábor, valamint Orosz András, alperes személyesen, érte Dr. Szűcs Géza a tárgyaláson megjelentek. 12/A és 12/B számon csatolja a jogi képviselők meghatalmazóleveleit. Megjelentek még felperes tanúi, Botos László, valamint Várhegyi

Péter. Tájékoztatja a feleket, hogy a jegyzőkönyv hangfelvétel alapján készül, melynek írásos változata 2 nap múlva átvehető a Polgári Irodában. A tanúk elhagyják a tárgyalótermet.

Az ügyvédek irataikat rendezgették, egyedül Bagó Zoltán figyelt a bíróra, aki most már nem nézte jegyzeteit. Megkezdődött az igazi munka, ettől a pillanattól kezdve Lovas János a tárgyalás minden epizódját követte, különös tekintettel a felek másodlagos reakcióira, ez utóbbi még az ügyvédekre is vonatkozott. Igaz, hogy ezek a meglátásai nem kerültek bele a jegyzőkönyvbe, mégis, néha igen sokat segítettek neki a tényfeltárás során.

- Bagó Zoltán, felperes keresetet nyújtott be Orosz András, alperes ellen, melyben egymillió forintos pénzkövetelését kívánja bírósági úton érvényesíteni. Állítása szerint a fenti összeget 1997. március 4-én - befektetés céljából - átadta alperesnek, aki azt többszöri felszólítása ellenére nem adta vissza. Az átadás-átvétel tanúk jelenlétében történt. - ismertette a bíró a keresetlevelet.

Tanúk jelenlétében, de milyen tanúkéban?! Mindkét tanú Orosz ivócimborája volt. A bíró tudta, hogy nem lesz könnyű dolga, de bízott Dr. Sárosi Gábor ügyességében

- Felperes fenntartja keresetét? - fordult az ügyvédhez.

Bagó Zoltán megelőzte ügyvédjét.

- Igen, fenntartom.

Az ügyvéd megerősítette ügyfele bejelentését.

- Igen, fenntartjuk a keresetet.

Lovas most alperesre nézett.

- Alperes kíván viszontkeresettel élni?

Oroszt szemmel láthatóan nem foglalkoztatta a dolog.

- Nem kívánunk.

- Köszönöm. A bíróság ezt követően bizonyítást vesz fel. Bagó Zoltán, kérem, lépjen a korlát elé. - szólította fel a bíró a felperest.

A férfi lassan felállt, majd folyamatosan Oroszt méregetve, az emelvény elé lépett.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

- Bagó Zoltán vagyok, 1940. május 18-án születtem Esztergomban, édesanyám Kutasi Mária.

Orosz befejezte a nézelődést, és a bíró felé fordult.

- Lakóhelye, foglalkozása?

- Vác, Krajcár utca. 21., mezőgazdasági termelő vagyok.

Most már csak a tanú kötelező figyelmeztetése volt hátra.

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását Polgári Perrendtartás 5. paragrafusa figyelembevételével köteles megtenni. A hamis tanúzás büntetendő.

Lovas, látván a felperes bizonytalanságát, úgy érezte, el kell magyaráznia az 5. paragrafus lényegét.

- Minden kérdésre a valóságnak megfelelően köteles válaszolni, nem hallgathat el semmit, ami az ügy szempontjából lényeges lehet, nem késleltetheti sem nyilatkozataival, sem cselekedeteivel a per lefolytatását.

A bíró pillanatnyi szünetet tartott.

- Megértette, amit elmondtam?

- Igen, megértettem.

- Kérem, mondja el saját szavaival a történeteket, és nevezze meg követelését.

- Ideköltözésemtől sokat hallottam Orosz úrról. Mindenfélét beszéltek róla, mondtak jót is, rosszat is, de tudja, hogy van ez, bíró úr. Ha egy faluban kérdezősködni kezd valaki felől az ember, 19 rosszat mond rá, egy az jót mond, de azt meg rosszul mondja.

Lovas még egy mosolyt sem engedhetett meg magának, és ezt most nagyon sajnálta. Felperest pedig fel kellett szólítania, hogy térjen a tárgyra. Már bele is kezdett a mondatba, amikor Bagó Zoltán maga is rájött, hogy bíróságon van.

- Bocsánat, bíró úr. Folytatom. Szóval, nem hittem a mendemondáknak. Egy nap aztán lementem a kocsmába, és láttam, hogy ketten kérdezzétek Orosz urat valamiről. Mikor beléptem, elhallgattak. Odamentem hozzájuk.

A bíró közbekérdezett.

- Mikor történt ez?

- 1997. március 3-án.

Felperes lélegzetvételnél szünet után folytatta beszámolóját.

- Tehát, odamentem hozzájuk, és kérdeztem, megkötötték-e már „évszázad üzletét”? Persze, nem gondoltam komolyan. Orosz úr erre azt mondta, hogy „most készülünk rá”. Kíváncsi lettem, és megkérdeztem, hogy miről lenne szó. Azt mondta, hogy tőzsdéről, és, hogy biztos információi vannak, tehát nem veszíthet. Érdekelni kezdett a dolog, és most már be akartam szállni az üzletbe. Orosz úr azt mondta, hogy senkitől nem zárkózik el, de jól meg kell gondolnia, kit vesz be, mert ez egy igen bizalmas természetű ügy. Végül bevett, mondván, hogy dolgoztunk már együtt, és akkor is jól kijöttünk.

A bíró ismét ugyanoda jutott.

- „Bizalom. Ez Orosz kulcsszava.”

Felperes folytatta.

- Megkérdezte, mennyit szánok rá. Egymilliót mondtam, és visszakérdeztem, hogy mekkora nyereségre számíthatok. 20-30 százalékot ígért havonta, és azt mondta, hogy az alapösszeg, mindenképpen megmarad.

A bíró közbeszólt.

- Nem tartotta ezt soknak?

- Annak tartottam, de azt mondtam magamban, hogy ez már az ő dolga. Másnap megírtuk a megegyezést...

Bagó folytatta volna, a bíró azonban egy kézmozdulattal megállította. A megegyezés nem volt a csatolt anyagban és a keresetben sem említették, így a Lovas felperes ügyvédjéhez fordult.

- Egy pillanat. - mondta, majd Dr. Szűcshez fordult.

- Ügyvéd úr, be tudják mutatni a dokumentumot?

- Sajnos nem,...

Folytatta volna, de Bagó Zoltán közbevágott.

- Betörték hozzánk, és azóta nem találom.

Orosz bensőséges mosollyal figyelte a közjátékot. Az ügyvéd jelzett a bíró felé, hogy valóban így történt.

- Mikor történt a betörés?

- 1997. nyarán.

A bírót most is minden mozzanat érdekelte.

- Pontosabbat nem tud mondani?

- Úgy emlékszem, július volt.

Lovas felperes ügyvédjére nézett.

- Ügyvéd úr, be tudja mutatni a nyomozati eljárás jegyzőkönyvét?

- Természetesen. - mondta az ügyvéd, és átadta a dokumentumot a bírónak.

Lovas gyorsan átfutotta azt, majd félretette, és újra a felpereshez fordult.

- Folytassa, kérem.

- A pénzemet Orosz úr nem hajlandó visszaadni, azt mondja, hogy én soha nem adtam neki semmit, pedig nagyon jól tudja, hogy ez nem igaz. - fejezte be vallomását a férfi, és a bíróra nézett.

A bíró megállapította magában, hogy Orosz András ezúttal sem szűkölködött ötletekben.

- Hol írták meg a megegyezést?

- Orosz úr egyik lakásán.

A szentesítés Bagó Zoltán egyik lakásán is megtörténhetett volna, tehát ezt is tisztázni kellett.

- Ki javasolta a helyszínt?

- Természetesen, Orosz úr. - válaszolt gondolkodás nélkül a felperes.

A bíró Bagó Zoltánt méregette.

- „Vajon, mennyit tud ez az ember Oroszról? Tudja-e egyáltalán, kivel kötött üzletet?”

Nem tudta eldönteni.

- Pontosan hol voltak?

- A Rozsda utca 10-ben, itt a városban.

Lovas biztos volt benne, hogy a két tanún kívül Orosz senkit nem hívott, és Bagó Zoltán is egyedül ment, a kérdést mégis fel kellett tennie.

- Kik voltak jelen?

- Én, Orosz úr, és a barátaink. Botos László és Várhegyi Péter. Ők voltak a tanúk.

A bíróban valósággal visszhangzott a szó: „barátaink”. Felperes nem várta meg az újabb kérdést.

- Ők tudják igazolni, hogy átadtam a pénzt.

Lovas egyre jobban csodálkozott.

- „Hogy lehet ennyire naiv ez az ember?”

Folytatta a kérdezést.

- Hány példányban készült a megegyezés?

- Kettőben. Egy nálam maradt, egy pedig Orosz úrnál.

Dr. Sárosi egyre jobban elkomorodott.

- Mi állt benne?

- Elismerte, hogy befektetés céljából átadok neki egymillió forintot, amit bármikor visszakérhetek, akkor is, ha veszít az üzleten.

A bíró befejezte Bagó Zoltán kihallgatását, az ügyvédek következtek.

- Van kérdésük a felpereshez? - fordult most feléjük.

Hát, persze, hogy volt. Dr. Sárosi felállt.

- Mióta ismerte a két tanút a megegyezés megírásakor?

- Egy hónapja. - válaszolt azonnal Bagó.

- Kinek a révén ismerte meg őket?

Bagónak eszébe jutottak az ügyvéd - tárgyalás előtti - instrukciói, amelyeket rendre elfelejtett, most aztán borzasztóan szégyellte magát.

- Orosz úr mutatta be őket.

Az ügyvéd befejezte a kérdezést.

- Köszönöm, bíró úr. - mondta, és leült.

Most Dr. Szűcs Géza állt fel. Bagó Zoltán az amúgy is alacsony, görnyedten álló ügyvéd felé fordult.

- Milyen állapotban volt, amikor bement az italmérésbe?

- Ezt hogy tetszik érteni?

Az ügyvéd sürgősségtelennek érezte felperes sarokba szorítását, de nem tudott kibújni a bőréből, a szakmai rutin dolgozott benne.

- Ivott már előtte?

Dr. Sárosi mindenre nem készíthette fel védencét, így azt váratlanul érte Orosz ügyvédjének támadása. Egyenes ember volt, és Dr. Szűcs éppen erre épített.

- Igen, ittam előtte egy kicsit, de az ... - kezdte volna magyarázkodását Bagó Zoltán, de az ügyvéd közbevágtott.

- Köszönöm, bíró úr.

Lovas a felperesre nézett.

- Kíván még valamit mondani?

- Köszönöm, nem.

A bíró befejezte felperes kihallgatását.

- Visszaülhet a helyére. - mondta.

Bagó Zoltán feszülten figyelte a bírót, aki igen gyorsan, fejből mondta magnóba a jegyzőkönyvet. Orosz is elcsodálkozott a bíró - minden részletre kiterjedő - megfigyelőképességén és memóriáján.

Alperes meghallgatása következett. A bíró Orosz András felé fordult.

- Alperes, kérem lépjen az emelvény elé.

Orosz talán még a bírónál is jobban tisztában volt az 5. paragrafus jelentőségével, a figyelmeztetést azonban így is végig kellett hallgatnia.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

Hányszor elmondta már ezt Orosz András, és hányszor mondja még. Mit lehet tenni, ha rájár a rúd.

- Orosz András, Vác, 1950. április 3. Kincses Mária.

- Lakóhelye, foglalkozása?

- Budapest, Liget u. 25., vállalkozó.

Orosz annyira nyeregben érezte magát, hogy szinte fölöslegesnek érezte meghallgatását. Bagó Zoltánnak írásos bizonyítéka nem volt, a két tanú pedig, inkább az ő tanúja volt, mint felperesé, bár az kérte idézésüket.

A bíró megkezdte a kihallgatást.

- Kérem, mondja el a történeteket.

Orosz igen lakonikusan válaszolt.

- Bíró úr, én ettől az embertől soha pénzt nem kaptam. Ennél többet nem tudok mondani.

Lovas nagyjából ilyen válaszra számított.

- Mióta ismeri felperest?

- Tavaly január óta.

A bíró értelmetlennek látta Orosz további kérdezését, így már csak egy kérdése volt hozzá.

- Milyen viszonyban volt felperessel?

- Ismerőse, és egy alkalommal üzlettársa voltam. Nem voltunk haragban.

Lovas átadta Oroszt az ügyvédeknek.

- Van kérdésük alpereshez?

Dr. Szűcs Géza jelezte, hogy nem akar kérdezni, felperes ügyvédje viszont felállt.

- Milyen viszonyban áll a tanúkkal?

Az ügyvéd lényegesnek tartotta a kérdést, ugyanis tudomására jutott egy - Botos László és Orosz András között nemrég keletkezett - érdeklentét. Orosz nem vette észre a csapdát, és ügyvédje instrukcióját követve válaszolt.

- Normális viszonyban állok mindkettőjükkel.

Dr. Sárosi a bíróra nézett.

- Köszönöm, nincs több kérdésem.

A bíró felemelte mikrofonját, és a folyosón várakozó Botos Lászlót szólította.

- Botos László, tanú, kérem, jöjjön be.

Széles vállú, zömök férfi lépett a tárgyalóba.

- Kérem, lépjen a korlát elé. - utasította a bíró a belépőt.

A férfi komótosan az emelvény elé állt.

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusa figyelembevételével köteles megtenni. Az ügy szempontjából lényeges dolgokat köteles elmondani, a tényektől nem térhet el. Megértette, vagy kér magyarázatot?

A tanú egy bólintással nyugtázta a bíró kérdését, nyugodt volt, hiszen már rég eldöntötte, hogy kivételesen a szintisza igazat fogja mondani. Erről persze sem a kényelmesen szemlélődő Orosz András, sem annak ügyvédje nem tudott még.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

- Botos László vagyok, 1970. április 21-én születtem Budapesten, édesanyám Rosta Mária.

- Lakóhelye, foglalkozása?

- Vác, Király utca 39/b, autószerelő vagyok.

Botos László nem először állt bíróság előtt, de a Polgári Bíróság számára újdonság volt.

- Perben, haragban áll a felek valamelyikével? Van velük rokoni kapcsolata?

- Nem állok. Egyikük sem rokonom.

- Mit tud elmondani az Orosz András és Bagó Zoltán között létrejött megegyezésről?

Orosz nagyon jól érezte magát, hiszen mit lehet elmondani egy olyan megegyezésről, ami létre sem jött.

- Jelen voltam, amikor megkötötték a megegyezést, ez Orosz András lakásában történt. Rajtunk kívül ott volt még Várhegyi Péter is. Mi voltunk a tanúk a Várhegyi Péterrel.

Lovasnak feltűnt a szabatos fogalmazás, biztos volt benne, hogy a tanú alaposan felkészült a kihallgatásra.

- Tudta, hogy mit ír alá?

- Nem tudtam pontosan. Csak annyit mondtak, hogy a Bagó egymillió forintot ad Orosznak, hogy az befektesse.

Orosz ügyvédje a tanú váratlan támadásának elhárításán gondolkodott, a vállalkozó pedig már azon morfondírozott, miként tudná megleckéztetni üzlettársát.

A bíró befejezte a tanú kihallgatását.

- Köszönöm.

- Van kérdésük a tanúhoz? - fordult a védőkhöz.

Felperes ügyvédje jelezte, hogy nem akar kérdezni, Dr. Szűcs Géza viszont felállt.

- Emlékszik a megegyezés pontjaira?

Botos László elbizonytalanodott.

- Nem, illetve ...

- Emlékszik rá, milyen feltételeket szabott Bagó úr a megegyezésben vagy szóban?

A tanú teljesen megingott.

- Nem egészen.

- És, mire emlékszik?

A tanú elhallgatott, rövid szünet után azonban megszólalt.

- Arra, amiket elmondtam. - mondta, mintegy beismerve vereségét.

Dr. Szűcs Géza úgy érezte, minden tőle telhetőt megtett az ügy érdekében.

- Köszönöm. - mondta a bírónak, és leült.

Lovas befejezte a gyorsírást.

- Költséget kér?

- Nem kérek, köszönöm.

- Kérem, hagyja el a tárgyalótermet.

Botos László kiment, a jegyzőkönyv rögzítése után Lovas a másik tanút szólította.

- Várhegyi Péter, kérem, jöjjön be.

Csokornyakkendős, fürgé mozgású, alacsony emberke lépett a terembe, és egyenesen a bíró elé sietett. Megjelenése szinte mindenütt mosolyt csalt a környezetében levők arcára. Itt is így történt, egyedül a bíró nézte egykedvűen a türelmetlenül várakozó tanút.

Lovas János megkezdte az inkvizíciót.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

- Várhegyi Péter, Vác, 1964. január 30., Szabó Júlia. - válaszolta sietve a tanú.

- Lakóhelye, foglalkozása?

- Vác, Rákóczi utca 34., vállalkozó.

Lovas körülnézett a teremben, majd újra a tanú felé fordult.

- Perben, haragban áll-e a felek valamelyikével? Van velük rokoni kapcsolata?

- Nem. Mindegyikük jó ismerősöm.

- „Na, ez azért túlzás.” - futott át Orosz András, aki éppen ügyvédjéhez hajolt.

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusa figyelembevételével, a tények pontos ismertetésével köteles megtenni. A per szempontjából lényeges dolgokat nem hallgathatja el.

A bíró megállt egy pillanatra.

- Megértette, vagy kér további magyarázatot?

Várhegyi Péter általában könnyen vette a dolgokat, és ez most is így történt.

- Igen, értem. - válaszolt.

Abban a kis teremben rajta volt a világ szeme, és, mi tagadás, élvezte ezt a helyzetet. A bíró kivételével a jelenlevők mindegyikének a veséjébe látott, így aztán egyedül Lovas Jánostól tartott. Nem tudta megfogalmazni, mi volt az, ami áradt ebből az emberből. Az emelvény elé lépők mintha egy erőterbe léptek volna, az elszakadás reménye nélkül.

- Kérem, mondja el, mit tud felperes és alperes viszonyáról, valamint megegyezésük megkötésének körülményeiről.

- Orosz András azt mondta nekem, hogy egy ismerőse át akar adni neki egy összeget, és ennél kellene tanúskodnom. Elmentünk a lakására, az Oroszéra, ők megírtak egy szerződést, aláírták, aztán én is, mint tanú.

Orosz Dr. Szűcs Gézára nézett, és azonnal meglátta, hogy baj van.

- Mi állt a megegyezésben?

A tanú habozás nélkül válaszolt.

- Orosz elismerte, hogy a Bagó Zoltántól átvett - ha jól emlékszem - egymilliót.

Várhegyi Péter úgy érezte, hogy a bíró még vár valamit tőle. Elhallgatott volna, de fogva tartotta Lovas tekintete.

- Befektetésre vette át. - egészítette ki utolsó mondatát.

A bíró az ügyvédekhez fordult.

- Van kérdésük a tanúhoz?

Felperes védője jelezte, hogy nem kérdez, Dr. Szűcs Géza viszont felállt.

- Szembesítést kérek alperessel. - mondta.

Bízott Orosz pókerarcában, és tudta, hogy általában ügyesen rögtönöz. A bíró Orosz Andrást szólította.

- Alperes, kérem, lépjen a tanú elé.

Orosz András felállt, az emelvényhez lépett, és - minden átmenet nélkül - azonnal beszélni kezdett.

- Ezzel akar bosszút állni rajtam?

Várhegyi meglepődött a magázáson, és a váratlan támadáson.

- Én azt a pert megnyerem, akármit hazudozik itt össze! - folytatta most már emelt hangon Orosz.

A tanú észbekapott, de már késő volt, Orosz mesterien szőtte mondatába perben állásuk tényét. Várhegyi Péter kft-jének egyik ügyvezetője - nem sokkal a megegyezés megírása után - valóban benyújtott egy keresetet Orosz egyik kft-je ellen, amiért az nem teljesített határidőre egy szállítást. A probléma azóta megoldódott, a keresetlevél azonban - szerencsétlen módon - a bíróságon maradt.

A tanú védekezni kezdett, és ő is magázni kezdte ellenfelét.

- Ez már rendeződött, különben is csak formalitás volt, éppen holnap akartam visszavonni...

Orosz nem engedte befejezni a mondatot.

- Na, igen. - nézett maga elé roppant elégedetten, Várhegyi Péter azonban nem hagyta annyiban a dolgot.

- Nem hazudok. - fordult a bíró felé - Igenis ott voltam, amikor aláírták azt a szerződést.

Orosz elérte célját, amennyire lehetett, kérdésessé tette a tanú elfogulatlanságát, így a továbbiak nem érdekelték. Hallgatott.

A bíró, mikor látta, hogy nincs további mondandójuk, elengedte Oroszt.

- Visszaülhet a helyére.

Lovas most a tanúra nézett.

- Perben áll alperessel?

- Igen. - ismerte el kelletlenül Várhegyi Péter.

A bíró körülnézett a teremben.

- Van további kérdésük?

Miután megállapította, hogy senki nem akar kérdezni, ismét a tanúhoz fordult.

- Költséget kér?

- Nem kérek.

Lovas visszaadta a tanú személyi igazolványát.

- Köszönöm, elmehet.

Várhegyi Péter kiment, a bíró az ügyvédekhez fordult.

- Van kérdésük, előadnivalójuk a tárgyalás berekesztése előtt?

Felperes ügyvédje felállt.

- Alperes elmarasztalását, valamint a perköltségek megtérítésére kötelezését kérjük, a keresetlevélnek megfelelően.

Dr. Szűcs Géza is felállt.

- Kérjük felperes keresetének elutasítását, annak teljes megalapozatlanságát figyelembe véve. Ezenkívül kérjük felperes perköltségekben történő elmarasztalását.

Mindkét védő leült, Lovas az elhangzottak rögzítése után kiegészítette a jegyzőkönyvet.

- Eljáró bíró megállapítja, hogy Várhegyi Péter, tanú érdektelensége - bár a kihallgatás kezdetén ez derült ki - nem áll fenn. A bíróság jelentős tény (alperessel történő perben állás) elhallgatása miatt a tanút negyvenezer forint pénzbírsággal sújtja, vallomását pedig az új tényállás szerint veszi figyelembe.

- Jegyzőkönyv lezárva 13 óra 27 perckor. A tárgyalást berekesztem, a bíróság ítélethozatalra visszavonul.

Alig telt el 10 perc, és a bíró újra megjelent a tárgyalóteremben. Ezúttal csak egy vékony mappa volt a kezében. Megvárta, amíg mindenki a helyére megy.

- Álljanak fel. - kezdte, és körülnézett, mint tette azt ilyen alkalmakkor szinte minden esetben.

- A Magyar Köztársaság nevében! A Váci Városi Bíróság a Dr. Sárosi János által képviselt Bagó Zoltán, felperes a Dr. Szűcs Géza által képviselt Orosz András, alperes ellen egymillió forint és járulékai iránti perében a következő ítéletet hozta:

- A bíróság felperes keresetének helyt ad, kötelezi alperest egymillió forint és járulékai - 15 napon belüli - felperes számára történő megfizetésére.

- Az ítélet rövid indoklása: Felperes állítását - alperes és közte létrejött megegyezését - Botos László, illetve Várhegyi Péter tanúkkal igazolta. Várhegyi Péter, tanú ugyan perben áll alperessel, azonban ez jelen eljárásban fennálló érdektelenségét nem érinti, különösen, ha azt is figyelembe vesszük, hogy a per időközben megszűnt.

- Az ítélet nem jogerős, ellene 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amelyet 3 példányban ennél a bíróságnál kell benyújtani a Pest Megyei Bíróságnak címezve.

Lovas János kezébe vette mappáját, és elindult a tárgyalóterem kijárata felé.

Kicsi a világ

Vannak véletlenek? Nem tudni, Lovas János mindenesetre nem hitt bennük, és ez a meggyőződése csak erősödött, mióta Orosz András felbukkant az életében.

Egy péntek délutáni napon, a bíróság épületéből kilépve, hajszaal híján feldöntött egy vele egykorú férfit.

- Elnézést kérek, nem figyeltem. - mondta reflexszerűen.

A férfi nézte egy ideig, aztán ránevetett a szabadkozó bíróra.

- Mi ez a magázódás, bíró úr?

János előtt - volt évfolyamtársa - Deres Gábor állt.

- Szervusz, Gábor! - üdvözölte lelkesen ismerősét, magában azonban ezt gondolta:

- „Honnan tudja, hogy bíró lettem?”

- Hát, te hogy kerültél ide? - folytatta nevetve.

Deres Gábor mindig is igen jó taktikus volt, és azonnal kérdéssel válaszolt.

- Együtt jársz még az Ágival?

Lovas elnyomta magában gyanakvását, mint egy cigarettacsikket. Végül is már nem a tárgyalóteremben volt, nem dolgozott, ráadásul, előtte volt az egész hétvége. Biztos volt benne, hogy felesége örülni fog Gábornak.

- Azóta a feleségem. És te?...

Deres Gábor legszívesebben válasz nélkül hagyta volna a kérdést, ezt azonban mégsem tehette meg.

- A számítógép válóok. Engem otthagyt a feleségem.

János gyorsan körülnézett, az autóját kereste.

- Ez, ugye nem komoly?

A volt évfolyamtárs tekintetén látszott, hogy ez bizony komoly, nagyon is az.

- De igen. - válaszolta Gábor, és megelőzve a bíró kérdését, folytatta - 1 éve vettem egy számítógépet az irodába. A gyerek is szerette, én is. Sokat játszottunk munka után, aztán otthonra is vettem egyet.

- Aztán jött az Internet...

- Így van.

János érezte, hogy most jobb, ha nem szól, pedig, lett volna mit mondania. Még mindig a bíróság bejárata előtt álltak.

- Gyere el hozzánk, az Ági nagyon fog örülni.

- Jól van, akkor sietek. - mondta a férfi, és bement az épületbe.

János várakozása ellenére, felesége még nem volt otthon.

- Előremegyek. - mondta Gábornak, aki követte.

A bíró becsukta a hálószoa ajtaját, és helyet kínált vendégét.

- Ül le, rögtön jövök.

Emlékezett rá, hogy évfolyamtársának mindene a sör. Bár sem ő, sem Ági nem szerette a sört, mindig tartottak otthon néhány üveggel vendégeik számára.

- Sört? - kérdezte János.

Gábor abbahagyta a nézelődést.

- Látom, jó a memóriád.

Ágira nem kellett sokáig várni, alig tette János az asztalra a sörösüveget, már nyílt is az ajtó.

- Itt vagy? - szólt be Ági.

- Szia, gyere csak be.

Ági belépett a szobába. Nagyon megörült, mikor meglátta a váratlan vendéget.

- Gábor, jaj, de jó, hogy itt vagy! - mondta lelkesen.

A nő azon kapta magát, hogy János évfolyamtársa egy pillanat alatt levetkőzteti tekintetével. Lelkesedése azonnal alábbhagyott, noha tetszett neki a férfi. Talán éppen ez volt a baj.

- Szia, Ági. - állt fel Gábor, odalépett Ágihoz, és két oldalról megpuszították egymást.

Ági szemmel láthatóan nagyon jól érezte magát.

- Mi van veled? Hogyhogy eszedbe jutottunk?

Lovas is éppen ezen gondolkodott.

- Véletlenül találkoztunk a Jánossal, aztán ő meghívott.

Ági végignézett a férfin, amint az egykedvűen forgatja söröspoharát. János is leült.

- És hogy van a nagyfiad?

- Ő egyre okosabb, de a Kati otthagyt.

Gábor elmosolyodott magában, majd újra megszólalt.

- Ő is egyre okosabb.

- Mi történt? - kérdezte Ági hitetlenkedve.

A bíró közbeszólhatott volna, de úgy döntött, hogy inkább figyel a beszélgetést.

- Internet-függő lettem.

Ági még mindig nem hitt a férfinak.

- De nem ez az igazi ok, ugye?

Ismerősük magába zárkózott.

- Beszéljünk inkább rólatok. Hogy tetszik ez a város? Érdekes volt idejönni?

A nő most is gyorsan válaszolt.

- Én nem bántam meg. - jelentette ki, és a férjére nézett.

- Jól érzem magam, azt csinálhatom, amit szeretek, és egyáltalán... - egészítette ki Ági mondatát a bíró.

Látogatójuknak nehéz dolga volt, egyre reménytelenebbnek látta, hogy rávegye volt évfolyamtársát a város elhagyására. A bíróhoz egyszerűen nem lehetett hozzáférközni. Túl sok értelmét sem látta, hiszen Oroszok mindenütt vannak, és a Lovas Jánost ismerve, idő kérdése egy újabb klón fellelése. Megbízását azonban magánvéleményével ellentétben - saját érdekében is - teljesítenie kellett.

- Nem unalmas itt az élet?

- Máshol sem jobb. Különben rajtunk is múlik, nem? - kérdezett vissza János.

A fal, megint az a fal! A vendégen most már kezdett erőt venni a tehetetlen düh. Ágival már régen túl lenne az egészen, a férfi azonban még tárgyalni sem hajlandó a dologról.

- Legalább érdekesek az ügyeid?

János már majdnem azt mondta, hogy mind fárasztó és unalmas, aztán megesett a szíve volt évfolyamtársán.

- Igen, van egy-két érdekes eset.

Mindannyian elhallgattak. A váratlanul beállt csendet Ági törte meg.

- Beszéltél neki az Oroszról?

- Nem. - mondta a János, majd Gábor felé fordult.

- Van egy vállalkozó, aki ellát munkával. - egészítette ki mondatát.

Az ügyvéd nagyon jól tudta, miről van szó, kérdése azonban nem ezt mutatta.

- Különmunkát vállalsz?

Ági sokat sejtetően mosolygott Jánosra.

- Nem. Minden ügy, ami hozzám befut, valamilyen módon kapcsolatban van vele.

A bíró lezárta magában a témát. Ennyi még belefért a társalgás keretébe, de itt volt a határ tovább nem lépett. A hangsúlyból évfolyamtársa is érezte, hogy ezen a vonalon nem érdemes tovább próbálkoznia.

Rövid hallgatás után a bíró Gáborhoz fordult.

- Még mindig nem mondtad el, mi járatban vagy errefelé? Szerintem, kifejezetten a mi kedvünkért jöttél. - tette hozzá mosolyogva.

- Van egy ügyfelem Budapesten, akinek itteni érdekeltségei is vannak.

Ági a sarokba húzódott, úgy figyelte őket.

- Furcsa egy ember. Hasonló lehet a te vállalkozóddhoz. Én egy kicsit félek tőle, nem szeretnék annak embernek a bőrében lenni, aki az ellensége.

A bíró figyelmesen hallgatta a múltjából előbukkant alak sajátos monológját.

- Nem is olyan régen volt alkalmam végignézni, amint tönkretesz valakit a családjával együtt, és mindezt azért, mert az illető nem fogadott el tőle hálapénzt. Hiába figyelmeztettem azt a szerencsétlent, csak nem állt kötélnek. Mondtam, hogy legjobb, ha messze költözik tőle. Ő, nem. Háza volt, autói voltak, most albérletben lakik, ha ugyan ki nem tették azóta.

A Deres Gábor hátradőlt a fotelben, szemmel láthatóan elégedett volt teljesítményével. Az üzenet most már teljesen egyértelmű volt. Lovas az elmondottakat Oroszból is kinézte.

- „Ennyire nem lehetek veszélyes.” - állapította meg magában.

Áginak hiányérzete volt.

- Mit csinált vele?

- Pontosan nem tudom. - kezdte készségesen az ügyvéd. Rászabadította az APEH-t, nyakába akasztott néhány pert, aztán a hitelezőit is ellene hangolta, ha jól emlékszem.

János tudta, hogy alá kell a tértivevényt, így látogatója felé fordult.

- Szerintem, az az ember tudta, hogy mit vállal. Nem lehet, hogy nem fért össze az elveivel a dolog?

Hát, persze hogy lehet! Deres Gábor aztán tudta. Mindenesetre, ezen a ponton küldetése véget ért.

Ki mit érdemel

A Vágó Kornél és Vágó Mónika közötti perben Orosz András ellen okirat-hamisítás miatt kezdeményezett büntetőeljárás befejeződött. Vágó Mónika, Orosz András és Béres Károly egyaránt pénzbüntetést kaptak.

Szabadságvesztés Oroszt csak egyszer veszélyeztette eddigi élete folyamán. Egy éjszakai szórakozóhelyen támadt szóváltása során vitapartnerét az utcára hívta. Alig léptek ki azonban az épületből, amikor egy újabb vendég jött ki a bárból, és azonnal szolgálatba helyezte magát. Immár, mint intézkedő rendőr felszólította a férfit időközben előrántott késének eldobására. De, ki vesz komolyan egy álrendőrt a budapesti éjszakában? Hát, ő aztán nem, az biztos. Egyedül zöldfülűségének köszönhetette, hogy nem letöltendő szabadságvesztésre ítélték.

Lovas János elfoglalta a helyét a bírói pulpituson, és megkezdte a jegyzőkönyv felvételét.

- Folytatólagos tárgyalás megkezdését követően eljáró bíró megállapítja, hogy Vágó Kornél felperes személyesen, érte Dr. Széles István, valamint Molnár Lászlóné Vágó Mónika, alperes személyesen, érte Dr. Szűcs Géza a tárgyaláson megjelentek.

- 9/A és 9/B számon csatolja a jogi képviselők meghatalmazását.

- Rácz László, tanú a szabályszerű idézés ellenére a tárgyaláson nem jelent meg, a bíróság így a bizonyítási eljárást befejezettnek nyilvánítja.

Rácz László beidézését alperes kérte, a férfi azonban - bár előzetesen megegyezett Vágó Mónikával - meggondolta magát.

A bíró Dr. Széles Gáborra nézett.

- Felperes, kíván valamit mondani a tárgyalás berekesztése előtt?

Az ügyvéd teljesen meg volt elégedve az eddigiekkel, ennek megfelelően válasza új tényezőt már nem tartalmazott.

- Keresetünket fenntartjuk. Kérjük a 3-as számmal csatolt magánvégrendelet érvénytelenségének kimondását, mivel az nem felel meg a Polgári Törvénykönyv 629. paragrafusa b) pontjában előírt feltételeknek. Ennek megfelelően, továbbra is kérjük alperes kötelezését felperes örökrészének felperes részére történő kiadására, valamint felperes per- és ügyvédi költségeinek megfizetésére.

Sokat Dr. Szűcs Géza sem tehetett az eddigiekhez.

- Parancsoljon, ügyvéd úr. - adta meg a szót a bíró alperes védőjének.

- Kérjük felperes keresetének elutasítását, valamint per- és ügyvédi költségekben történő elmarasztalását.

Lovas János berekesztette a tárgyalást, és negyed óra múlva visszatért a tárgyalóterembe.

- Álljanak fel! - nézett körül. - A Magyar Köztársaság nevében! A Váci Városi Bíróság a Dr. Széles Géza által képviselt Vágó Kornél, felperes a Dr. Szűcs Géza által képviselt Molnár Lászlóné Vágó Mónika, alperes ellen köteles rész kiadásáért indított perében a következő ítéletet hozta:

- A bíróság felperes keresetének helyt ad, kötelezi alperest felperes örökrészének kiadására örökhagyó - 1-es számmal csatolt - magánvégrendelete szerint, valamint elmarasztalja felperes per- és ügyvédi költségeiben.

- Az ítélet rövid indoklása: Örökhagyó 1-es számmal csatolt végrendelete teljes bizonyító erejű magánokirat, amelynek érvényessége az érvénytelenség bizonyításáig fennáll. A tárgyalás során ez nem nyert bizonyítást. Ezzel szemben alperes - 3-as számmal csatolt kitagadó nyilatkozatáról kiderült, hogy hamis, így érvénytelen.

- A fentiek következtében a Polgári Törvénykönyv 661. paragrafusa értelmében jár a köteles rész felperesnek.

- Az ítélet nem jogerős, ellene 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amelyet 3 példányban ennél a bíróságnál kell benyújtani a Pest Megyei Bíróságnak címezve.

Arra a napra még egy tárgyalást tűzött ki. Az ügyről már a kereset beérkezése előtt hallott.

Orosz András világéletében leleményes ember volt, és a tőzsde világa sem volt ismeretlen számára. Egy dolog azonban kifejezetten bosszantotta, tőzsdén forgó pénze kevés volt, holott igen széles lehetőségek tárultak volna fel előtte, ha további tőkét képes bevonni ebbe a tevékenységébe. Pénzre volt szüksége, így aztán meg kellett találnia a forrást, mégpedig, minél előbb. A sajátja szóba sem jöhetett, hiszen minden forintjának megvolt a biztos helye, maradt tehát a másoké, mint oly sokszor megtörtént már vele. Szabályos befektetési alapot szervezett maga köré.

Ezúttal is gondosan ügyet feddhetetlenségére, jogi támadhatatlanságára. Dr. Szűcs tanácsára az esetek többségében szóbeli megegyezést kötött. Első lépése a hatalmas üzleti lehetőség felvillantása volt, előbb szűkebb, majd tágabb ismeretségi körében.

Fontosnak, mintegy alapelvnek tartotta, hogy őt keressék meg pénzüik befektetése végett, nem pedig fordítva. Mindenkinek elmagyarázta a tőzsdei műveletek kockázati tényezőit, jelentősen növelve az illető - már amúgy is beléhelyezett - bizalmát. Javaslata értelmében, amennyiben nyer egy üzleten, a nyereség 30 százalékát megtartja, amennyiben pedig veszít, a veszteség 30 százalékát téríti megbízójának.

Ez az ötlet eredetileg ügyvédjétől származott, őt már kevésbé érdekelte, egyedül a leendő üzletek mozgatórugóját látta benne. Bánta is ő, mi a módszer, miként okoskodik az apró termetű ügyvéd. Pénz legyen, csak ez számított.

Az ügy első tárgyalására Lovas János - Oroszon kívül - 4 károsultat idézett meg, akik pertársaságban léptek fel a vállalkozó ellen, képviselőüket Dr. Széles István látta el.

A bíró a terembe utolsóként belépő, széles vállú, darabos arcú emberhez szólt.

- Kérem, csukja be az ajtót. Az igazolványokat kérem.

A károsultak sorban adták át igazolványukat a bírónak, majd a helyükre ültek. Időközben az ügyvédek is az asztalra tették megbízóleveleiket. Lovas János megkezdte a jegyzőkönyv felvételét.

- Első tárgyalás megkezdését követően eljáró bíró megállapítja, hogy mind Orosz András alperes és jogi képviselője Dr. Szűcs Géza, mind a felperesként fellépő Dr. Széles István által képviselt pertársaság tagjai: Faragó László, Gerendás Lajos, valamint Borókai Mihály, jogi képviselőjükkel együtt a tárgyaláson megjelentek. Tájékoztatásul közli, hogy a jegyzőkönyv hangfelvétel útján készül, amelynek írásos változata 2 nap múlva átvehető a Polgári Irodában.

A bíró kezébe vette a keresetlevelet.

- A felperesként fellépő pertársaság tagjai (Faragó László, Gerendás Lajos, és Borókai Mihály) Orosz András alperesnek egymillió, százezer, illetve kétszázezer forintot adtak át befektetés céljából határozatlan időre. Alperes a pertársaság tagjaival egyenként kötött szóbeli meg-egyeztetése ellenére, ezt az összeget nem hajlandó számukra visszatéríteni.

- A pertársaság Orosz András tartozásának megállapítását, a tartozások megfizetését, valamint alperes per- és ügyvédi költségeiben történő elmarasztalását kéri. Alperes a pertársaság keresetének elutasítását, valamint per- és ügyvédi költségeiben történő elmarasztalását kéri.

- Ezt követően a bíróság bizonyítást vesz fel. Elsőként, a felperesként fellépő pertársaságból Faragó Lászlót hallgatja meg.

- Faragó László, kérem lépjen az emelvény elé.

A férfi mackós járással a bíró elé lépett.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

- Faragó László vagyok, 1948. április 20-án születtem Szobon. Anyám neve Vörös Ágnes.

Felperesen látszott, hogy kitett magáért, ami öltözködését illeti, de mivel életében talán másodszor volt rajta öltöny, meglehetősen esetlen ember benyomását keltette a felületes szemlélőben.

- Lakcíme, foglalkozása?

- Van egy vendéglátó-ipari egységem, azt vezetem.

Lovas elmosolyodott magában, „milyen szépen fejezi ki ez az ember, hogy kocsmáros”.

- Vállalkozó?

- Igen. - mondta Faragó László, majd a bíró kérdő pillantása után folytatta.

- Vácon lakom, a Madárka utca 5. szám alatt.

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusa szem előtt tartásával köteles megtenni. A kérdésekre a valóságnak megfelelően kell válaszolnia, az ügy szempontjából lényeges tény nem hallgathat el.

- Érti, vagy kér részletes magyarázatot?

- Igen, értem.

A férfi csak egy tényről tért volna el szívesen, mégpedig attól, hogy semmiféle írásos bizonyítéka nincs állításainak alátámasztására. Ügyvédje mondta, hogy igen nehéz dolguk lesz, de nem reménytelen az ügy.

- Kérem, adja elő a történeteket és a bírósághoz intézett kérését a saját szavaival.

Orosz hátradőlve nézegette a kocsmárost, Dr. Szűcs Géza azonban korántsem volt optimista. Kollégáját még csak ismerte valamennyire, de arra nem tudott rájönni, mit forgat a bíró a fejében. Nehezen, sőt egyáltalán nem tudta elképzelni, hogy Lovas Jánost kizárólag a tények és a törvény betűje vezérli, még akkor is, ha ennek elemi igazságérzete ellentmond. Pedig így történt. Lovas János tökéletes bíró volt.

A kocsmáros megkezdte a történetek előadását.

- 1996. március 3-án Orosz Andrásra bízam egymillió forintot, azzal hogy ezt a tőzsdén forgassa meg. Ezt az összeget én 1996. novemberben visszakértem tőle, ekkor viszont ő még azt is letagadta, hogy megkapta tőlem a pénzt. Ezért fordultam most a bírósághoz. Azt is tudom, hogy nem én vagyok az egyetlen ebben a városban...

A férfi egyre jobban belelovalta magát az események felidézésébe.

- Mindent letagadott. Pofátlanul hazudik! - mondta most már emelt hangon, félig Orosz felé fordulva.

Lovas megvárta, amíg a férfi lecsillapodik.

- Hogyan történt a dolog? Kissé részletesebben, legyen szíves. - kérdezte.

- Hallottam, hogy Orosz nagyon jó üzleteket köt, és akik eddig rábízták a pénzüket, mind 20-30 százalékkal többet kaptak vissza tőle néhány hónap múlva. Nyilván neki is megvolt a maga haszna, de ez engem nem érdekelt. Megkerestem, hogy átadjam neki az egymilliót befektetésre. Régi ismerősök vagyunk, így aztán papírt nem kértem tőle, igaz, hogy ő ajánlotta. Most meg letagadja az egészet.

Faragó László a bíróra nézett, várta a további kérdéseket.

- Hol történt ez?

- A kocsmámban, a kártyaszobában. Van ott egy szoba a törzsvendégeknek.

A pénz átadása Orosz lakásán - tanúk nélkül - történt, a kocsmáros azonban ebbe még saját ügyvédjét sem avatta be.

- Kik voltak jelen?

- Én, Orosz András, és még két alkalmazottam.

A férfi a bíróra nézett, majd kiegészítette mondandóját.

- Kemény Béla és Szalai Júlia.

A bíró feljegyezte a két nevet az előtte fekvő jegyzetfüzetbe. Foghatta a fejét Dr. Széles István az új fordulat után. Ennél szerencsétlenebb lépést védence még többnapos töprengés után sem gondolhatott volna ki. Dr. Szűcs azonban - ellentétben kollégájával - szemmel láthatóan igen elégedett volt.

- Ezután mi történt?

- Megbeszéltük Orosz Andrással, hogy mire adom a pénzt, hogy bármikor visszakérhetem. Abban maradtunk, hogy a tőzsdén fogja forgatni, és a haszon 25 százaléka az enyém, a kezdőtőkémét, az egymilliót pedig mindenképpen visszakapom, akkor is, ha veszít az üzletein. Utána pedig, átadtam neki az egymilliót.

A bírónak nem volt több kérdése.

- Kívánnak kérdezni a felperestől?

Mindkét védő jelezte, hogy van kérdése. Először Dr. Széles István kapta meg szót.

- Járt ön Orosz András lakásán ebben az ügyben?

Felperes az ügyvéd minden igyekezete ellenére következetes maradt.

- Nem jártam.

Az ügyvéd - látván, hogy a férfi az együttműködés legkisebb jelét sem mutatja, vagy nem ismeri fel vallomásának esetleges következményeit - lemondóan visszaült a helyére.

- Köszönöm, nincs több kérdésem. - jelzett a bírónak.

- Parancsoljon. - adta meg a szót a bíró alperes képviselőjének.

Dr. Szűcs Géza felállt, és a felpereshez fordult.

- Azt mondta, hogy Orosz András 25 százalékos részesedést kínált önnek. Nem tartotta irreálisan magasnak az ajánlatot?

- De igen.

Az ügyvédet a válasz már nem érdekelte. Ő megtette a magáét, amennyire lehetett ezen a ponton is hiteltelenné tette a tanú vallomását. Most más oldalról közelített.

- Ön a vendéglőjében rendszeresen hitelben részesít bizonyos személyeket.

A bíró megállította Dr. Szűcs Gézát.

- Ügyvéd úr, kérem, maradjon a tárgynál.

Az ügyvéd egy pillanatig gondolkodott, aztán leült.

- Köszönöm, nincs több kérdésem, bíró úr.

Dr. Széles István most már csak abban reménykedett, hogy több meglepetés nem éri a per folyamán. A jegyzőkönyv felvétele után Lovas János a következő felperest szólította.

- Szabó Lajos, kérem, álljon a korlát elé.

Alacsony, ezüsthajú, tömött bajszú, egyenes tartású ember lépett az emelvényhez.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

A férfi tagoltan, higgadtan válaszolt. Beszédén érezni lehetett, hogy minden mondata a helyén van, és amit kimond az megmászhatatlan. Egyszóval, hiteles ember benyomását keltette.

- Szabó Lajos vagyok, Budapesten születtem 1938. július 3-án, édesanyám neve Boros Ildikó.

Lovas János tisztelettel vizsgálta az előtte álló, aranykeretes szemüvegű felperest.

- „Vajon, mivel csalhatta lépre ezt az embert Orosz?”

Rövid gondolkodás után folytatta az adatok felvételét.

- Lakcíme, foglalkozása?

- Vácon lakom, a Nádas utca 22-ben, nyugdíjas vagyok.

János ez esetben sürgősségnek tartotta a hamis tanúzás következményeire történő figyelmeztetést, de a Polgári Perrendtartás rá is vonatkozott.

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusa figyelembevételével köteles megtenni. Valótlant nem állíthat, az ügy szempontjából lényeges dolgokat nem hallgathat el. Megértette, vagy részletezzem?

- Köszönöm, értem. - válaszolt a felperes.

- Kérem, adja elő a történeteket.

A férfi vizsgálni kezdte a bírót, vajon elmondhatja-e neki, mi történt, megbízható-e ebben az emberben? Végül, megelőlegezte a bizalmat Lovas Jánosnak.

- 1996. április 1-én 14 óra 30 perckor a lakásomon 100000 forintot adtam át a jelenlevő Orosz András úrnak. Szóbeli megegyezésünk értelmében, tőzsdei befektetésre adtam az összeget, melyet megállapodásunk szerint, kérésemre bármikor vissza kellett adnia a keletkezett nyereség 25 százalékaival növelve. Esetleges vesztesége nem csökkenthette a mindenképpen visszajáró 100000 forintot. A megegyezésnél jelen volt feleségem, valamint szomszédom, özvegy Szabó Gábor, aki hajlandó tanúskodni az ügyben.

Felperes elhallgatott, és várta a bíró kérdéseit. Jánosnak furcsa volt az időpont ilyen pontos meghatározása, de az ügy szempontjából nem tartotta lényegesnek ennek vizsgálatát, és Orosz védőjének sem akarta elvenni a kenyerét.

- Alperes ajánlotta az egyezséget, vagy ön kereste meg őt javaslatával.

- Én kerestem meg.

A bíró folytatta a tényfeltárást.

- Írásba foglalták megállapodásukat a későbbiek folyamán?

Felperes válaszában megelőzte János következő kérdését.

- Nem, nem tartottam fontosnak. Tanúk jelenlétében történt az összeg átadás-átvétele, és Orosz urat korrekt embernek ismertem.

- Honnan ismeri ön alperest?

- Szakvéleményemet kérte egy ingatlanvásárlás előtt, ugyanis végzettségem szerint statikus vagyok.

A bíró biztos volt benne, hogy ez az ember is szóbeszéd útján szerzett tudomást az Orosz által felvillantott befektetési lehetőségekről. Nem is tévedett.

- Honnan tudott alperes pénzügyi tevékenységéről.

- A baráti körömben ajánlotta valaki, akinek már megnövelve visszaadta a pénzét.

Szabó Lajos életveszélyes volt Orosz számára, ő volt ugyanis az egyetlen, aki tanúkkal tudta igazolni állítását. Az ügyvédeké volt a szó.

- Kívánnak kérdezni felperestől? - fordult a bíró feléjük.

Felperes védőjének nem volt kérdése, Dr. Szűcs Géza azonban felállt.

- Miért bízott meg ilyen mértékben alperesben?

- Nem adott okot az ellenkezőjére, és a környezetemben is csak jót hallottam felőle.

Az ügyvéd még egy kísérletet tett felperes állításainak megkérdőjelezésére.

- Maradt megtakarított pénze ezek után?

- Nem, kérem, de ez miért tartozik a tárgyhoz?

Az ügyvéd nem válaszolt az idős úr kérdésére, és visszaült a helyére.

- Köszönöm, bíró úr.

A bíró a pertársaság következő tagját szólította. Borókai Mihály és felesége világéletükben takarékos emberek voltak, minden forintjukért keményen megdolgoztak, és a szerencse is messze elkerülte őket. Pontosan tudták, hogy a véletlenre, a szerencsére nem számíthatnak, így nem is építhetnek. Így volt ez mindaddig, amíg Orosz András nem került a házaspár látókörébe. Gyors meggazdagodás, viszonylag kis kockázattal? Hát, ez kellett nekik, semmi más. Többször is nekifutottak a dolognak, de valami miatt mindig meggondolták magukat. Végül azonban - látván környezetük egyes tagjainak gyarapodását - ők maguk keresték meg a férfit, aki ekkor már lassan egy éve nagyüzemben intézte efféle ügyeit.

- Borókai Mihály, kérem, lépjen az emelvény elé.

Simára borotvált arcú, csontkeretes szemüvegű, hórihorgas, esetlen mozgású férfi állt a bíró elé. Szemüvege igen erősen torzított.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

- Borókai Mihály, Vác 1964. május 23-a, Török Katalin. - válaszolt címszavakban a felperes.

- „Tanár lehet.” - futott át a bírón.

- Lakcíme, foglalkozása?

- Vác, Egres utca 22., munkanélküli vagyok.

Orosz unottan nézelődött, ügyvédje azonban minden figyelmét felperes vallomására irányította.

- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusa figyelembevételével köteles megtenni, a hamis tanúzás pénzbírsággal sújtható. Érti, vagy kér magyarázatot?

- Köszönöm, értem.

- Kérem, adja elő a történeteket, és nevezze meg követelését.

Lovas nem tévedett, felperes valóban tanár volt, munkahelyének elvesztése előtt fizikát tanított egy gimnáziumban.

- Jelen levő Orosz András, alperes 1996. július 31-én 200000 forintot vett át tőlem tőzsdei befektetésre azzal a megkötéssel, hogy pénzemet - kérésemre - bármikor hiánytalanul visszaadja, esetleges nyeresége 20 százalékkal megnövelve. 1996. október 21-én pénzemet vissza-kértem, ő viszont nem volt hajlandó azt visszaadni nekem. A bírósághoz pénzem visszaszerzése végett fordulok.

Mindkét ügyvéd elismerően figyelte a fizikatanár szabatos fogalmazását, mindenre kiterjedő előadását. A bíró sem érezte hiányosnak az elmondottakat, kérdése azonban így is volt.

- Alperes mivel indokolta viselkedését?

A férfi igazított egyet szemüvegén.

- Először azt mondta, hogy érdemes várni, mert egy nagyon jó értékpapírba fektette az összeget. Miután mondtam, hogy most van rá szükségem, szó szerint ezt mondta: „Öreg, te ezt a pénzt soha nem fogod látni, ne is törd magad”. Aztán hozzátette: „Papírod nincs, tanúd nincs, nincs az a bíróság, amelyik neked adna igazat”.

- Szóbeli megegyezést kötöttek?

Orosz végignézett a felpereseken.

- „Nem gondoltátok komolyan, hogy én 10 fillért is kiengedek a markomból?”

A bírónak szinte szóról szóra ugyanez járt a fejében, miközben Oroszra tévedt a tekintete. Gondolatátvitel? Netán hasonló értékrend? Mi lehetett ennek a hihetetlen egybeesésnek az oka?

- Igen. - válaszolt a tanár.

- Kik voltak jelen a megegyezésnél?

- A feleségem és én.

A bíró befejezte felperes kihallgatását.

- Kívánnak kérdezni? - nézett kollégáira.

Dr. Széles István felállt.

- Igen, bíró úr.

Lovas János jelezte az ügyvédnek, hogy megkezdheti a kérdést.

- Miért bízott meg annyira alperesben, hogy ekkora összeget szóbeli megegyezés alapján átadott neki?

A férfi tanácstalanul nézett ügyvédjére.

- „Mit lehet erre mondani?”

Végül megszólalt.

- Eszembe sem jutott, hogy becsaphat, csak azt néztem, mennyire ért az efféle pénzügyekhez.

Az ügyvédnek nem volt több kérdése, visszaült a helyére, Dr. Szűcs Géza felállt.

- Ön általában szeret kockáztatni?

- Nem, kérem, de ez az eset más volt... - kezdte volna magyarázkodását a férfi, az ügyvédet azonban ez már nem érdekelte.

Dr. Szűcs Géza visszaült a helyére.

- Köszönöm, bíró úr. - fordult Lovas János felé.

A bíró befejezte a jegyzőkönyv felvételét, majd a peres felekre nézett.

- A tárgyalást elnapolom. A folytatólagos tárgyalás időpontja 1998. november 9-e 10 óra lesz. Jegyzőkönyv lezárva 13 óra 35 perckor.

A délutánt Ági kérésére otthon töltötték. Jánost nem volt nehéz erről meggyőzni, bár csodálkozott felesége határozottságán, akit „most semmi nem érdekelt a külvilágból”, Ági ki akarta sajátítani. Hiába volt azonban a nő minden igyekezete, alig ültek le az ebédhez, máris megszólalt a csengő.

János a lakás bejáratához lépett, az ajtóban Mariann és István állt. Ági kiszólt vendégeinek.

- Gyertek be!

Mariann lendületesen belépett a lakásba.

- Sziasztok!

- Szia. - köszöntötte egyszerre a lányt a bíró és a felesége.

János kezet nyújtott a férfinak.

- Szervusz, István.

Mariann azonban félretolta barátját.

- De jó, hogy látlak. - ölelte át Jánost.

- Ne vedd le a cipőt, szólt rá a bíró Istvánra, majd a szoba felé nézett.

- Az Ági meg fogja bocsátani.

A találkozó nem volt megbeszélve, legalábbis János nem emlékezett rá, így aztán különösen örült neki. Mindannyian leültek, Mariann Ágira nézett.

- Hallgattad a híreket? Öngyilkos lett a Pali bácsi.

Ági önkéntelenül letette a kezében levő tálat az asztalra.

- Tegnap este még ott volt a portán. - mondta hitetlenül.

- Azt mondták be, hogy valami nagy tartozása volt, amit nem tudott visszafizetni.

A bíró előtt megjelent az elesett ember segélykérő, már-már lemondó tekintete, és élesen nyilallt bele a tehetetlen düh.

Mialatt a férfi a padlót bámulta, felesége az asztalra tett egy kisebb csomagot, majd barátai is elhelyezték ajándékaikat. Vártak. János nagy sokára vette csak észre a csendet, és hogy mindenki őt figyel.

Mikor felemelte fejét, tekintete azonnal megakadt az asztalon.

- Ez mi? - kérdezte értetlenül.

- Nézd csak meg. - biztatta Ági.

- „Óh, hiszen a születésnapom van!” - kiáltott fel magában János, miközben folyamatosan Ági tekintetét kereste.

Gyerekes öröme egy pillanat alatt elsöpörte nyomasztó gondolatait.

Nincs visszaút

A pertársaság egyetlen olyan tanút tudott állítani, aki bizonyíthatta a felperesi kereset egy részét. Ez az ember pedig az idős, szigorú arcú felperes szomszédja, Szabó Gábor volt. Dr. Széles István idézését kérte, a vendéglős által megjelölt tanúkat azonban legszívesebben elfelejtette volna. Nem így ellenfele! Dr. Szűcs Gézát mindkét tanú érdekelte.

A bíró átvette az ügyvédek megbízóleveleit, a megjelent tanúk igazolványait és idézéseit, majd a tanúk kiküldése után megnyitotta a tárgyalást.

- Folytatólagos tárgyalás megkezdését követően eljáró bíró megállapítja, hogy Kemény Béla tanú - szabályszerű idézés ellenére - a tárgyaláson nem jelent meg. Szalai Júlia és Szabó Gábor tanúk, valamint a peres felek és jogi képviselőik a tárgyaláson megjelentek. Ezt követően 32/A és 32/B számon csatolja a jogi képviselők meghatalmazásait a per irataihoz. A tanúk elhagyják a tárgyalótermet. Tájékoztatja a feleket, hogy a jegyzőkönyv hangfelvétel útján készül, amelynek írásos változata 2 nap múlva átvehető a Polgári Irodában. A bíróság ezt követően bizonyítást vesz fel.

A bíró az ügyvédekhez fordult.

- Fenntartják keresetüket?

A pertársaság ügyvédje felállt.

- Igen, változatlanul fenntartjuk.

Most Orosz András védője is felállt.

- Mi is fenntartjuk a keresetünket.

Lovas János a felperesek tanúját szólította.

- Szabó Gábor, kérem álljon elé.

Szolidan öltözött, ötven év körüli férfi lépett be. Alig tette be a lábát a terembe, máris látszott rajta, hogy legszívesebben azonnal kimenne, elmenne innen, messzire, ahol sem a madár, sem az idézéseket hozó postás, sem a rendőr nem jár. Megbánta ő már százszor is szomszédjának tett ígéretét, miszerint „természetesen tanúskodik mellette”, de itt már nem volt mit tenni. Az ajtót becsukta maga mögött, a bíró tekintete pedig, őt is foglyul ejtette.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

A férfi pillanatnyi szünet után szólalt csak meg.

- Bíró úr, kérem. Muszáj nekem itt tanúskodnom?

A kérdésen - Orosz András és a bírón kívül - mindenki meglepődött a teremben, még Dr. Szűcs Gézát is váratlanul érte a fordulat.

- Hozzá tartozója, rokona van a peres felek között?

- Nincs.

- Ez esetben a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusának megfelelően köteles vallomást tenni. Mindent el kell mondania, amit az ügyről tud, semmi lényegeset nem hallgathat el.

A tanú szótlanul figyelte a kérlelhetetlen hanghordozással beszélő bírót, aki megkezdte adatainak felvételét.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?

- Szabó Gábor vagyok. 1936. május 22-én születtem Vácon, anyám neve Szegő Márta.

- Lakóhelye, foglalkozása.

- Vác, Sziget utca 28., esztergályos voltam.

A bíró pontosított.

- Most nyugdíjas?

- Igen, az vagyok.

- Perben, haragban áll a felek valamelyikével?

A tanú hallgatott, így Lovas kénytelen volt megismételni a kérdést.

- Perben, haragban áll a felek valamelyikével?

- Nem állok, nem is ismerem őket, csak a szomszédomat, a Szabó Lajost.

- Alperest sem ismeri? - fordult a bíró Orosz felé.

Orosz egyenesen a tanú szemébe nézett.

- Nem, nem ismerem.

- Mit tud elmondani a Szabó Lajos és alperes közötti pénzkölcsönzés körülményeiről?

Szabó Gábor kétségbeesetten nézett körül a teremben, majd megszólalt.

- Kérem, én ilyen dolgokról nem tudok.

A bíró még egy kísérletet tett az igazság kiderítésére.

- Szembesítést rendelek el. Szabó Lajos, kérem lépjen a tanú elé.

Az öregúr kijött a pad mögül, és megvetette lábát szomszédja előtt.

- Hogy mered azt mondani, hogy nem tudsz semmit?! - támadt rá azonnal, majd a válasz bevétele nélkül folytatta.

- Ki ül ott mögötted?! Na, mondd csak meg! - mutatott Oroszra a felperes.

A tanú egy pillanatra tudta csak Oroszra emelni könyörgő tekintetét, olyan gyorsan követték egymást szomszédja pattogó szavai. Önkéntelenül megszólalt.

- Orosz András.

- És, ott voltál, amikor átadtam neki azt a százezer forintot?!

A férfi újra megmakacsolta magát.

- Én nem emlékszem semmire, semmi közöm a dolgaidhoz.

Orosz András újfent elégedetten állapította meg, milyen nagy úr a félelem. A bíró - látván, hogy a szembesítés eredménytelen volt - átengedte a tanút az ügyvédeknek.

- Kívánnak kérdezni a tanútól?

Mindkét védő jelezte, hogy nincs kérdése. Lovas János visszaadta a tanú igazolványát.

- Köszönöm, elmehet.

A jegyzőkönyv felvétele után az ügyvédekre nézett.

- Kívánnak szólni a tárgyalás berekesztése előtt?

Orosz védője felállt, bár tudta, hogy ebben a helyzetben nincs bíró, aki elmarasztalhatná ügyfelét.

- A kereset elutasítását kérem. Felperes tanúi közül hitelt érdemlően egyik sem tudta bizonyítani állítását, a keresetben megjelölt szóbeli szerződések bizonyítására más - akár közvetett - módon sem került sor, így azok minden alapot nélkülöznek. - zárta le Dr. Szűcs Géza hozzászólását, és leült.

Dr. Széles István következett. Érvei még maradtak ugyan, de bizonyítéka már annyi sem volt, mint az első tárgyalás előtt. Meglehetősen szűkszavúan, szinte mogorván válaszolt. Valamivel lepleznie kellett keserűségét.

- Továbbra is kérem alperes elmarasztalását a keresetlevél szerint minden felperes esetében. - mondta, majd visszaült a helyére.

A bíró összeszedte iratait, majd felállt.

- A tárgyalást berekesztem. - mondta, és elsietett.

A teremben maradt felek között szinte mérhető volt az egyre növekvő feszültség. A bíró viszonylag gyorsan visszatért, és felment a bírói emelvényre.

- Álljanak fel! A Magyar Köztársaság nevében! A Váci Városi Bíróság Faragó László, Szabó Lajos, valamint Borókai Mihály személyekből álló Dr. Széles István által képviselt, felperesként fellépő pertársaság, és Dr. Szűcs Géza által képviselt Orosz András, alperes perében a következő ítéletet hozta:

- A bíróság elutasítja a pertársaság egyes tagjainak keresetét, felpereseket követeléseik arányában alperes per- és ügyvédi költségeinek megfizetésére kötelezi.

- Az ítélet rövid indoklása: Felperesek mindegyike alperessel kötött szóbeli szerződésre alapozta követelését. Az adott helyzetben a szóbeli szerződés elégséges a tartozás bizonyításához azonban - a szerződése létrejöttét illetően - egyik felperes sem tudta tanúval megerősíteni állítását. A szembesítések is eredménytelenek voltak. Így a bíróság a szerződések létezését nem látja bizonyítottnak, ennélfogva felperesek keresetét elutasítja.

Lovas elindult kifelé. Tudta, hogy ő mindent megtett, amit ebben az esetben a törvény keretein belül egy bíró megtehet, mégis hiányérzete volt, mint oly sokszor. Ennek másképp kellett volna történnie.

Hétfőn viszonylag korán ment be a bíróságra. Hamarosan meggyőződhetett Kriszta igazáról, miszerint Oroszt akár kenyéradójának is tekintheti, hiszen még a délelőtti folyamán megkapta következő perének anyagát, amiben a férfi alperesként szerepelt. Egy nagy üzlet - egy videostúdió létesítésének - kilátásba helyezésével négymillió forintos kölcsön felvételére beszélt rá volt iskolatársát, akinek kétszintes háza képezte a fedezetet. A négymillióból két hét múlva már csak közelítőleg egymillió forint, két VHS videomagnó és három VHS-C videokamera maradt, további félmillió összeget képviselve. Üzlettársa hónapokig várt, majd - a köztük előzőleg létrejött, Orosz ügyvédje által ellenjegyzett szerződésre alapozott keresettel - bírósághoz fordult.

Lovas tudta, hogy a videotechnikára vonatkozó ismeretekben már az első tárgyaláson naprakésznek kell lennie. Minél otthonosabban mozgott a bíróságon, a városban, minél több emberrel találkozott, annál jobban érezte Orosz jelenlétét. Nem tudott úgy lépni, hogy egy ráutaló momentummal ne találkozott volna. Mint kiderült az étterem, ahol annak idején feleségével azt az emlékezetes estét töltötték, felerészt Orosz tulajdonában állt. Ez az ember gyakorlatilag teljhatalmú ura volt a városnak. János mindezt már régen felmérte, és tisztában volt vele, hogy nem lesz könnyű dolga Orosz Andrással.

Az igazság kivételével minden Orosz oldalán állt, még a törvények is. Lovas eszköztelen volt. Na, és Orosz állandó ügyvédje! Meddig mehet el egy ügyvéd ügyfelének törvényes képviselőjében? Meddig tart a védelem, és hol kezdődik a cinkosság? Akárhonnan közelített, mindig ugyanoda jutott: az ügyvéd Orosz András bűntársa.

A város lakói Orosszal kapcsolatban két táborra szakadtak. Egyetlen olyan ember nem volt, aki ne tartozott volna valamelyikbe, ebben a kérdésben senki nem maradt közömbös. Az egyik oldalon elítélték arcátlansága, gátlástalansága, önkényuralmi módszerei miatt, mondván, hogy megnyomorít mindenkit, aki a bűvkörébe kerül, és Isten irgalmazzon annak, aki - akár a legkisebb mértékben - függ tőle.

Igen ám, de ott volt a másik tábor! Szám szerint kevesebben voltak, hangjuk azonban annál nagyobb volt. Csodálták merészségét, bámulták karrierizmusát, irigyelték szeretőit, és úgy néztek rá, mint az aranyborjúra, Orosz pedig szeretett sütkérezni törleszkedésük fényében. Valamilyen szinten a város minden rendőre függött tőle, így aztán az is előfordult, hogy egyiket-másikat nyilvánosan megalázta igazoltatási kísérletük közben. Ezek a rendőrök aztán - kárörvendő pillantásoktól övezve - rendszeresen kihagyták asztalát a kocsmai igazoltatásoknál. Így gyűjtötte - nap, mint nap - barátait és haragosait.

A bíró ezekről a dolgokról eleinte nem akart tudomásul venni, mondván, befolyásolnák ítélezésében. Rá kellett jönnie azonban, hogy ez lehetetlen és szükségtelen is, hiszen a háttér ismerete csak elősegíti munkáját, elfogulatlansága pedig nem ezen múlik.

Orosz pályafutását taxisként kezdte, itt aztán gyorsan megtanulta, mekkora hatalom a pénz, és milyen a falkaszellem. Ő pedig azonnal igazodott a fejhez, nem lógott ki a sorból, így aztán mindig jutott neki a napi betevőre. Akkori foglalkozása egyedülálló lehetőséget kínált azoknak az embereknek a maga köré szervezésében, akik most birodalmának fő oszlopait képezték. Olyan körülményeket teremtett magának, hogy a taxizással ma már csak közvetve, másokon keresztül foglalkozott.

A bírónak rövid idő alatt összeállt az a kép, ami a város minden lakójában akkor már régóta elevenen élt. Most már biztos volt benne, hogy darázsfészekbe nyúlt, az őt fenyegető veszély mértékét azonban - bár önvédelmi fegyverét most már folyamatosan magánál tartotta - még mindig nem mérte fel. Nem is nagyon gondolkodott rajta, csak - szem előtt tartva kötelességét - tette a dolgát, ment előre, mint a tank. A maga útján. Ezt érezte meg Orosz András, és ez okozta neki a legnagyobb gondot. A bíró megvesztegetése szóba sem jöhetett, megfenyegetése sem bizonyult eredményesnek, bár ez utóbbival kapcsolatban még voltak ötletei.

Lovas János most már kizárólag új tárgyalására koncentrált. Először is videotechnikai ismereteket kellett szereznie. Még aznap Budapestre utazott. Tudta, hogy azzal nem mehet oda egyetlen eladóhoz sem, hogy „kérem szépen, én bíró vagyok, és...”, ugyanakkor a „köszönöm, csak érdeklődtem” típusú vevő benyomását sem kelthette. Az ilyen vevőket pillanatok alatt lerázzák, különösen, ha kiderül, hogy alapvető fogalmakkal sincs tisztában, ami a kérdést illeti. Most már csak abban bízhatott, hogy összeakad néhány készséges és szakmailag is felkészült alkalmazottal.

Sokkal egyszerűbben mentek a dolgok, mint képzelte. Már az első márkaboltban ellátták alapvető információkkal, ezenkívül, több szempontból is érdekesnek ígérkező prospektusokat kapott. Miután ezeket egy presszóban áttanulmányozta, a második üzletben már egy videostúdió kiépítésére kérhetett ajánlatokat.

Az alkalmazottak - megállapítván, hogy komoly vevővel van dolguk - azonnal játékszernek minősítették a néhány éve még újdonságnak, a videotechnika csúcsának tekintett VHS kamerákat. Hasonló sorsra jutottak a VHS-C, sőt - nem is olyan régen megjelent - 8 mm-es kamerák is. Egyetlen Hi-8-as kamerájukat, már elégedetten, és némi büszkeséggel mutogatták a bírónak, mintha legalábbis az ő szellemi vagy fizikai termékük lett volna. Egyik eladó azonban itt sem állt meg, megszólalt a próféta benne.

- Nemsokára ezeket is a cukorkával együtt fogják árulni.”

Nyilván nem arra gondolt, hogy olyan drága lesz a cukor, hogy méltó párja lesz ezeknek a technikai csodáknak. Egyszerűen már hallott az új generációról, a digitális videókról, amelyek számítógéppel összekötve szinte mindenre képesek lesznek.

János elégedetten hallgatta az egymásra szorgosan rálicitáló eladókat, majd - megköszönve a részletes felvilágosítást - távozott az üzletből. Most már pontos listája volt az árakról, a beszerzési lehetőségekről, megtudta, megoldható-e az áfa visszaigénylése, milyen úton és feltételekkel lehet külföldről behozatni kamerákat, magnókat, és olyan eszközöket, amelyek egy videostúdió berendezéséhez még szükségesek. Szüksége volt mindezekre, hiszen Orosz nem volt mindennapi ellenfél. Mikor úgy érezte, hogy kellőképpen felkészült, kitűzte az első tárgyalást.

Elfoglalta helyét a bírói emelvényen, és kiszólt a folyosón várakozóknak.

- Tessék befáradni.

Mindenki tudta a dolgát. Felperes és Orosz is az emelvényhez léptek, átadták igazolványukat a bírónak, aki átvizsgálta és letette maga elé azokat. A peres felek hátraléptek, a bíró pedig elővette diktafonját, és bekapcsolta.

- Első tárgyalás megkezdését követően eljáró bíró megállapítja, hogy a peres felek a tárgyaláson megjelentek. Tájékoztatásul közli, hogy a tárgyalás jegyzőkönyve hangfelvétel útján készül, amely két nap múlva megtekinthető a Polgári Irodában.

Megszakította a jegyzőkönyv felvételét, és gyorsan átfutotta, az ügyvédek által időközben elért megállapodásokat, majd újra bekapcsolta a magnót.

- 4/A illetve 4/B számon csatolja Dr. Bajnok Ferenc, és Dr. Szűcs Géza ügyvédi meghatalmazását.

Mikor megkezdte a keresetlevél ismertetését, felperes szemmel láthatóan egyre idegesebb lett.

- Keresetében Berki László, felperes, a közte és Orosz András, alperes által 1998 február 9-én létrejött - 1-es számon csatolt - teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt üzleti szerződés 10. pontja szerint, alperes kétfélmillió-egyszázezer forintos kártérítésre kötelezését kéri, tekintettel arra, hogy alperes a rábízott négyfémillió forintos alaptőkét nem a legjobb tudása szerint kezelte.

- A szerződés a következő pontokból áll:

- Szerződő felek, Orosz András és Berki László, megállapodnak egy - a szerződés mellékletében részletezett kiépítésű - videostúdió létesítésében és működtetésében.

- A stúdió technikai berendezéséhez szükséges négyfémillió forintos tőkét Berki László biztosítja.

- Berki László felhatalmazza Orosz Andrást, hogy nevében - a videostúdió kiépítésénél és működtetésénél egyaránt - saját belátása szerint teljes jogúan eljárjon.

- A stúdió működtetését és a munkaszervezést Orosz András vállalja magára.

- A stúdió működése során keletkezett hasznon a felek a következőképpen osztoznak: Berki László a mindenkori haszn 70, Orosz András 30 százalékát kapja. A kifizetés évente, december 20-ig történik.

- Veszteségesség esetén a feleknek egymással szemben semmiféle kötelezettségük nincs. A stúdió ügyeiért harmadik személy felé Orosz András egyetemleges felelősséggel tartozik, Berki László harmadik személy irányában nem felel.

- A szerződést bármikor, bármelyik fél indoklás nélkül felmondhatja.
- A szerződés megszűnése esetén a hátramaradó készpénzből először - négymillió forint erejéig - Berki László részesül, a négymillió forint feletti részen Berki László és Orosz András 70-30 százalékos arányban osztoznak. A fennmaradó eszközök értékük 70 százalékában Berki László, 30 százalékában Orosz András tulajdonába kerülnek.
- Orosz András köteles a stúdió működtetését, valamint pénzügyeinek kezelését legjobb tudása szerint, körültekintően, - Berki László érdekeit is figyelembe véve - végezni. Ennek elmaradása esetén Berki László jogosult a szerződést felbontani. Ekkor azonban Orosz András sem az alaptőkéen felüli készpénzből, sem az hátramaradt eszközökből nem részesül. Ezen kívül - négymillió forintos apportja erejéig - Berki László kártérítést követelhet Orosz Andrástól.

A bíró befejezte a szerződés ismertetését, és az asztalra tette.

- Felperes fenntartja keresetét?

Dr. Bajnok Ferenc felállt.

- Igen, fenntartjuk keresetünket.
- Alperes kíván ellenkérelmet előterjeszteni?

Dr. Szűcs Géza felállt, és a bíró felé fordult.

- Igen, felperes keresetének elutasítását, valamint perköltségben való elmarasztalását kérjük.

A bíró tudomásul véve az elhangzottakat megszakítás nélkül folytatta az eljárást.

- A bíróság ezt követően bizonyítást vesz fel. - mondta a diktafonba, majd jobbra fordult.
- Berki László, felperes kérem, álljon a korlát elé.

Nyílt arcú, ideges tekintetű, vastagkeretes szemüvegű, mértéktartóan öltözött férfi állt a bíró elé.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?
- Berki László vagyok, 1949. január 25-én születtem Esztergomban, édesanyám Kun Magdolna.
- Lakhelye, foglalkozása?
- Vácrátót, Köves utca 16., építészmérnök vagyok.

Látta, hogy ezt az embert sürgősen figyelmeztetnie a hamis tanúzás következményeire, a figyelmeztetést azonban nem hagyhatta el.

- Felhívom figyelmét, hogy a vallomását Polgári Perrendtartás 5. paragrafusa figyelembe vételével köteles megtenni.

A figyelmeztetést a bíró gyors beszéde miatt a tanú nem értette, de nem szólt. A bíró megkezdte a meghallgatást.

- Kérem, mondja el a történeteket.

A férfi összeszedte magát, de kissé akadozva beszélni kezdett.

- Alperes nyár közepén azzal az ajánlattal keresett meg, hogy óriási üzleti lehetőséghez jutott, de csak bennem bíz meg annyira, hogy bevonjon terveibe. Elmondta, hogy egy videostúdiót akar létrehozni, ahol többféle munkát is el tudnánk vállalni, reklámfilmek, referenciefilmek

készítését, rendezvények felvételét. Biztosított, hogy nekem semmilyen dolgom nem lesz, nagyon sok kapcsolata van, és ő mindent meg tud szervezni, nekem csak csendestársként kéne ebben részt vennem. Mondtam, hogy tetszik a dolog, de nincs pénzem, erre azt mondta, hogy vehetnék fel hitelt a házamra. Gondolkodási időt kértem.

- Megbeszéltem a dolgot a feleségemmel, aki nagyon ellenezte az egészet, mert sok mindent hallott már alperesről, és szélhámosnak tartotta. Én is hallottam róla, de nem hittem a pletykáknak, jó üzletembernek ismertem, ezen kívül, az iskolatársam volt. Így aztán leszerződünk. Három héttel a szerződés megkötése után -, mikor megkaptam a hitelt - azt mondta, hogy a videomagnóknak még nem tudott utánanézni, de időközben megtalálta azt az üzletet, ahol érdemes a kamerákat megvennünk. Azt akarta, hogy menjünk el, és együtt vegyük meg a kamerákat. Erre én azt mondtam, hogy semmi szükség rá, hogy ott legyek a vételnél, megbízom benne. Megkérdeztem, mennyibe kerül az egész, másfélmilliót mondott, amit oda is adtam neki. Erősködött, hogy írást ad a pénzről, én fölöslegesnek tartottam, de elfogadtam az érvelését. Kiállított egy elismervényt az összegről.

A bíró felmutatott egy kézzel írt nyilatkozatot.

- Ez volt az? - kérdezte.

- Igen. - folytatta Berki - Megvett 3 videokamerát, és bemutatta az arról készült számlákat is, ezek egymillió-négyszázhetvenezer forintból száltak. Egy héttel ezután 2 videomagnóra kért pénzt, ezúttal hatszázezer forintot. Azt mondta, hogy profi magnókra van szükség, ezek pedig sokba kerülnek. Két hét múlva egy kirakatban véletlenül megláttam százharminc forintért egy ugyanolyan kamerát, mint, amelyet alperes vásárolt, ekkor utánanéztem az áraknak. A számlán levő típus valóban négyszázkilencvenezer forintba került, de ez nem volt azonos azzal, amit ő megvásárolt. Így aztán utánanéztem a videomagnók árainak is, ezek együttesen százhuszezer forintot értek az üzleti árak szerint, tehát ebben is becsapott. Kérdőre vontam, de csak annyit mondott, hogy ő mindennel elszámolt, és, ha ennyire nem bízom benne, akkor jobb, ha meg is szüntetjük együttműködésünket. Ezt én is így láttam, és kértem vissza a pénzemet, de újra azt mondta, hogy mindennel elszámolt, így nem tartozik semmivel és, hogy az eszközök - a szerződés szerint - egyébként is nálam maradnak.

Berki László pillanatnyi szünet, és gondolkodás után folytatta.

- Teljes kártérítést kérek.

Felperes befejezte a történetek ismertetését, és várakozóan a bíróra nézett, aki jegyzetei alapján kérdezni kezdte.

- Hogyan került a szerződésbe a 70 - 30 százalékos arány, a haszonból történő részesedésnél?

- Alperes javasolta.

A bíró ezúttal is minden részletre kitért.

- Nem tartotta túl magasnak a felkínált részesedést?

- Egy kicsit csodálkoztam, de végül is nekem megfelelt.

A bíró tovább jegyzetelt.

- Miért nem nézett utána már a vásárlás előtt az áraknak?

- Megbíztam alperesben, régóta ismertem.

- Részletesen végignézte a számlákat, amikor alperes bemutatta őket?

Berki igen gyorsan válaszolt a bíró kérdéseire.

- Csak átfutottam rajtuk.

A bíró Dr. Szűcs Gézához fordult.

- Kíván kérdezni, ügyvéd úr?

- Igen. - állt fel az iskolapadból a férfi.

A bíró Berki Lászlót vizsgálta, aki visszafojtott gyűlölettel szuggerálta Orosz ügyvédjét.

- Ön a szerződés 3. Pontja szerint felhatalmazta alperest, hogy az Ön nevében saját belátása szerint, teljes jogúan eljárjon a videostúdió ügyeiben.

- Igen. - válaszolt önkéntelenül Berki.

Az ügyvéd folytatta.

- Miért vonta meg ilyen gyorsan bizalmát üzlettársától?

Berki még ingerültebb lett.

- Becsapott, ez nem elég?!

Az ügyvéd - látván, hogy alperes erről az oldalról támadhatatlan - mással próbálkozott.

- Mikor fogott először gyanút, mikor bizonytalanodott el először alperessel szemben?

- Akkor, amikor odaadtam neki a pénzt a kamerákra.

- Miért nem vonta fel a szerződést akkor azonnal?

Berki elcsodálkozott az ügyvéd naivitásán.

- Mert már nála volt a pénz, birtokon belül volt.

Az ügyvéd ettől tartott. A legegyszerűbb ember is hatásosan tud érvelni, ha igaza van. A bíróra nézett.

- Köszönöm, nincs több kérdésem. - mondta, és leült.

Felperes ügyvédje felállt, a bíró megadta neki a szót.

- Parancsoljon.

- Mire alapozta alperes iránti bizalmát, azon kívül, hogy iskolatársak voltak.

Berkinnek hirtelen eszébe jutott, miről beszéltek az ügyvéddel a tárgyalás előtt.

- 3 hónapja alperes százezer forintot kért tőlem kölcsön két hétre.

- Volt erre tanú?

- Nem volt sem tanú, sem papír, és mégis visszaadta. Nem késett egy percet sem.

Az ügyvéd úgy vélte, hogy többi - előre kigondolt - kérdését a bíró már feltette, így leült a helyére.

- Köszönöm.

A bíró elbocsátotta felperest.

- Köszönöm, visszaülhet.

A jegyzőkönyv felvétele után az alperesre nézett

- Kérem, álljon a korlát elé.

- Neve, születési helye, ideje, anyja neve?
- Orosz András, Vác, 1950. április 3., Kincses Mária.

A bíró már-már kívülről tudta Orosz adatait.

- Lakóhelye, foglalkozása?
- Budapest, XIV. kerület, Liget utca 25., vállalkozó.
- Felhívom figyelmét, hogy vallomását a Polgári Perrendtartás 5. paragrafusának figyelembevételével köteles megtenni. Parancsoljon.

Orosz alig leplezett pimaszsággal felperesre nézett, majd a bíró felé fordulva megkezdte beszámolóját.

- Egy videostúdiót akartam létrehozni. Jó üzletnek éreztem, de egy vasam sem volt éppen, így felperest is bevontam a dologba. Azt hiszem, elég tisztességes részesedést kínáltam neki. Megkért, hogy kezdjem el a stúdió kiépítését, és működtessem én, mert ő nem ért hozzá. Vettem 3 kamerát és 2 magnót. Erre ő kétmillió-százezret adott. Én elszámoltam vele, harmincezret visszaadtam neki. Nem nagyon értem, mit akar most.

Orosz befejezte vallomását.

- Milyen kamerákat vásárolt?
- 3 digitális Sony-t.
- Önnél vannak ezek a kamerák?
- Most nála vannak. Nem bízott bennem, és elkérte őket.

A bíró biztos volt benne, hogy ez nem történt meg, a tárgyalást azonban mindig is igen komolyan vette, így, ha a legkisebb kétely merült fel benne bármivel kapcsolatban, rögtön rákérdezett a feltételezett ellentmondásokra.

- Készült erről átadás-átvételi jegyzőkönyv, vagy ehhez hasonló dokumentum?

A bíró tudta, hogy ezt mindenképpen csatolták volna a tárgyalás anyagához, de a kérdést fel kellett tennie.

- Nem, szóbeli megegyezést kötöttünk.
- Volt erre tanú?

Orosz legszívesebben hamis tanúkat jelölt volna meg, de ügyvédje szigorú instrukciója meggátolta ebben.

- Nem, csak ketten voltunk.

Orosz várta a bíró következő kérdését, de az feljegyzett valamit füzetébe, és Berki András ügyvédjére nézett.

- Kíván valamit kérdezni, ügyvéd úr?
- Köszönöm, nem. - mondta az ügyvéd.

Szükségtelennek tartotta a további kérdéseket. Érveléséhez már minden együtt volt.

A bíró most Dr. Szűcs Gézát szólította.

- Van kérdése, ügyvéd úr?
- Nincs. - válaszolt az ügyvéd.

Lovas felvette a jegyzőkönyvet, majd maga elé húzta jegyzetfüzetét.

- Ezt követően a bíróság meghozta az alábbi végzést: A Polgári Perrendtartás 152. paragrafusa 1. bekezdése alapján Orosz András, alperes ellen - a Büntető Törvénykönyv 318. paragrafusa szerinti - csalás alapos gyanúja miatt hivatalból büntetőeljárást kezdeményez. A tárgyalást az eljárás befejeződéséig felfüggeszti. A felfüggesztés ellen 15 napon belül fellebbezés nyújtható be.

- Jegyzőkönyv lezárva 13 óra 30 perckor.

A terem némasága dermedt csenddé változott. Orosz és Dr. Szűcs Géza pontosan erre számítottak, de a bíró hajthatatlansága még így is elgondolkodásra készítette őket. Berki László szinte bocsánatkérően nézett Oroszék felé, az ügy - számára - váratlan fejleménye miatt.

Az élet megy tovább

Aznapra befejezte munkáját. Íróasztalára tette diktafonját, felöltötte menetfelszerelését, és elhagyta a bíróság épületét. Ági szülői értekezletet tartott, ezért aztán úgy döntött, hogy felfedezőútra indul a városban. Újra meggyőződött róla hogy, milyen gyönyörű helyen él, és milyen szerencsésen választott. Kezdte zavarni a forgalom, a szülői értekezlet is a vége felé közeledett, így elindult a Duna-part felé. Gyerekkorában nagyon sokat horgászott, arra számított, hogy találkozik néhány hozzá hasonló megszállottal, de a part kihalt volt, a rohamosan közeledő október végi este megtette a hatását.

A révtől távolodva fokozatosan elhalt a belváros zaja. Mi tagadás, már kezdte bánni, hogy ezt az utat választotta. Eleinte jólesett a néptelen parton sétálni, de már nem látott benne akkora fantáziát, mint, amikor elindult. Legalább egy horgásszal találkozott volna.

Egyszer csak nagyon rossz érzése támadt, követik. És vajon, ki követhetné árnyékként, ha nem Orosz András. Nem fordult meg. Ugyanúgy ment tovább, mintha mi sem történt volna, lélekben azonban felkészült a legrosszabbra is. Nagyon jól tudta, hogy menekülnie nem szabad. Úgy van ez, ahogy a kutyákkal, ha menekül az ember, az a biztos bukás.

Orosz ezúttal sem okozott csalódást, valóban ő volt az.

- Bíró úr, ne siessen már annyira. - szólt utána, holott egyáltalán nem sietett, talán az egyre növekvő feszültség látszott rajta.

Megállt, és szembefordult a férfival. Orosz nem volt egyedül egy tréningnadrágos, otromba vigyorú alak követte.

- Jó estét, bíró úr.

A bíró világéletében illedelmes ember volt.

- Jó estét, parancsoljon. - mondta, folyamatosan nyugalomra intve magát.

- Ebből elég volt. - mondta Orosz szenvtelenül.

Természetesen nagyon is jól tudta, miről van szó, de foglalkozási ártalma most is dolgozott benne, szeretett végére járni a dolgoknak.

- Miből?

- A kis játékaiból. Ezt másképp is megoldhatjuk.

Körülnézett, majd a nyomaték kedvéért elővett övéből egy hangtompítós pisztolyt, és játszadozni kezdett vele.

- Magán múlik.

- Mennyit kapnék ezért? - szegezte a bírónak a pimasz kérdést.

- Gyengék a törvényeink. - állapította meg a bíró.

Orosz elnevette magát, és hirtelen mozdulattal a bíróra szegezte a fegyvert, majd újra játszózni kezdett vele. Még mindig nem kapott választ kérdésére. Hangjából újra eltűnt a megjátszott udvariasság.

- Kérdeztem valamit. - emlékeztette a bírót, most már nem játszott.

A bíró -, mint aki mélyhipnózisba került - egyre nyugodtabb lett, és igen erősen koncentrált. A felszólítást már csak foszlányokban hallotta, egy pillanatra eltűnt körülötte a világ. Oroszt megszegyenítő gyorsasággal rántotta elő ballonja alól önvédelmi fegyverét, és azonnal lőtt. Orosz András összeesett, feje a mellette levő padnak vágódott. Kísérője megbabonázva nézte sérthetetlennek hitt gazdáját. Nem mert mozdulni. Lovas János ügyetlenül, idegesen hátralépett, folyamatosan a tréningnadrágosra szegezve pisztolyát. Így álltak egy ideig, amíg fel nem tűntek az első emberek a távolban. Öt perc múlva megjelent a rendőrség is. Az egyik rendőr lehajolt a földön fekvő férfihoz.

- Meghalt. - állapította meg.

A bíró átnyújtotta neki fegyverét.

- Nyilván, önvédelem volt. - nézett kérdően a rendőr a bíróra, de nem tudott eligazodni rajta.

Lovas Jánosra csak most tört rá a halálfélelem, egy pillanat alatt elveszítette lába alól a talajt. Reflexszerűen átadta személyi igazolványát az intézkedő rendőrnek, bár az nem is kérte.

- Köszönöm. - mondta rendőr.

Nagyon meglepődött a hírhedten kemény bíró színeváltozásán. Figyelte Jánost egy ideig, aztán megszólalt.

- Bíró úr, be kell kísérnem az őrszobára.

Elindultak az egyik rendőrautó felé. A másik autóban Orosz kísérője ült megbilincselve várva az indulást.

Epilógus

A kihallgatás után nem került előzetes letartóztatásba, így bírói tevékenységét akadálytalanul folytathatta. Az eset későbbi kivizsgálása során jogos önvédelmet állapítottak meg, vádemelés nem történt.

Néhány nap kellett hozzá, hogy feldolgozza magában a történeteket. Utólag mérlegelve az eseményeket bármilyen szigorú volt is önmagához - mindig ugyanoda jutott: ez volt az egyetlen járható út. Nem hibázott.

Orosz Andrással még egyszer szembesülnie kellett, ezúttal azonban utoljára. Következő tárgyalásán, miután beszédte az igazolványokat és az ügyvédi megbízásokat, elrendezte iratait. Elővette elmaradhatatlan diktafonját, és beszélni kezdett.

- Folytatólagos tárgyalás megkezdését követően, eljáró bíró megállapítja, hogy Orosz András, tanú a tárgyaláson nem jelent meg. Idézése nem volt szabályszerű...

Életművészek

A röptetés

A sötét, udvari lakás kisebbik szobájában hét ember ült, komoly arccal maga elé meredve. Hamarosan megjelent a lakás bérlője és annak barátnője is. Nóra miután kedvesen végigkínálta a társaságot desszerttel, közéjük ült, barátjára nézett, aki megnyitotta a szeánszt.

- Hát, akkor kezdjük meg a mai röptetést. - mondta ünnepélyesen Róbert, és végignézett a jelenlevőkön.

A társaságon édes borzongás futott végig, olyan, amelyet csak a nagy pénz reménye válthat ki. Ma ő megy, gondoltak sorstársukra, de holnap talán már rájuk kerül a sor, és szervező-készségük függvényében akár milliomosok is lehetnek. Talán, nem is álom ez!

A piramisjáték szabályai egyértelműek és átláthatóak voltak, így aztán mindenki tudta, mit vállal.

A belépők százezer forintot fizettek be a közös kasszába, amelyet mindig az kapott, aki az őket beszervezőket bevonta a játékba. Két embert kellett hoznia mindenkinek. Akinek emberei sikeresen teljesítették a feltételeket, az fogta a maga kis jussát, és odébbállt, az ő kifejezésükkel élve kirepült a játékból. A szerencsés ember az így összegyűlt négyszázezer forintot, szinte teljes egészében elvihette.

Nem tehetette rá a kezét az egészre, hiszen a szervezők - Nóra és barátja, Róbert - munkadíjként visszatartottak ebből húsz százalékot. Ezt előre közölték a belépőkkel, akik így tisztességesnek tartották eljárásukat és jogosnak, a nyereményilletéknek is nevezhető összeget. Két hét alatt százhatvanezer forint ütötte a házigazdák markát.

A játékosok a legkülönbözőbb társadalmi rétegekből kerültek ki, voltak köztük tanárok, egyetemisták, munkanélküliek, - érhetetlen módon - egy fogorvos, és végül, nyugdíjasok. Ők voltak a leggyakoribb játékosok. A mai napon egy köztisztviselő röptetésére került sor. Soha nem gondolta, hogy eljut ide, ennek ellenére belépett a játékba. Ki tudja, miben reménykedett. A harmincéves férfi idegesen körülnézett, de mikor meglátta, hogy többen szorongatnak valamit a markukban, valamelyest megnyugodott. A szervező folytatta a szeánszt.

- Azért gyűltünk össze, hogy játékszabályaink szerint, az úr távozzon közülünk, éspedig azzal az összeggel, ami jár neki, és, amit meg is érdemel. Ettől kezdve, mi nem ismerjük egymást. Ez természetesen önökre is vonatkozik. Mint tudják, az itteni dolgok, kizárólag a jelenlevőkre tartoznak.

Körülnézett, egy hatásszünet erejéig.

- Az új belépők tegyék az asztalra a százezer forintjukat.

Négy ember szinte egyszerre emelkedett fel székéből, majd mindegyikük elhelyezte pénzét a középen álló asztalon. A férfi folytatta.

- Most elveszem a szervezési díjat. - mondta, majd leszámolt magának nyolcvanezer forintot, és felmutatta azt.

A kiválasztotthoz fordult.

- A többi az Öné, uram.

A megszólított az asztalhoz lépett, és remegő kézzel, megszámlálás nélkül egy szatyorba dobálta a pénzkötegeket, majd az ajtó felé fordult, és távolodni kezdett a társaságtól. Nóra kedves mosollyal kísérte ki a felhőtlen boldogságban úszó embert, aki még mindig nem tudta elhinni, amit átélt.

- Viszontlátásra. - állt meg az ajtóban.

- Nem lesz viszontlátás, uram, ezt ne felejtse el. - igazította ki Róbert barátságosan.

- Sok boldogságot kívánok. - mondta végül.

- Minden jót, uram. - köszönt el Nóra is, és becsukta a férfi mögött az ajtót.

Visszatértek a társasághoz, a férfi pedig a frissen belépettekhez fordult.

- Hát, ennyi lenne az egész. - állapította meg, várva a hatást.

- Hamarosan Önök is ebbe a helyzetbe kerülhetnek, hogy mikor, az már kizárólag Önökön múlik...

A madárcák, sorban elköszöntek vendéglátóiktól, majd elhagyták a lakást. Reményeit és hitét egyikük sem veszítette el.

Nóra és Róbert bementek a másik szobába, és kimerülten leültek a fotelekbe. Jó ideig hallgattak, aztán a lány megszólalt.

- Többet is kérhetnénk.

- Ennyi elég lesz, megmondtam. - válaszolta ingerülten a férfi.

- És, mi lesz az öltönnyel, most már meg kellene venni. Abban sokkal jobb hatást keltesz.

A férfi magába mélyedt.

- Ez igaz.

Elhallgattak. Nóra barátja ölébe ült.

- Velem még nem is foglalkoztál ma? - mondta kedvesen.

- Biztos, nem érdekelted meg.

Ebben a pillanatban fűsiketítően megszólalt a csengő. Az egyik asztal alól nagytestű, keverék kutya futott az előszobába. Az ajtóban egy, néhány helyen zöldre festett hajú, 20 év körüli lány, Nóra barátnője állt, mindkét kezében megrakott szatyrokkal. Alig szabadult meg a tehertől, Nóra kutyája a nyakába ugrott.

- Szia, jó voltál? - simogatta meg a kutyát Bea.

- Mit hoztál, kisszívem? - szólt ki a férfi a szobából.

- Nyugi, gondoltam rád is. Vodka jó lesz?

A férfi megnyugodott.

- Persze, hogy jó.

Bea ledobálta a szatyrokat, igazított egyet a nyakába akasztott mobiltelefonon, majd beljebb lépett.

- Ti mennyit hoztatok a konyhára?

A férfi kommentár nélkül az asztalon heverő pénzre mutatott. A lány a pénz felé nyúlt.

- Viszed onnan a kezed. - mondta Robi nevetve.

Szemlátomást jókedve volt, a pénz, bárhonnan jött is, mindig felderítette.

- Na, jó. Ez egyszer kézbe veheted.

Bea élt is a lehetőséggel. Úgy forgatta a kezeiben a bankjegyeket, mintha még soha nem lett volna ilyen a kezében. Róberthez hasonlóan, őt is elbűvölte valami az ilyen helyzetekben.

A férfi felegyenesedett a széken.

- Na, ide figyeljtek.

A két nő egyszerre kapta fel a fejét.

- Kitaláltam az évszázad üzletét. ..

Rövid hatásszünet után folytatta.

- Társkereső irodát nyitunk. - dőlt hátra elégedetten.

Annyira magával ragadta őket az új lehetőség, hogy majdnem az egész éjszakát a tervezéssel töltötték.

Nóra máris a részletekkel kezdett foglalkozni.

- Csinálunk egy fényképalbumot, amiből választhatnak.

Barátja azonnal közbevágott.

- Nem. Nem lesz semmiféle album, legalábbis olyan, amit mutogatunk.

A két lány alaposan meglepődött, Robi folytatta.

- Aki hozzánk bejön, az nem választhat. Mi fogjuk összehozni őket, így sokkal jobban a kezünkben tudjuk tartani a szálakat.

Nórán látszott, hogy nem érti a dolgot.

- Olyanokat kell keresnünk, akik gazdagok és rondák.

Egyszerre nevték el magukat.

- Ez nem lesz nehéz. - mondta Bea.

- Igen, kisszívem. Még csak meg kell gazdagodnod.

Bea szemlátomást dilemmázott, végül Nórához fordult.

- Te mit csinálsz vele ilyen esetben?

- Velem még ilyen nem fordult elő. - mosolyodott el Nóra.

- Ok, Robika, akkor ezt hozzáírom a számládhoz. Gyerünk, folytasd!

Robi összeszedte magát.

- A partnert mi adjuk. Kezdetben ti is jók lesztek erre, pontosabban, csak te. - nézett Beára a férfi. - A Nóra az üzletet viszi velem együtt, de cserélhetek is. Egyszeri találkozások lesznek, amikért persze alkalmanként fizetniük kell. Ami a férfiakat illeti, azt hiszem, van egy pár haverunk, aki boldogan besegít.

Nóra még mindig nem látta át a dolgot.

- És, ebben mi az üzlet?

Bea válaszolt Robi helyett.

- Az, hogy soha nem lesz második találkozás ugyanazzal.

Robi folytatta.

- Pontosan. Így aztán kénytelen lesz újra hozzánk fordulni, mi pedig kiközvetítjük neki a következő emberünket. Ugyanis, azok, akikkel találkoznak, mind a mi embereink lesznek, így aztán minden alkalommal lemondják a további randikat.

- És, ha az emberünk lenyúlja a kuncsaftot? - kérdezett bele Bea, de a férfi erre is készült.

- Akkor ugrott a jutaléka, amit csak akkor fizetünk ki neki, ha másodszor is megjelenik nálunk a kedves ügyfél. Tehát, ha nem jelentkezik újra, nincs jutalék, ha pedig ez rendszeressé válik, akkor megválunk munkatársunktól. - mosolyodott el a férfi.

A két nő egyszerre húzódott közelebb Robihoz, aki átkarolta őket.

- Na? Milyen?

- Briliáns. - nézett rá Nóra.

- Ezt vártam tőled, Robika. - mondta Bea, és a férfi vállára hajtotta a fejét.

Nórát egyáltalán nem zavarta a bizalmas viszony barátja és Bea között, végül is tíz éve ismerte a lányt, és maximálisan bízott benne.

- Mi legyen a neve? - kérdezte Bea.

- Lehetne, mondjuk „Madám”. - nevetett a férfi.

Bea mosolyogva figyelte.

- Robika, én mindig mondtam, hogy hülye vagy.

- Ok. Most ti jöttök, olyan kéne, ami a krémet húzza be.

Magukba mélyedtek. Időnként egyikük felnézett, majd újra töprengeni kezdett.

- Arisztokraták. - vágta ki Nóra.

- Gentlemanek. - kontrázott Bea.

Robi felkapta a fejét.

- Nem rossz, „Gentleman” közvetítő. Azért, még gondolkodjunk rajta.

- Dzsigolók, - nézett a férfira Bea, majd hozzátette - hogy ez eddig nem jutott eszembe!

A férfi elvigyorodott.

- Ne szemétkedj. Egyébként, ez is jó, bejönnének rá a vastag nők.

Nóra összegezte az eddigieket.

- Gentlemanek és Dzsigolók.

Ez már mindenkinek tetszett.

- Ez jó lesz. - zárta le a férfi a témát, majd egy idő múlva folytatta - százötvenezer forint lesz a belépési díj, és minden kiközvetítésnél további ötvenet kérünk.

A két lány egyszerre szólalt meg.

- Elment az eszed.

- Nem, ...nem. Annak a rétegnek, amit becélzunk, ez nem tétel, egy alacsonyabb összegnél komolyan sem vennének.

Bea már 6 éve egy fodrászüzletben dolgozott, vendégköre igen széles volt. Munkahelye ideális színhelynek tűnt vállalkozásuk beindításához.

A lány igen jól bánt az emberekkel, ráadásul, minden ügyfelét ismerte, mint a tenyerét. Megkezdődhetett a beetetés.

Másnap igencsak feldobva ment dolgozni, ráadásul, első aznapi vendége - a cél szempontjából - tökéletes alany volt. A lány soha nem beszélt magáról ügyfeleivel, és ezt a szokását most is megtartotta.

Kliense már közelített a hatvanhoz, de sokkal öregebbnek tűnt. Tudta róla, hogy igen jól szituált, külseje azonban hagyott némi kívánnivalót maga után. Ez utóbbit ő maga is tudta. A nő egyedül élt, de hódolói mindig akadtak, így aztán többnyire volt vele valaki a háromszintes házban. Pontosan tudta, hogy ezek az idegenek, egytől-egyig, kizárólag a pénze, illetve öröksége reményében látogatják, szolgálják. Az érdekes az volt a dologban, hogy tevékenységükért egyetlen fillért sem kaptak. Rokona nem volt - eltartási szerződést nem kötött senkivel, bár többen ajánlották - így teljesen logikusnak tűnt, hogy olyanra hagyja tetemes, több százmilliós vagyonát, aki nap, mint nap körülötte sündörög. Lovagjait tudatosan használta ki, holott erre sem lett volna szüksége, hiszen rendszeres jövedelméből, akár több személyzetet is tarthatott volna.

Udvartartása, szinte leképezte társadalmunkat. A közéleti szereplőktől kezdve az egyszerű építőmunkásokig terjedt, de volt rá eset, hogy hajléktalanok is megfordultak nála. Természetesen, hajlékot nem kaptak, és mivel, híre ment a környéken, mindig volt utánpótlás a személyzetből.

Bea tudta, hogy nem lesz könnyű dolga. Éppen azon töprengett, hogyan kezdjen hozzá vendége meggyőzéséhez, amikor az segítségére sietett.

- Férjhez mentél már, kedves Bea?

Kedves Bea nehezen viselte az öregasszony negédes stílusát, de hát, az ügyfél az ügyfél.

- Azon vagyok, éppen tegnap voltam egy társközvetítőnél.

- Na, monddad szépen. - vetette rá magát a témára a pletykagyűjtő.

Bea felmutatott egy ezüstös-kékes színmintát.

- Ez jó lesz?

- Persze, megbízom az ízlésedben, ezt tudod. Folytasd.

A nő ideális kísérleti alany volt Bea számára, minden javaslatát elfogadta. Környezete eddig minden esetben visszaigazolta a lány döntésének helyességét.

- Eggyel össze is hoztak. Borzasztó jó pasi volt, olyan igazi macsó, és megvolt neki mindene. Érted, mire gondolok? - nevetett a lány.

Az idős hölgy feszülten figyelt.

- Hát, hogyne érteném. - mondta bensőségesen.

Bea folytatta.

- Aztán, jött a meglepetés. Újra bementem az irodába, ott meg közölték, hogy ez egy fizetős téma.

- Fizetni akartak neked?

A lány majdnem elnevette magát.

- Nekem kellett volna fizetni. Sajnálom, mert nagyon tetszett az a férfi, de hogy én fizessek?!

- Én, azért megpróbálnám a helyedben, később aztán menne az pénz nélkül is.

Bea megkeményedett.

- Én ilyenre nem fizetek. Azt viszont, meg kell hagyni, hogy korrektek, nem árulnak zsákmacskát.

Kivágódott a bejárati ajtó, és beviharzott rajta egy hátizsákos lány, Bea kolléganője.

- Sziasztok! - kiáltotta el magát, és lendületesen levette keskeny napszemüvegét.

A vendég bosszankodva állapította meg magában, hogy a tizenéves lány haja ugyanolyan színű, mint, amilyenre az övét kérte. A lány egy pillanat alatt eltűnt a hátsó helyiségben.

Bea nagy bajban volt. Nagyszájú, szókimondó munkatársnője akár egyetlen mondattal keresztülhúzhatta terveit. Az agyontükrözött fodrászüzletben -, ahol mindenhol mindenki látszott - szinte lehetetlen volt jelezni neki, hogy tartsa a száját. Szerencséjére, azonban a lány kiszólt neki.

- Bea, gyere be egy pillanatra!

- Bocs, rögtön jövök. - szólt oda vendégének Bea, és a lány után ment.

Mikor visszatért, vendége vette fel a beszélgetés fonalát.

- Hogy hívják azt a céget?

- Gentlemanek és Dzsigolók.

Elnevették magukat.

- „Na, végre. Ráharapott.” - állapította meg elégedetten magában Bea.

A vendég tovább töprengett.

- Nem rossz név. Hol lehet őket elérni?

- Csak nem akar velük kezdeni?

Az idős hölgy rejtélyesen elmosolyodott.

- Miért ne?

- Nagyon húzós áraik lehetnek. - óvta Bea ügyfelét, aki azonban nem tágított.

- Már döntöttem. Mondd csak a telefonszámukat, este felhívom őket.

Bea összenézett az időközben megjelent lánnyal. Magához vett egy darab papírt a telefon mellől, és - miután ráírta a számot - a nő kezébe nyomta.

Alig várta, hogy hazaérjen a nagy hírrel.

A krém

Szervezőképességüknek köszönhetően, új vállalkozásuk pillanatok alatt beindult. Beával párhuzamosan, Nóra és Róbert elkezdte kiépíteni az ellenoldalt. Nem volt nehéz, hiszen közvetett vagy közvetlen ismeretségi körükben szép számmal akadtak selyemfiúk, és könnyűvérű lányokban sem volt hiány. Hiába, itt is a pénz volt az úr.

A lakás első szobáját időközben annyira átalakították, hogy a tulajdonos rá sem ismert volna. Tekintettel azonban arra, hogy csak a lakásközvetítő irodával álltak kapcsolatban, nem állt fenn annak a veszélye, hogy egyszer csak megjelenik körükben, hacsak véletlenül ügyfélként be nem szervezik. Otthonos, kávéházi hangulatot teremtettek, igazodva a célba vett korosztály feltételezett igényeihez. A díszletek elkészültek, időközben pedig, Nóra a jelmezeket is beszerezte. Üdítők, röviditalok, minőségi cigaretták beszerzésével a vendéglátásra is felkészültek. Kezdődhetett a nyilvános főpróba.

Első ügyfelük egy erősen kopaszodó, ugribugri úriember volt, aki - nem kis megpróbáltatásnak kitéve ezzel tárgyalópartnereit - igen jól szórakozott saját szellemességén. A tikkasztó hőség ellenére, pöttyös nyakkendővel jelent meg, ami - figyelembe véve csíkos ingét - nem volt a legszerencsésebb választás. Bea el is gondolkodott rajta, hogy ehhez képest az ő zöld hajtincsei - amelyeket Robi kívánságára, és az ő nagy bánatára át kellett festenie - ízlésesekek és konszolidáltak voltak.

A vendég szinte berobbant a szobába, és azonnal levetette magát az első fotelbe.

- Jöjjenek csak be! - rikkantotta.

Barátainknak nem volt sok dolguk, hiszen ügyfelük már-már az ő szerepüket is betöltötte a tárgyalás során. Róbert és Bea leültek az izgága úriemberrel szemben, Nóra azonban állva maradt, majd a bárpulton levő cigaretta felé nyúlt.

- Dohányzik az úr?

- Hát, persze! Hehehe! Kér? - kérdezte a lánytól, és felé nyújtott egy doboz ugyanolyan márkájú cigarettát, mint, ami Nóra kezében volt.

- Köszönöm, én mást szívok. - lépett vissza, tőle szokatlan szemérmességgel, Nóra.

A potenciális pénzforrás felnyerített.

- És, mit szív a hölgy, ha szabad tudnom?!

Bea majdnem elnevette magát.

- Multifiltert. - válaszolt Nóra a tágra nyílt szemű szatírnak.

- Egyszerre többet is?! - fokozta a férfi - Ezt nevezem!

Róbert - látván, hogy barátnője nem tud kikeveredni a férfi szóözhönéből - átvette a szót.

- Örülök, hogy eljött, uram, és megtisztelt minket a bizalmával. Mielőtt azonban ajánlunk valakit, a kolléganőm - aki pszichológus - feltenne Önnek néhány kérdést.

Bea elgondolkodva figyelte a férfi fejéről visszapattanó fénysugarat, majd vendégükhöz fordult.

- Hogyan szakadt meg a legutolsó kapcsolata?

A lány - amennyire tudott - felkészült a kérdésekre, de inkább ösztöneire hagyatkozott.

- Kidobtam a hölgyet.

- És, miért, ha nem titok?

A tar fejű úr habozás nélkül válaszolt.

- Túl mélyen nyúlt a zsebembe, egy üzletember, pedig nem szereti az ilyet, még akkor sem, ha kopasz. Hehehe. - vigyorodott el a tükörfejű polgár.

Elgondolkodott egy pillanatra, aztán folytatta eszmefuttatását.

- Buta volt az a nő, nem tudta, hogy a kopaszodás a férfiasság jele.

Bea kicsit meglepődött a hajhiány eme sajátos értelmezésén, és reflexszerűen végigmérte Robit. Itt nem találta meg a sajátos tétel igazolását, de gyorsan megnyugtatta önmagát: vannak kivételek. Újra vizsgálni kezdte áldozatát.

- Volt már rá eset, hogy önnel szakítottak?

Az ügyfél habozás nélkül válaszolt. Hangjában inkább elégedettség és magabiztosság, mint felháborodás érződött.

- Velem?! Soha. El tud ilyet képzelni rólam?! - nevetett Beára.

De még mennyire el tudott képzelni a lány efféle helyzetet, hanem ekkor beléviglant a férfi egyetlen szeretetreméltó tulajdonsága, és azonnal elvetette előző gondolatát.

- Természetesen, nem, de ezt a kérdést fel kellett tennem.

- Persze, kérdezzen csak nyugodtan, szívesen válaszolok.

Bea magába mélyedt.

- „Kíváncsi vagyok, megmondanád-e, mennyi van a bankszámládon.”

A férfi, mintha megérezte volna Bea gondolatát, kiegészítette utolsó mondatát.

- Ez persze, az anyagiakra nem vonatkozik. - mondta, tiszta helyzetet teremtve.

Róbert átvette a szót.

- Természetesen, uram, a pénz a legszigorúbban vett magánügy. Mi sem örülnénk neki, ha a pénzügyeinket feszegetni kezdenék. Minket is csak jelképes közvetítési díjunk erejéig érint az ön anyagi helyzete.

A vendég megnyugodott.

- Erről jut eszembe, milyen formában kívánják rendezni az anyagiakat?

- Amennyiben önnek nem kényelmetlen, maradjunk a készpénznél.

Róbert elégedetten figyelte, amint az öregúr előveszi tárcáját.

- Nem szoktam készpénzzel dolgozni, de számítottam a dologra. Mennyi a közvetítési díjuk?

A két lány szorongva figyelte a magabiztos ügyfelet, miközben elhangzott Robi válasza.

- Százötvenezer forint.

- Parancsoljon. - vett vissza ötvenezret a kezében levő pénzből a kuncsaft, majd a többi Robi elé tolta.

- Használják, egészséggel.

Miután elrendezték az anyagiakat, a vendég kíváncsian körülnézett a szobában.

- És, a hölgyek hol vannak? Nem látom a felhozatalt.

Egy pillanatra elhallgatott, és végigmérte Nórát.

- Ön lenne az?! - kiáltott fel lelkesen, Bea azonban gyorsan lehűtötte.

- Nóra a kolléganőm.

- Hát, ez bizony nagy baj. Kedves Nóra, azért szóljon, ha kiszabadul a rabságból, kár lenne egy ilyen csinos hölgyért. - nevetett vesébe látóan az öregúr.

Bea ismerte Robi hirtelen természetét, és azonnal odahúzódott hozzá.

- Nyugi. - súgta a férfi fülébe, majd látogatójukra nézve felállt.

- Parancsol valamilyen italt? - kérdezte Bea.

- Még szép! A nélkül nem élet az élet! Pezsgőjük van?

A lány felállt, és a bárpulthoz lépett.

- Természetesen, uram. - mondta, és kiszolgálta a férfit.

- Köszönöm, kisasszony.

Az öregúr - igaz, most már visszafogottan - folyamatosan a sürgölődő Nórát figyelte, bár időközben felmérte a helyzetet. Robi azonban már ügyet sem vetett rá.

- Önök nem isznak? Így, nem az igazi.

Robi csatlakozott a vendéghez.

- Igaza van, uram. Nóri, nekem is töltsél.

Koccintottak, az ügyfél a tárgyra tért

- Megmutatnák a képeket? - kérdezte várakozóan.

Róbert vette át a szót.

- Uram, mi nem fényképalbumos módszerrel dolgozunk. Előzetes pszichológiai felmérés alapján, magunk választjuk ki a hölgyet, akit ajánlunk. A befizetett összegben három ilyen ajánlat benne van. Amennyiben egyik sem felel meg önnek, vagy a hölgynek mások az elképzelései leendő partneréről, a további kiközvetítésekért ötven-ötvenezer forintot kell fizetnie. Megfelel így is a szolgáltatásunk, vagy visszakéri a pénzét?

Robi biztos volt benne, hogy a csillogó fejű ügyfél nem lép vissza, és nem is tévedett.

- Természetesen, megfelel. Korrekt az ajánlatuk. - mondta a látogató Nóra nagy megkönnyebbülésére.

Bea elővett három, előre elkészített fényképet ugyanarról a nőről, és az ügyfél elé tette őket. Az első egy arcközele, a második egy teljes alakos, estélyi ruhás kép volt, a harmadik pedig - a vendég legnagyobb megdöbbenésére - kihívó pózban, meztelenül ábrázolta a felajánlott hölgyet.

- Hát, önök aztán nem árulnak zsákbamacskát! - nevetett, még mindig csodálkozva az öregúr.

Róbert folytatta.

- A hölgy fogja keresni önt, természetesen, a legnagyobb diszkrécióval. Gondolom, azon a számon hívhatja, amin ön bejelentkezett.

- Természetesen. - állt fel a vendég - Hölgyeim, uram, azt hiszem, végeztünk.

Robiék is felálltak.

- Igen, uram. - fogadta az ügyfél kézfogását Robi.

- Sok szerencsét kívánunk. - mondta Nóra, és kezet nyújtott vendégüknek.

Bea kikísérte a szemlátomást elégedett megbízót, majd csillogó szemmel visszatért a szobába, ahol csatlakozott összeölelkezett barátaihoz.

Megvolt, hát az első üzlet, amit Robi, már csak babonából sem akart elszalasztani, mint a cigányok az első vevőt.

- Ezt meg kell ünnepelni! - kiáltott fel Nóra.

Barátain látszott, hogy nyitott kapukat dönget.

- Nagy buli lesz. - csatlakozott hozzá lelkesen Bea.

Robi magához húzta a két lányt.

- Nyugi, bulizunk, de mára még van munkánk. - nevetett.

Nóra és Bea eltűntek a fürdőszobában, és azonnal sminkelni kezdtek.

- Szépek legyetek. - szólt utánuk a férfi.

Lehajolt, benézett a kanapé alá, ahol súlyzóit tartotta, de meggondolta magát, és inkább hanyatt vágódott a fotelben, végül is, megengedhette magának. Igen elégedett volt testével, mint ahogy önmagával is. Tudta, hogy barátnői nagyon sokáig szoktak készülődni, így aztán magához húzott egy köteg magazint, és lapozgatni kezdte az egyiket.

Bea Nóra elé tartotta körmeit, mutatóujján egy ezüstsínű félhold volt sötétkék hátérrel.

- Jó lesz?

- Szuper. - mosolygott rá a barátnője.

Bea hogy, hogy nem, kint felejtette fürdőköpenyét. Magára csavart egy kisebb törülközőt, és elindult a szoba felé.

- Robi, ne nézz ide. Kimegyek. - figyelmeztette színtelen hangon a férfit.

- Gyere csak, tudod, hogy nem érdekel. Elég, ha a szomszédok látnak.

Robi nem tévedett. A belső udvarra néző lakást már egy ideje célkeresztben tartotta a ház férfinépe, és valljuk be, volt is miért. Bea természetesen tudott közönségéről. Nóra nem merte követni barátnője példáját, ismerte Robit annyira, hogy az minimum az asztalba veri a fejét, ha nagyközönség előtt kezdi mutogatni magát.

A férfi véletlenül felnézett, és meglátta, hogy barátnői kikenve-kifenne, mosolyogva figyelik.

- Kész vagyunk. - mondta a két lány, szinte egyszerre.

Irány a diszkó!

Időközben besötétedett. Nóra már előre látta annak az ötvenezer forintnak a sorsát, ami barátja zsebében lapult. Robi szenvedélyes játékos volt, ez esetben az elsődleges veszélyforrást a nyerőgépek jelentették. A férfi alapelvét, miszerint itt csak az nem nyer, akinek 10 alatt van az IQ-ja, eddigi ténykedése nem igazolta vissza. Folyamatosan gyártotta a különböző stratégiákat, de akárhogy is végződött az este a játék szempontjából, mindig ugyanoda lyukadt ki: elgondolása jó volt, függetlenül attól, hogy összességében nyert-e vagy veszített.

Barátnője nem tévedett. Robi azonnal a játékgépek felé indult.

- Igyatok valamit. - mondta, és egy tízezrest nyomott Nóra kezébe.

A két lány leírta magában a Robinál maradt összeget, és átvágott a sötétben lüktető tömegben, becélozva egy - a terem másik végén levő - csillogó bárpultot.

A diszkó közönségéhez viszonyítva viselkedésük egyáltalán nem volt kihívó, mégis, mire a pulthoz értek, kisebbfajta verekedés tört ki mögöttük. Nem kellett sok idő hozzá, és a két győztes, daliás ifjú eléjük állt. Bea - felmérve az erőviszonyokat - megállapította magában, hogy Robi esetleges felbukkanása nem jelentene veszélyt a két lovagra, ennek ellenére, elég beszédesen a pult felé fordult. Nóra követte példáját. A két férfi tanácstalanul ácsorgott egy ideig, aztán - szokásuktól eltérve - odébbálltak. Nóra barátnőjére nézett.

- Nem tetszettek?

- De igen, jó pasi volt mind a kettő.

Bea - látván, hogy Nóra nem érti a dolgot - folytatta.

- Már kinéztem a mai áldozatot. - mosolyodott el, és a terem sarkában egyedül üldögélő, vékony, fiatalarcú fiú felé nézett.

Nóra kicsit meglepődött Beán, tudván, hogy csak a kifejezetten izmos férfiakat szereti.

- Tetszik?

- Aranyos fiú. Mindjárt jövök.

- Jó lesz, ha igyekszel, Robika, szerintem már a holnapi pénzét is eljátszotta.

A lány ezúttal tévedett, barátja széttárt kezekkel lépett a bárpulthoz, kétszázezer forintot tartott a kezeiben.

- Ügyes vagy, Robika. Hogyan csináltad? - kérdezte Nóra tettetett elismeréssel.

- Én mondtam, hogy bejönnek a módszereim. - nevetett a férfi. Nagyon feldobta a váratlan nyერemény.

Visszafelé jövet megszagolta a köteg húszezrest, nagyon szerette a pénz illatát.

- Hol van a Bea? - nézett körül.

Nóra gyorsan végigpásztázta tekintetével a termet, és az egyik eldugott, sötét sarokban meglátta barátnőjét az előzőleg kiválasztott fiúval.

Bea pillanatok alatt elérte, hogy a fiú kitárulkozzon előtte, és fokozatosan kiadja magát neki. Kiderült, hogy percekkel ezelőtt hagyta el barátnője, aki ráadásul még ott volt a diszkóban.

- Miért nem mész utána? - kérdezte a lány.

Beszélgetőtársa félretolta kóláspoharát.

- Teljesen fölösleges, ennek vége van.

Bea egy pillanatra megsajnálta.

- Nem akarsz felejteni egy kicsit? - mosolygott rá. - Gyere táncolni... - mondta, miközben átnyúlt az asztal fölött a kezéért.

A táncolókat kerülgetve, lassan elindultak a terem közepe felé. Bea tudta, hogy óvatosan kell bánnia a fiúval, aki még mindig a diszkó kijáratát szuggerálta.

- Mit nézel? Azt mondtad, hogy vége, nem?

- Igaz.

Ebben a pillanatban alábbhagyott a világítás, és a fények villódzása is megszűnt a teremben.

- Gyere közelebb. - mondta Bea.

Kutyaharapást szörével, ahogy mondani szokták, a fiú tudta, hogy ez lenne az egyedüli megoldás, de még friss volt a seb.

Eközben Robi és barátnője elvesztették szem elől Beát, így mindketten lázas keresésbe kezdtek. Bea észrevette őket, és abbahagyta a táncot.

- Most el kell mennem, ne haragudj, várnak a barátaim. Ha gondolod, hívj fel. - mondta, és egy papírsebkendőre felírta keresztnévét és a fodrászüzlet telefonszámát.

Odanyújtotta a fiúnak, és egy pillanat alatt eltűnt a sötéten kavargó tömegben.

A futtató

Nóra kutyáját a két lány felváltva sétáltatta, de Nóra - munkanélküli lévén - sokkal több időt töltött a kutyafuttatón, mint barátnője. Nem voltak helybeliek, senki nem tudta, honnan jöttek, kifélék, mifélék. „Furcsa hármás” állapították meg magukban sokan közvetlen környezetükben, a kutyások társadalma azonban gyorsan befogadta őket.

Kezdetben Nóra szinte nagyvilági nő benyomását keltette körükben. Sokszor igen elegánsan jelent meg a parkban, és imádott ékszereit „kutyás öltözete” mellől sem hagyta el, amelyeket a tréningruha még jobban ellenpontozott. Idővel azonban elmaradtak ékszerei, és fokozatosan átalakult mindenkiben a róla alkotott kép. A lány mesteri munkát végzett. Két hónap szívós munkájával elérte, hogy ennek a kis társadalomnak szinte minden tagja átérezze elesettségét.

Ezen a délelőttön két fiú társaságát élvezte. Mindkettőjüknek nagyon tetszett, amit ő azonnal fel is mért. Minden témában otthon volt, kitűnően tudott kérdezni, és végső esetben még mindig ott voltak ártatlan szemei, amelyek - barnák voltak - a célnak kiválóan megfelelték. Éppen esküdt ellenségéről folyt a diskurzus. Azon kevesek egyike volt, akik ismerték igazi arcát, így meglehetősen nagy veszélyt jelentett számára későbbi terveit tekintve.

- Szerintem, rendes lány, nem tehet róla, hogy nem vagy az esete. Egy ilyen rondaságra én rá sem tudnék nézni. - mérte végig nevetve az alacsonyabbik, tüske hajú fiút.

A futtató végéhez értek, és - mint az őrségváltásnál a katonák - egyszerre fordultak sarkon, néha kifigurázva saját magukat is. Mindegyikük hívta kutyáját. A fiú válaszolni készült, de ebben a pillanatban tehervonat robogott át a parkot határoló vasúti töltésen. Mikor az utolsó csattogás is elhalt, újra nekifutott válaszának.

- Megjátszós, kis liba, nagyon el van szállva magától. Tíz ilyen kapok minden ujjamra, ha akarok.

- De, persze, nem akarsz... - mondta érdeklődéssel figyelve a fiú sértődött arcát Nóra.

Aztán, gondolt egyet, és emelte a tétet.

- Azt hiszem, félreismered. Szerény, ennyi az egész.

Nóra nem először mondott igazat ennek a napnak a folyamán. Kicsit csodálkozott is magán, de nem sokáig foglalkoztatta ez a furcsa jelenség. A fiú nem hagyta magát.

- Elég jó az emberismeretem. - mondta.

A lány ebben már nem volt annyira biztos.

- Hát, legyen igazad.

A túskehajút nem hagyta nyugodni a dolog.

- Te, mint nő, mit mondasz? Mit csinálnál az én helyemben?

Nóra szemmel láthatóan végiggondolta a dolgot.

- Szerintem, hajts rá még jobban. Azt díjazzák a nők.

Tudta, hogy a fiú kiválasztottja kifejezetten utálja a rámenős férfiakat, így igen elégedett volt önmagával.

Marcell már jó ideje nem figyelt társaira. Egyfolytában délelőtti baklövésén dühöngött magában. Még nem volt rulett Magyarországon, amikor eldöntötte, hogy a nagybetűs Nyugaton első útja egy kaszinóba vezet, természetesen, Monte Carlo-ban. Nos, ha Monte Carlo-ba nem is jutott el, az itthoni tőzsdén, már annak nyitásakor megjelent. Fogalma sem volt a gazdasági folyamatokról, és mi tagadás, nem is nagyon érdeklődött irántuk, a tőzsdét szerencsejátéknak tekintette. Ráadásul, matematikus volt, ami automatikusan némi beütéssel egészítette ki, amúgy sem lapos személyiségét. Ezúttal azonban matematikai ismereteire sem akart támaszkodni, bár minden esetben kitűnt, hogy szilárd elvi alapokon áll stratégiája. Környezete ezt elsősorban akkor érzékelte, amikor éppen egy - vitathatatlanul - ügyes húzást csinált. Gyengébb lapjárásnál, vagy mélyen hallgatott, vagy villámgyorsan ideológiát gyártott a helyzethez. Most éppen a hallgatási fázisban volt.

Nóra már tudott ügyeiről, hiszen, ő sem maradt ki a szórásból, amivel Marcell néha el-árasztotta környezetét. Pénzszagot érzett, de még nem tudta, milyen nagyságrendű összegekkel dolgozik a fiú.

Néhány perc múlva Nóra és Marcell egyedül maradtak az elnéptelenedett parkban.

- Láttál valami jó filmet mostanában? - szólalt meg a lány váratlanul, kizökkenve ezzel Marcellt tőzsdei spekulációjából.

Már kiismerte a fiút, így tudta, mit kell kérdeznie. Egy-egy kérdéssel könnyedén terelgetni tudta beszélgetésüket.

- Régen voltam moziban, illetve, egyszer bementem egy filmre, de otthagytam.

- Miért? - hökkent meg Nóra.

Sehogy sem értette, hogy lehet otthagyni egy filmet, ha egyszer már valaki kifizette a jegyet. Ő bizony ottmaradt volna, akármilyen is az a film.

- Valami akciófilm volt, de még annak is gyenge. Ezt az első öt perc alapján meg lehet állapítani. Tulajdonképpen, nem is értem, miért ültem be rá.

A lány meg azt nem értette, hogy tulajdonképpen, miért jött ki róla.

- Nem szereted az akciófilmeket?

- Azok nem filmek. - jelentette ki kategorikusan Marcell.

És, most jött a lényeg.

- Egyedül voltál?

- Igen, nincs barátnőm. - mondta Marcell szomorúan, akaratlanul is megválaszolva Nóra kimondatlan kérdését.

A lány szemlátomást megkönnyebbült, egy gonddal kevesebb, futott át rajta. Hosszú időre elhallgattak. Marcellnek egy idő után gyanús lett a dolog. Végignézett Nórán, és megállapította, hogy a lány nagy bajban van. Ha akkor tudta volna, mit indít el kérdése, biztosan nem teszi fel.

- Mi a baj?

Nóra egy ideig még hallgatott, majd gyors oldalpillantást vetett fiúra. Érezhető volt, hogy nem szívesen terheli problémáival.

- Tulajdonképpen, nem nagy ügy... - kezdte volna, de Marcell közbevágott.

- Nem hiszem el. - jelentette ki szárazon.

- Na jó, igazad van. Nekem nagy. Van akinek ez nem téma, de nekem igen.

A fiú most már türelmetlen volt.

- És, mi a probléma?

- Kihozták a gázszámlát. Már három hónapja nem fizettem be.

- Értem. - mondta Marcell, és most ő mélyedt magába.

Nóra tanácstalan volt, hiába épített volna a fiú segítőkészségére? Mit volt mit tenni, nyílt kérdéshez kellett folyamodnia. Nem örült neki, hiszen arra számított, hogy Marcell magától ajánlja fel segítségét.

- Tudnál kölcsönözni valamennyit? - kérdezte óvatosan.

A fiú azonnal visszakérdezett.

- Mennyi kell?

Nóra nagyon megörült az áttörésnek, de nem esett ki szerepéből.

- Azt hiszem, tízezer elég lenne. - mondta áldozata arcát kémlelve. - Adok ékszeret biztosítéknak, ha akarod. - tette hozzá sietve.

Marcell azonban elhárította ajánlatát.

- Nem kell, megbízom benned. Biztos, hogy elég lesz? - kérdezte szigorúan.

A lány tudta, hogy nagyon meg kell gondolnia, mit mond.

- Hát, nem tudom. Más tartozásaim is vannak.

- Akkor, adok húszezret. - mondta ellentmondást nem tűrően hitelezője.

Nóra vérszemet kapott.

- Legyen inkább harminc, az biztos, hogy elég lenne.

- Ok.

Nóra még egyszer sem ütött ilyen gyorsan nyélbe üzletet, pedig, volt már tapasztalata az ilyen kérdésekben. Érezte, hogy megfogta az isten lábát. Félóra múlva már a kezében volt az áhított összeg. Hiába könyörgött, Marcell megkeményítette a szívét, nem volt hajlandó biztosítékot elfogadni.

Táltosok

Mire hazaért, már besötétedett. A máskor mindig fényárban úszó lakásban - legnagyobb meglepetésére - most csak egyetlen lámpa égett. Kuttyája farkcsóválva berohant az előtérbe, majd odafutott Robiékhoz. A férfi és Bea annyira elmerültek tevékenységükben, hogy még belépésekor sem emelték fel fejüket.

- Sziasztok, megszállottak! - nevetett a lány, amikor meglátta az asztalnál szorgoskodó barátait.

Körülnézett. Az asztalon tízes csoportokban, igen kisméretű üvegek álltak csoportonként más-más mintájú és feliratú címkékkel. Hirtelen nem tudta eldönteni, hogy kocsmába vagy patikába került, esetleg a szeme káprázik, netán egyszerűen örültekkel van körülvéve.

Róbert és Bea még mindig nem törődtek vele, csak szortírozták az üvegeket, válogatták a címkéket. A férfi hirtelen Beára nézett, amint az egy pipettával tölteni kezdte az egyik üveget, és rászólt.

- Az elég lesz. Ne tegyél többet. - mondta szigorúan.

Nóra még mindig nem értette, mi történik.

- Mi lesz elég? És, egyáltalán, mit csináltok? - próbálta észhez téríteni a barátait, de csak Robi figyelmét tudta magára vonni.

- Ül le, mindjárt végzünk. - mondta lakonikusan, aztán meggondolta magát.

- Várjál, inkább hozz ebbe egy kis vizet. - nyújtott a lány felé egy fogmosó poharat.

A lány óvatosan kivette barátja kezéből a poharat. Nehéz lett volna megmondani, mitől félt abban a pillanatban jobban, Robitól vagy a teljesen ártalmatlan pohártól.

Kuttyája átvette hangulatát, az asztalnál tüsténkedők felé fordult, és folyamatosan ugatni kezdte őket. Nóra visszajött a konyhából, és megnyugtatta.

- Ne félj, te is kapsz.

Robi villámló tekintettel barátnőjére nézett.

- Ebből ugyan nem! - mondta maga elé meredve, aztán hátradőlt.

Végigmérte Nórárt, és megállapította, hogy az minimum komplett örülnek nézi őket eddigi tevékenységük alapján. Gondolt egyet, és megállította Beát.

- Lazítsunk egyet. Ül le, Nóri.

A lány megfogadta tanácsát, lassan magához húzott egy széket, eközben azonban egy pillanatra sem vette le a szemét társairól.

- Mit csináltok?

Robi Beára nézett.

- Mondd el neki.

Bea félretette a kezében levő üveget.

- Ezek Táltos-cseppek. - mondta igen komolyan.

Nórából kibukott a nevetés.

- Persze, és ti vagytok a táltosok.

Robi azonnal leállította.

- Ne neved, mert pofán csaplak.

A lány kezdett megnyugodni, látván, hogy barátja kezd visszatérni ebbe a világba.

- Ez az évszázad üzlete. Tisztában vagy vele, hány hülye ember van?

Nórának voltak sejtései a dologról, de a valóság messze túlszárnyalta legvadabb elképzeléseit is. Robi vette át a szót.

- A Bea ötlete volt. Bement hozzá egy megszállott nő az üzletbe, elmondta, hogy mennyit segítettek már neki a természetgyógyászok. Beszélt arról is, hogy mekkora összegekkel dolgoznak. Egy ilyen üvegért simán megkapunk négyezret.

Nórán látszott a megkönnyebbülés.

- Már azt hittem, elment az eszetek. - nevetett.

Bea folytatta Robi gondolatmenetét.

- Elkezdtem a bevetést, de ehhez te is kellesz. Természetgyógyász leszel.

- Hát, az még úgysem voltam. - mosolyodott el Nóra, és ledobta az asztalra aznapi gázsiját.

- Új pénzforrás? - vigyorodott el a férfi.

- Igen. Emlékszel arra a matematikusra a kutyaftattatóról? Ő adta.

Robi gyors pillantással végigmérte barátnőjét, de visszagondolva Marcellre gyorsan megnyugodott.

- Sokkal hülyébb, mint gondoltam. Egyáltalán nem gyanakodott, szinte rámerőszakolta az egészet. Azt hiszem, van még benne rendesen. - folytatta Nóra.

- Mennyit adott?

- Harmincezret. - vágta rá a lány habozás nélkül.

Már az új terv foglalkoztatta.

- Szóval, hogy képzeltétek ezt az egészet?

- El kell hitetned velük, hogy ettől meggyógyulnak, és azt is, hogy komoly baj lesz, ha nem használják a Táltos-cseppet. Ennyi az egész. - mondta Robi leegyszerűsítve a dolgot.

Két hét múlva beindult ez az üzlet is. Kevés ember fordult meg náluk, de ahhoz bőségesen elég volt, hogy szomszédjaik, akik már eddig is fenntartással kezelték akcióikat, gyanút fogjanak.

Egyik este, miután véget ért a híradó, csöngettek. Erre a napra már nem vártak senkit, így Bea meglehetősen hiányos öltözékben nyitott ajtót. Mikor meglátta a szemközti lakás tulajdonosát, kedvesen elmosolyodott.

- Parancsoljon, Hájas úr.

- Nem Hájas vagyok, hanem Zsíros. - kérte ki magának ingerülten a szomszéd.

Bea továbbra is pimaszul mosolyogva szemlélte sértődött beszélgetőpartnerét.

- Nem akartam megbántani, bocsásson meg. Egyébként, nem mindegy? Egyik sem jellemző magára. - nézett végig az egyszálbélű férfin.

A férfi morgott valamit magában, aztán összeszedte magát. Már-már belekezdett mondókájába, amikor a lány újra hozzáfordult.

- Nem akar beljebb jönni? Mindig szívesen látjuk az ilyen kedves látogatókat. - mondta elbűvölő mosollyal szuggerálva a hivatlan látogatót.

Hájas-Zsíros mindenre számított, csak ilyen fogadtatásra nem, teljesen leblokkolt, pedig volt mondanivalója a díszes társaságnak. Robi viszont, mint mindig, most is megszüntette a kényelmetlen szituációt.

- Mit keres maga itt?! - dörrent rá szomszédjára. - Gyúrhatna egy kicsit, mielőtt becsönget ide mérte végig az ajtóban ácsorgó - magát egyre kényelmetlenebbül érző - férfit.

- Na, jöjjön be, ne kéresse magát. - mondta, most már megenyhülve.

Zsíros már azt is megbánta, hogy aznap időben ébredt, és mire észrevette magát, már bent is volt a bűnbarlangban.

- Foglaljon helyet az úr. - kínálta hellyel az óvatosan belopódzó férfit Nóra.

- Esetleg, kér valamit?

- „Na, még csak az kéne!” - gondolta magában a vendég, miközben már csak azon járt az esze, hogyan juthatna ki innen ép bőrrel.

Robi változatlan tisztelettel folytatta a különös beszélgetést.

- Tehát, miben segíthetünk?

Zsíros erőt vett magán.

- A háznak problémái vannak az Önök nagy vendéglátásával.

Robi arcán alig észrevehető mosoly suhant át, amint egy pillanatra Nórára nézett.

- Konkrétabban, mire tetszik gondolni? - kérdezte érdeklődve.

- Nézze, itt az utóbbi időben mindenféle alak, akarom mondani, sokféle ember megfordul, ez pedig, kicsit aggályos. - írta körül a helyzetet Zsíros László.

A két lány egyre jobban élvezte a szituációt.

- Itt van például Ön. - mosolyodott el Robi, végigmérve beszélgetőpartnerét. - Ha jól értelmezem a helyzetet, azt akarja, hogy tisztességes kenyérkeresetünk forrását pillanatok alatt számoljuk fel az Önök úri passziójának megfelelően.

Mi tagadás, a lakóközösség valami hasonlóra gondolt, de ebben a szituációban, képviselőjük sok mindent mondhatott, csak ezt az egyet nem.

- Nem, ilyenről szó sincs. Legalábbis, nem egészen erről van szó. - kezdett hátrálni a szomszéd.

Robi elégedetten leült az egyik fotelbe.

- Örülök, hogy kultúremberekhez méltó módon tisztáztuk a dolgot. - zárta le az egyoldalú tárgyalást.

Zsíros lassan felállt, majd elindult az ajtó felé.

- Nóri, kinyitnád az ajtót? - fordult Robi barátnőjéhez.

- Na, takarodjon, nyeszlettkém, de nagyon gyorsan. - váltott hangot, amint a megszeppent látogató az előszobába ért.

Mikor becsukódott az ajtó, a két lány egyszerre rohant oda hozzá.

- Nagy voltál, Robika. - mondták szinte egyszerre.

Így tengették napjaikat táltosaink. Egyik percről a másikra éltek, a szó szoros értelmében, egyedül Bea fizetése volt biztos támpont az életükben. A ház lakói egy időre meghúzták magukat, így a lakásközvetítő irodához nem jutott el a társaság híre. A lakás tulajdonosa sem zaklatta őket, azon egyszerű oknál fogva, hogy külföldön tartózkodott, Robiékát nem is ismerte. Csak egy dolog számított neki, a havi lakbér, a többi pedig, nem tartozott rá. Legalábbis ő így gondolta.

Emeljük a tétet

Mióta Nóra megkezdte akcióit a kutyafuttatón, életük jelentősen leegyszerűsödött. A lány Marcellre mindig számíthatott. Egy valami azonban nagyon zavarta. Nem tudta, mekkora pénzforrásának kapacitása. Csak sejtései voltak a fiú birtokában levő összegről, egy idő után azonban vérszemet kapott, és úgy döntött, hogy megpróbál nagyban játszani.

A májusi estén egyedül maradtak a parkban, kutyáik előreszaladtak. Már hosszú ideje nem szólt egyikük sem. A lány előbb szokásos megélhetési problémáit akarta ecsetelni, de végül a stratégiaváltás mellett döntött.

Az előző napokban Marcell már többször is hangoztatta, hogy úgy akar neki segíteni, hogy valóban talpra álljon, hogy a saját erejéből vigye valamire. Egyfolytában egy kínai mondást idézetett, miszerint „nem halat akar adni Nórának, hanem meg akarja tanítani halászni”.

- Azt hiszem, megoldódnak a problémáim. - nézett végig a lány Marcellen.

A fiú azonnal felé fordult. Szemmel láthatóan örült a változásnak, bár még nem tudta, miről van szó. Pedig, ha tudna volna!

- Ajánlottak egy munkát egy műköröm-stúdióban, és a tartozásaimat is nagyon gyorsan meg tudom adni.

Marcell azonnal, mintegy reflexből, hárított.

- Az enyém nem sürgős.

Nóra azonban kitartott.

- Hogyne lenne sürgős. A tartozás, az tartozás. - mondta ellentmondást nem tűrő hangon, és elhallgatott.

Hosszú idő után szólalt csak meg újra.

- Sajnos, azért nem ilyen szép a helyzet...

Marcell szinte felháborodva kapta fel a fejét, a lány kifejtette problémáját.

- Van egy betanítási időszak, amire kauciót kérnek. Tulajdonképpen, nem sok, húsz rugó...

Látván Marcell értetlen tekintetét, kiegészítette mondatát.

- Húszezer. - mondta, és elmosolyodott.

Újra hallgattak. Egy idő után zavarni kezdte, hogy a fiú nem reagálja le utolsó mondatát.

- Sajnos tippem sincs, honnan vegyek.

- Ebből ne csinálj problémát, adok.

Nóra most már biztos volt benne, hogy Marcell mindenáron segíteni akar rajta, így tulajdonképpen, nem is tudna olyan összeget mondani, amire nemet mondana. Nagyon jól mérte fel a helyzetet.

- Hát, az nagyon jó lenne, köszi. A barátnőm szerint szalont kéne nyitnunk, ahhoz viszont már tényleg sok kellene.

- Mennyi?

- Nagyon sok. Ennyit nem várhatok el senkitől, még tőled sem.

Marcell már-már meg akarta győzni a lányt, hogy fogadja el nyugodtan az összeget.

- Mondom, ebből ne csinálj problémát. Szóval, mennyi?

- Úgy, körülbelül száznyolcvanezer. - mondta, és oldalvást áldozatára nézett.

A fiú egy pillanat alatt döntött.

- Ok.

- Jaj, de jó. Nagyon aranyos vagy. - mondta most már viháncolva Nóra.

Egy idő után azonban moderálta magát, és újra előhívta gyakorlatias énjét-

- Mikor tudod odaadni? Nem sürgetlek, csak nagyon szeretném már elkezdni.

- Délután jó lesz? - kérdezte Marcell.

Hát, persze, hogy jó volt. A fiú most is gyors volt, kinnlevőségét pillanatok alatt 330 ezer forintra növelte. Nórárt, bár elégedett volt teljesítményével, egy dolog még mindig zavarta. Még mindig nem tudta, hol a határ, ameddig elmehet. „Na, majd legközelebb!” - futott át rajta, így aztán gyorsan megnyugodott.

Délután, annak rendje és módja szerint, Marcell leszámolta Nóra kezébe a ropogós bankókat. A lányt minden tízezres átvételekor kellemes bizsergés járta át, a végén pedig, szinte extázisban volt, akár mennyire is igyekezett leplezni.

Végignézett hitelezőjén, és újra megállapította magában, hogy ez az összeg nála bizony sokkal jobb helyen lesz.

Most, hogy elérte célját, menekülőre kellett vennie a dolgot.

- Köszi, nagyon rendes vagy. Amint tudom, visszaadom.

Végignézett pénzforrásán, és rosszat sejtett: a fiú megingott. Ráérző képessége ezúttal sem hagyta cserben. Marcell, ismeretségük óta először, hamis felhangot érzett Nóra szavaiban. Természetesen, pillanatok alatt elhárította a veszélyes gondolatot, miszerint, ezt a pénzt soha nem fogja viszontlátni. Ebben az egyben, mindenképpen közös nevezőn volt a lánnyal, erről azonban akkor még nem tudott.

Most volt aztán igazán bajban Nóra! Hogyan tagadhatná le Robi előtt az váratlan szerzeményét? Egyfolytában ez járt a fejében, mióta Marcelltól elvált. Problémája azonban viszonylag gyorsan megoldódott.

Mikor kinyitotta lakásuk ajtaját, kutyája berohant a belső szobába, de hamarosan vissza is jött, jelentve, hogy nincs otthon senki. A lány ezt nem vette tudomásul, hiszen, szinte minden lámpa égett a lakásban.

- Sziasztok! - kiáltotta el magát, a válasz azonban elmaradt.

Körbejárta a lakást, majd leült kanapéra, és tanácstalanul maga elé meredt. A kutya azonnal a lábához heveredett.

- „Vajon, hol lehetnek?” - töprengett, el sem tudta képzelni, hova tűnhettek barátai.

Nem lehetett tudni, mikor állítanak be, így aztán a pénzt sem merte elővenni. Negyed óra múlva robaj és nevetés hangzott fel az előtérből, majd Robi és Bea szinte beestek a szobába. Mozgásuk kissé koordinálatlan volt, mindketten támolyogtak a részegségtől. Bea borzasztóan kényelmetlenül érezte magát, mert a fiú még mindig ölelgette.

- Nem is mondtad, hogy ilyen jó nő a barátnőd! - kiáltotta Robi Nórának.

Bea sietve eltűnt a belső szobában, a férfi pedig, folytatta beszámolóját.

- Ott kellett volna lenned. A Bea leitatott.

- Na, persze. - mosolyodott el Nóra. - Esetleg, meg is erőszakolt?

A férfi harsányan felnevetett.

- Még szép. - mondta, aztán hangot váltott - Lazítsál már. Kérsz? - nyújtott a lány felé egy nyitott üveget.

Nóra nem kínáلتta magát. Elég volt elvennie az üveget, máris közös nevezőre jutott barátjával. Már nem érdekelte esetleges kilengése, itallal vagy pénzzel mindig le lehetett venni a lábáról. Most pedig, mindkettőből volt bőven.

- Hol jártatok?

Robi elengedte a füle mellett a kérdést.

- Mi van azzal a hülyegyerekkel? - vetette oda barátnőjének, aki kedvesen rámosolygott.

- Melyikkel?

- Hát, azzal a kutyással, az Einsteinnel. Tejel még?

A lány számára itt volt a vég.

- Persze, ma is adott.

Robi elégedetten bámult maga elé, mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, hogy Marcell nap, mint nap fizet nekik.

- Mennyit?

- Százhatvanat. - sandított Nóra Robira.

- És, ezt csak most mondod?! - kiáltotta el magát a basa. - Hallod ezt Bea?!

Bea törülközővel a fején belépett a szobába.

- Igen, hallom.

Közel sem volt olyan lelkes, mint üzlettársai, futólag ismerte Marcellt, és - felmérve a helyzetet - egyre jobban erősödött benne az érzés, hogy ennek a gátlástalan pumpolásnak véget kellene vetni. Szóba hozni azonban nem merte a dolgot.

Nóra elővette a pénzt, és kitette az asztalra, nem kis mértékben elbizonytalanítva ezzel Beát. Egy ideig megbűvölve bámultak maguk elé, aztán a férfi váratlanul megtörte a csendet.

- Erre inni kell!

Hát, persze, mi mást lehet tenni ilyenkor? Robi - átölelve barátnőit - hanyatt vágta magát az ágyon.

Szervezés kérdése az egész

A férfi kifogyhatatlan volt az ötletekből, ezúttal egy hipermarketet vett a célba. Első dolga most is a biztonsági kamerák megkeresése volt, miután felmérte a helyzetet, társaihoz fordult.

- Ez jó lesz, mindjárt kezdhettek. - mondta, és távolodni kezdett a két lánytól.

Igazított egyet nyakkendőjén, majd elindult a zenei CD-k felé. Nóra barátja után nézett, és mikor az eltűnt a kanyarban, egy hirtelen mozdulattal kitépte Bea kezéből a táskáját.

- Hol a pénztárcám, te ribanc?! - kiáltott rá.

Gyorsan körülnézett, és csalódottan megállapította, hogy sem a biztonsági őrök, sem a vásárlók nem figyeltek fel akciójára, csak egy közvetlenül mellettük álló férfi kezdett óvatosan távolodni tőlük.

Tessék, így számíton az ember mások segítségére! Már majdnem teljesen elkeseredett, amikor a távolban feltűnt az első biztonsági őr. Bea értetlenül bámult feldúlt arcú barátnőjére.

- Mit akar tőlem?

- Ezt itt. - emelt ki az elorzott táskából Nóra egyszerre két pénztárcát, majd a biztonsági őrhez fordult.

- Nézzék csak, milyen jól áll a drága!

A magasabbik biztonsági őr hivatalosra igazított arcvonásait.

- Asszonyom, kérem, fáradjon velünk. - invitálta szívélyesen Beát, aki továbbra is értetlen képpel bámulta a körülötte zajló eseményeket.

- Miért kéne magukkal fáradnom? Nekem is vannak jogaim.

Maga sem tudta, miért hivatkozott jogaira, mindenesetre hatott a dolog, mert a biztonsági őr azonnal meghátrált.

- Természetesen, de ezt az esetet meg kellene beszélnünk. - válaszolt az óvatosan koreografálva mondatát.

Nóra félrelökte a biztonsági ört.

- Majd mi megbeszéljük. Nyugodt lehet, nem lesz benne köszönet. Gyere, picinyem. - rántott egyet barátnője karján.

Bea a biztonsági őrre nézett.

- Beszéljük meg itt. Hallgatom.

Egy időközben megjelent - üzletvezetőnek tűnő - férfi vette át a szót.

- Erről jegyzőkönyvet kell felvennünk.

Nóra - a pénztár felé lesve - elégedetten megállapította, hogy Robi mosolyogva távozik az áruházból, így aztán, azonnal hangot váltott.

- Nekem nincs időm erre a hülyeségre. - szólt oda az üzletvezetőnek, és elindult kifelé.

- Asszonyom, tanúként Önre is szükségünk van.

Nóra rántott egyet a vállán.

- Oldják meg, ahogy akarják. - mondta, és elsietett.

Az üzletvezető tanácstalanul Nóra után nézett, rövid ideig gondolkodott, majd Beára nézett.

- Nagy szerencséje van. - mondta, és kigyúrt támogatóival együtt eloldalgott.

A nézők is észrevették, hogy vége az előadásnak, így aztán, megvető pillantásokat küldve a kedvesen mosolygó lány felé, egyenként elhagyták a tethelyet.

Robi egy közeli buszmegállóban várta szövetségeseit. Először Nóra érkezett, fülig érő szájjal rohanta le barátját.

- Na, mutasd, mit szereztél!

A férfi egy köteg CD-t nyomott a kezébe. Bea is befutott.

- Ki ne hagyjatok. - nevetett, és átkarolta barátait.

Robi azonnal a lényegre tért.

- Ez jó lesz? - mutatta Beának az egyik lemezt.

- Persze. Ezeknek mindegy, csak a legújabb legyen. Azt sem tudják, mit hallgatnak.

A CD-ket a fodrászüzletbe járó cicababák kísérőinek szánták, így Robi ennek megfelelően állította össze a portfóliót.

- Nem volt semmi zűr?

Robi elmosolyodott.

- Miért, úgy nézek én ki, mint egy tolvaj? - nézett végig elegáns öltönyén.

Beát azonban nem tudta meggyőzni.

- Pontosan. Nem szoktál tv-t nézni?

A férfi kifejezetten kellemetlenül érezte magát az öltönyben.

- Na, ez már sok, ledobom ezt a jelmezt. - morgott magában.

- Hagyjad, nagyon jól áll. - nyugtatta Bea, és visszasegítette rá a zakót.

A lány szemlátomást elevenbe talált a férfinál, aki a legkisebb mértékben sem tiltakozott a szelíd erőszak ellen. Ő is igazított egyet öltözkén, majd körülnézett.

- Gyertek, taxival megyünk. - mondta a két lánynak, akik valósággal extázisba jöttek.

Alig mondta ki a varázsszót, a külváros egyetlen szabad taxija felbukkant az út végén. Robi leintette.

Az alacsony, hiénatekintetű sofőr - Robi öltönyét egyfajta biztosítéknak véve - azonnal fékezett, kipattant autójából, és negédes mosollyal Beához lépett.

- Parancsoljanak a hölgyek... - nyitotta ki előzékenyen a hátsó ajtót.

A helyére ült, és Robit is beengedte a kocsiba. A férfi, kezében aznapi szerzeményével, óvatosan beült a sofőr mellé, és bekötötte magát. A taxis végignézett rajta.

- Ezt itt vették? - bökött fejével az áruház felé.

- Igen, egészen jó hely. - vágta rá Bea.

A vezető gondterhelte vált.

- Ez igaz, de nagyon sok a tolvaj. A múltkor felvettem itt egy utast, aztán nem tudott fizetni. Azt mondta, hogy kipakolták az összes zsebét, elvitték az igazolványait, a pénzét, mindenét. Persze, ez már csak akkor derült ki, amikor bent voltunk a városban.

Robi nézegetni kezdte szerzeményét.

- Gondolom, azért rendezték az ügyet? - kérdezte, mintegy rutinból Nóra.

- Igen, összevertük a haverokkal. - válaszolta, mintegy rutinból a sofőr. - Remélem, tanult a dologból. Csak tolvajokkal ne kezdjen az ember. - fejezte be gondolatmenetét, majd Robihoz fordult.

- Hova lesz a fuvar, uram?

- Amerikába megyünk. - nevetett hátra Robi.

A taxis nagyjából erre számított.

- A belváros jó lesz helyette? - vette át a társaság hangulatát.

- Persze, ott már megtaláljuk. - mondta a férfi, és ebben egy pillanatig sem kételkedett.

Nos, ha Amerikába nem is, de egy osztályon felüli kaszinóba azonnal eljutottak. A portás, mintha megérezte volna, hogy Robi minden fellelhető pénzét magával hozta, valósággal földig hajolt, mielőtt kitárta előttük a pokol kapuját. Mind a két lány tudta, hogy barátjuk játékszenvedélyét igen nehezen tudja kordában tartani, és Robi pillanatnyi hangulatával még nem is számoltak.

Mindannyian először voltak élő kaszinóban, így a hely varázsa, először rabul, majd foglyul ejtette őket. Nóra csak a pompát, Robi csak a játékot látta maga előtt, egyedül Bea nézett körül alaposan. A terem hátsó sarkába már alig jutott fény, de a kaszinó üzleti szempontjainak ez most tökéletesen megfelelt. A félhomályban egy igen jól öltözött, kétségbeesett arcú férfi állt alkalmi barátnője és egy látszólag közönyös biztonsági őr között. Három perce vesztítette el azt a tízmillió forintot, amit magával hozott, és mivel nem tartotta be azt az arany szabályt, miszerint hitelre soha nem szabad játszani, most minden oka megvolt a kétségbeesésre. A személyzet a magából kikelt, átkozódó férfit jobbnak látta kivonni a forgalomból. Egyetlen reménye már csak abban volt, hogy a kaszinó vezetője elfogadja reklamációját utolsó tétjének megjátszásával kapcsolatban. A jelenlevők közül mindenki tudta, hogy semmi esélye nincs a helyzet megváltoztatására.

Robi a Black Jack-et választotta. Természetesen, ide is holtbiztos stratégiával érkezett. A háromszáznolcvanezer forint, amennyiért zsetont vásárolt, a kaszinóban nem számított nagy összegnek, de ezenkívül egy fillérjük sem volt. A két lány nem tudott a beváltott összeg nagyságáról, így aztán, a szokásos felszabadult hangulatban követték barátjukat a veszthelyre.

A férfi gyorsan beilleszkedett a megbabonázottan maguk elé bámuló játékosok közé. Barátnői óvatosan mögéültek. Már az első osztásnál duplázott, és nyert. A dealer fizetett, mint a katonatiszt.

- „Milyen tisztességesen játszik.” - állapította meg magában Robi.

Tisztességesnek tartotta, mint mindenkit, aki érdekeit nem sértette.

Fél óra alatt elérte a négyszázötvenezer forintot, így aztán, eddig tízezer forintos alaptétjét húszezerre emelte, és sokkal merészebben kezdett játszani.

Nóra és Bea eközben körülnéztek a színes forgatagban. Régen láttak ennyi ruhakölteményt egyszerre. A nagyközönséget mustrálva, ruháikat méregetve, teljesen megfeledkeztek a terem másik végén egyre örültebb tempóban játszó barátjukról.

Bea egyszer csak magához tért.

- Mennyi pénz van a Robinál?

- Az van nála, amit ma kerestem. - válaszolt Nóra azonnal, de még mindig nem fogta fel a kérdés súlyát.

- Akkor mindenünk nála van, láttam, amint kipakolta otthon a fiókot délután.

Rövid töprengés után azonban némileg megnyugodott.

- Persze, biztos, a számlájára tette.

Most Nórán volt a sor, már nem érdekelte az agyontükrözött terem. Miért nem hallgatott az első megérzésére! Nem kellett volna odaadni a férfinak a pénzt.

- Ott nincs semmi, az áruházban kérdeztem le. Gyere, talán még meg tudjuk állítani.

Robi keresték tekintetükkel, de csak önfeledt, mosolygó embereket, kötelességtudó biztonsági őrköt és udvarias arcú dealereket láttak mindenhol, ahová csak fordultak.

A férfi már jó ideje teljes lendülettel játszott, hiába volt azonban a lendület, tíz perc alatt száz-kilencvenezer forintba csökkent a pénze. Újra nyert, ez aztán ismét felvillanyozta. „Mégiscsak jó e a stratégia, nem távozhat üres kézzel, futott át rajta többször is.” Ötvenezret tett fel, és milyen a szerencse, két 9-est kapott, és két kézen játszva, egyikkel duplázva, százötvenezer forintba növelte a tétet. Egyre elégedettebb volt önmagával.

A két lány ebben a pillanatban lépett az asztalhoz.

- Na, hogy állsz? - kérdezte Bea.

- Várjál, nagyon jó lapom van. 20 és 21. Ezzel nem lehet veszíteni.

Maga is tudta, hogy lehet, hiszen a Black Jack erősebb a 21-nél is, és a dealer 10-ese ellen, mégsem kellett volna megosztania lapjait, ráadásul utána duplázni. Szörnyű előérzete támadt.

- Köszönjük, nincs több tét. - mondta a csokornyakkendő dealer, majd kiosztotta magának egy végzetes ászt. - A dealernek Black Jack-je van. - jelentette ki, és - egy játékos tétjét érintetlenül hagyva - besöpörte a zsetonokat.

A férfi - gondosan kerülve a két lány tekintetét - gyorsan magához vette maradék zsetonjait, és felállt.

- Mehetünk. - mosolygott rájuk.

Felállt az asztaltól, kinyújtózott, és megérkezésük óta először, szemügyre vette ezt a különös színpadot.

- Na, milyen helyre hoztalak titeket?

Bea most már biztos volt benne, hogy Robi minden fellelhető pénzüket eljátszotta. Cseppet sem örült a dolognak, de tudomásul vette.

Nóra komoran hallgatott, a kijáratnál - nehezen ugyan, de - barátságos mosolyt csalt az arcára.

- Viszontlátásra, hölgyeim. Uram, parancsoljon. - engedte ki őket a széles vállú ajtónál a belvárosi éjszakába.

Bea most már csak pusztá kíváncsiságból kérdezett.

- Mennyi maradt?

Robi egy pillanatra Nórára nézett, aki éppen a kihalt utcát figyelte.

- Kb. ötvenezer.

Nóra most már nem túrtóztette magát, utolsó szerzeményének elvesztése különösen érzékenyen érintette.

- Én azért a pénzért megdolgoztam, te mocsok! - kiáltott rá a férfin.

Robi, bár tisztában volt a helyzettel, nem állta meg, hogy ne korrigálja a kisemmizettet.

- Mit csináltál? Megdolgoztál? Na, azért, ne túlozzunk, ha valaki itt letesz valamit az asztalra az a Bea. Maradjunk ennyiben.

Nóra sírva fakadt, ezúttal nem műkönnyeket hullatott, hanem folyamatosan, keservesen zokogott.

- Elbokáztad, amit nagy nehezen megszereztem. - mondta alig hallhatóan.

Bea Nóra vállára tette a kezét.

- Ne sírj már, ezzel nem változtatsz a dolgokon. - próbálta csitítani barátnőjét.

- Látom, nagyon jól megértitek egymást! Takarodjatok innen! - lökte el barátnőjét magától egy esetlen mozdulattal Nóra.

Lassan haladtak a kihalt éjszakai utcán, a fényes kirakatok között.

- Voltunk mi már rosszabb helyzetben is, nyugi. - próbálkozott újra Bea.

Nóra magában igazat adott neki, de sem most, sem ezután nem nyílt meg egyikük előtt sem. Mindhárman érezték, hogy valami megszakadt ezen az éjszakán, és új fejezet kezdődött életükben.

A vég kezdete

Már megint az az átkozott pénz! Nóra most már biztos volt benne, hogy minden bajának ez a forrása. Másnap, szokásával ellentétben, egy órával korábban kelt. Nem akarta a véletlenre bízni Marcellel való találkozását.

Amint kiért a hajnali párában úszó parkba, a fiú feltűnt az út végén. Egy követ rugdosott maga előtt. Nórárt csak akkor vette észre, amikor már majdnem nekiment.

- Bocs, nem vettelek észre. Szia!

Kutyáik úgy szaglászta meg egymást, mintha életükben először találkoztak volna, aztán mindketten folytatták a reggeli sajtó elemzését.

- Gondoltam, hogy itt leszel. - mondta a lány.

- Na, beindult az évszázad üzlete?

Nóra, mióta eldöntötte, hogy Robit teljesen kizárja pénzügyeiből, még jobban eleresztette fantáziáját.

- Igen, gazdagok leszünk! - nevetett.

- Gazdagok? - csodálkozott Marcell.

- Hát, persze, vagy nem az a célunk?

A fiú fenntartással fogadta Nóra viháncolását, és a többes szám sem tetszett neki.

- Na, igen. Előbb-utóbb, csak nyer valamelyikünk a lottón.

- Sokkal jobbat tudok.

Marcell kíváncsian figyelte Nórát.

- Indíthatnánk egy nyomdát. - vágta ki ötletét a lány.

- Igazad van, esetleg egy filmgyárat is.

Nóra megmakacsolta magát.

- Azt nem, de egy nyomda indítása reális, és óriási pénz van benne.

Bosszantotta, hogy nem tudta olyan gyorsan beizzítani a fiút, mint, ahogy tervezte. „- Lehet, hogy nem volt jó ötlet ez a hajnali időpont?” - futott át rajta.

- És, pontosan, hogy képzelted?

- Kétfmillió kell hozzá. Vethetnél fel hitelt a lakásodra. - játszotta ki az utolsó lapot.

Marcell még jobban magába zárkózott.

- Na, ezt felejtse el, de nagyon gyorsan. - utasította el, tőle szokatlanul rideg hangon az évszázad üzleti tervét.

Nóra már találkozásuk pillanatában megérezte a fiú távolságtartását, de gyorsan elhessegette magától a kellemetlen gondolatot, miszerint a fiú - akár véglegesen - szembefordulhat vele, netán visszakövetelheti kinnlevőségét. Utóbbtól persze, nem tartott különösebben, többször is kicsúszott már hitelezői kezéből.

Megérzése pillanatok alatt beigazolódott. Marcell, miután nyugtázta, hogy kutyája visszatért mellé a távoli bokrokból, lelassította lépteit, és megállt.

- Mikor kapom vissza a pénzemet?

Nóra - a fiú arcát vizsgálva - nem látta célszerűnek egy szóval válaszolni.

- Visszaadom, amint tudom. Mindent felírtam. - próbálta megnyugtatni hitelezőjét, aki azonban közbevágott.

- Pontosabban?

A lány mindig is ügyes taktikus volt, ilyen gyors fordulatra azonban nem számított. Időt kellett nyernie.

- Megpróbálom, minél előbb. - folytatta az elterelő hadműveletet, de Marcell újra megállította.

- Mikor?

Nem maradt több kibúvó, ekkor azonban újra átfutott rajta, hogy voltaképpen fölösleges aggódnia, a fiú sem tanúval, sem más módon nem tudná bizonyítani igazát, arról nem is beszélve, hogy oldott ő már meg nehezebb helyzeteket is.

- Egy hónap jó lesz?

Marcell habozás nélkül válaszolt.

- Rendben, tehát, egy hónap múlva.

Más-más okból mindketten körülnéztek, majd folytatták a sétát. A parkban feltűntek az első - munkába siető - emberek.

A lány nem bírt kibújni a bőréből.

- Utoljára még adhatnál valamennyit, holnap ki kell fizetnem a villanyt, különben kikapcsolják. Ötezer elég lenne...

- „Na, ez már a pofátlanság teteje.” - vizsgálta - most már egészen más szemmel - Marcell adósát.

A fiúnak ekkor már csak annyi pénze volt, amennyit a tárcájában tartott, alig több, mint hatezer forint, de - mint tudjuk - aki akar valakin segíteni, az tud is. Ő azonban már nem akarta megtalálni a megoldást, a lány minden értelemben elveszítette előtte a hitelét.

- Egy hónap. - mondta lakonikusan, véglegesen lezárva ezzel a kérdésnek ezt a részét.

Nóra nem adta fel.

- Adok papírt is, de ez most nagyon fontos lenne.

- „Na, ez már nem is olyan rossz javaslat.” - tűnődött a szőrös szívű hitelező, az ajánlat teljesen egybevágott elképzeléseivel.

A lány az írásos nyilatkozatnak nem tulajdonított különösebb jelentőséget, és erre - eddigi tapasztalatait figyelembe véve - minden alapja megvolt.

Marcell - rövid mérlegelés után - lecsapott az elhamarkodott ajánlatra.

- Rendben. - vágta rá.

Készült. Mióta felmérte a lány gátlástalanságát, és hogy annak esze ágában sincs rendezni tartozását, eldöntötte, hogy az utolsó fillérig visszaszerzi pénzét.

- Akkor csináljuk meg. - mondta, és előhúzott belső zsebéből egy jegyzetömböt.

Nóra kissé meglepődött a fiú felkészültségén, de gyorsan elkönyvelte magában a dolgot, végül is miért ne lehetne jegyzetömb valakinél, akár egy kora reggeli órán is. Ráadásul, eszébe jutott, hogy Marcell rendszeresen lejegyzí gondolatait a utóbbi időben, ez pedig, szerte-foszlatta maradék gyanúját is. A hitelező - egy toll kíséretében - adósa kezébe nyomta a jegyzetömböt.

- Írjad...

A lány majdnem visszakérdezett, hogy „- Tanúk nélkül is menni fog a dolog?”, de mikor látta, hogy Marcellt ez foglalkoztatja a legkevésbé, megnyugodott.

- Itt van a személyid? - tért a lényegre a fiú.

- Persze.

Leültek a legközelebbi padra, a tér kihalt volt.

- Akkor írjad. „Alulírott, ...”, zárójelben a neved, címed... Add ide az igazolványt.

Nóra átnyújtotta igazolványát Marcellnek, amit a fiú - ellenőrizve egyben a beírt adatok helyességét - elétartott.

- Írd be az igazolványszámot. Zárójel bezárva. „...kijelentem, hogy a mai napon Kincses Marcelltől...” Zárójelben jönnek az adataim... - mutatta Marcell igazolványát a szorgosan író lánynak.

Mindkét kutya odafutott, és azonnal végigszaglászták az okiratokat. A fiú a nyomaték kedvéért elővette utolsó forintjait.

- „... átvettem háromszázharmincötezer forintot, amit egy hónapon belül visszafizetek. Késedelem esetén húsz százalékos kamatot vállalok.” Dátum, aláírás.

Nóra befejezte az írást és mindent visszaadott hitelezőjének, aki - még egyszer ellenőrizve az adatokat - átfutotta, gondosan összehajtotta, és eltette a nyilatkozatot. Miután mindent elrendezett, Nóra kezébe nyomta annak igazolványát és az ígért ötezer forintot.

A lány szomorúan állapította meg, hogy Marcell ezer forintot visszatett a tárcájába, de némi bosszankodás után, elkönyvelte veszteségét, és napirendre tért a dolog felett.

- „Bár minden ilyen egyszerűen menne.” - gondolta.

Marcell is hasonló dolgot fogalmazott meg magában. Mindketten nagyon elégedettek voltak, mind magukkal, mind a helyzettel, hiába, a tiszta üzlet mindennek az alapja.

Elégedettségük azonban nem tartott sokáig, mert kutyáik ebben a pillanatban, mintegy végszóra, összeverekedtek. Ez a verekedés már esedékes volt egy ideje, hiszen már hetek óta méregették egymást. Nagy nehezen szétválasztották, és pórázra fogták őket. Ezek után már nem találkozhattak kutyasétáltatás közben, így Marcell felírta címét, és letette a kettőjük közti padra.

- Itt megtalálász, ha össze tudtad szedni a pénzt.

Nóra felvette a papírt, és eltette. Elköszöntek egymástól, Nóra a ropogós ötezressel, Marcell a sajtécudulával a zsebében elégedetten elindult hazafelé.

Mikor Nóra belépett a lakásba, majdnem átesett barátnőjén, aki - az előszobában levő kabátokat összegyűjtve - éppen a szoba felé tartott.

- Te hogyhogy nem dolgozol?

Bea továbbment, és csak a szobából válaszolt.

- Mennünk kell, a tulaj kitett minket. Jó lesz, ha te is csomagolsz.

Miután Robi lezárta a harmadik sporttáskát is, ledobta magát a díványra. Nóra értetlenül nézte társait.

- Mi van veletek? Kedvesem, mitől gyulladtál be, nem ismerek rád.

Robi felkapta a fejét.

- Már nem vagyok a kedvesed, ezt jól jegyezd meg.

Bea megállt Nóra előtt.

- Ezt négy pitbull hozta. - nyújtotta át a lánynak a lakástulajdonos lakonikus felmondólevelét.

- Azt mondták, hogy három óra múlva mindenkit kiszórnak a lakásból, szóval, jó lesz, ha te is igyekszel.

Nóra még mindig nem fogta fel, mi történik körülötte. Kutyája az egyik csomagtól a másikig rohant, miközben mindegyiket összeszaglászta.

- És, hova megyünk? A Hiltonba?

Robi kiigazította.

- Oda legfeljebb te mész, mi már találtunk lakást. - vetette oda a megdöbbszent lánynak.

Fel sem vetődött benne, hogy Bea esetleg nem tart vele.

- Mi van?! - visított fejhangon Nóra - Ti teljesen megvesztetek. - nézett végig volt szövetségesein, aztán hangot váltott.

- Robi, ezt nem teheted velem.

A férfi elnevette magát.

- Miért? Megleszel te nélkülem is, akad elég hülye, akit levághatsz. Rajtam ugyan nem fogsz élösködni.

Róbert meglehetősen zokon vette, hogy Nóra szóvá tette a kaszinóban elvesztett pénz eredetét. A szabályt, miszerint „minden az enyém, ami a tiéd, és ami az enyém, ahhoz nincs semmi közöd”, a férfi meglehetősen komolyan vette, Nóra jövedelemeltitkolása pedig, feltette nála az i-re a pontot.

- Ez honnan van? - dobott az asztalra harmincezer forintot Nóra elé.

Bea egykedvűen rakodott.

- Mióta turkálsz te az én táskámban?! - csattant fel Nóra.

- Én olyat nem tennék. - jelentette ki büszkén Robi - Most esett ki, az előbb.

Mindketten elhallgattak.

- Mióta csinálod ezt? - tette fel a költői kérdést a férfi, majd Beához fordult. - Kész vagy?

- Igen. - válaszolta a lány az ajtóból, útra készen.

Robinak valami nem tetszett Bea viselkedésében.

- Várjál már, ennyire azért nem sietünk.

Bea végignézett a marakodó páron.

- Nekem ebből elegendem van. Sziasztok. A részem ott van a TV-n. - mondta, és meg sem várva köszönésüket, becsukta maga mögött az ajtót.

A kíváncsiskodó szomszédok ajtói sorban csapódtak be a Bea után rohanó férfi közeledtére. A lány - ügyet sem vetve rá - kilépett az utcára, és a ház előtt várakozó, megtermett ügyfele elé állt.

- Na, itt vagyok. - mosolygott rá.

Robi megtorpant, ez már sok volt neki. Bea és védelmezője pillanatok alatt egy kocsiba dobálták a lány csomagjait, és mire a férfi feleszmélt, már el is tűntek az első utcasarkon.

Róbert koncepciója összeomlott. Visszatérve a lakásba, olyan erővel vágta be maga után a bejárati ajtót, hogy még a lépcsőház is beleremegett.

Nóra - kutyáját szorosan maga mellett tartva - elégedetten szemlélte az összeomlott férfit.

- Na, mi van, Robika? Nem jött be a Black Jack? - kérdezte kedvesen.

- Fogd be a pofádat. - morogta Robi, és gyilkos pillantást vetett a lány vészjóslóan morgó kutyájára. - Undorító vagy. - tette hozzá.

Másfél óra telt el a tulajdonos embereinek távozása óta. A férfi - volt barátnőjét levegőnek nézve - összeszedte táskáit, és reflexszerűen az asztalon heverő pénz felé nyúlt.

- Azt otthagyd. - szólt rá Nóra.

- Bűdös ribanc. - köszönt el az elégedetten mosolygó lánytól Róbert, és - folyamatosan szemmel tartva a feszülten figyelő kutyát - lassan elindult a kijárati ajtó irányába.

Még egy lesújtó pillantást küldött a kedvesen mosolygó lány felé, és - nyitva hagyva az ajtót - elhagyta az elátkozott lakást.

Nóra elégedetten körülnézett a romokban heverő szobában, és elengedte védelmezőjét. Megelégedve eddigi életformáját, úgy döntött, hogy hazaköltözik testvéréhez a szülői házba, az ország másik végébe. Elhatározásában megerősítette áldozatainak várható megjelenése is.

A tulajdonos kidobó embereit már csak a kitárt ajtajú, üres lakás fogadta.

Nem mindenki adta fel

Két év telt el a szövetség felbomlása óta, de Nórát egyetlen haragosa, egyetlen hitelezője nem kereste. Címét nem tudták, ismerőseit nem találták, az összeg pedig, amivel tartozott nekik, nem volt olyan jelentős, hogy akár a legkisebb energiát is érdemes lett volna visszaszerzésébe fektetniük. A lány azonban egy valamit nem értett, miért nem kereste Marcell? Hiszen, címét tudta, és ha másért nem, egy baráti beszélgetés erejéig mindenképpen meglátogathatta volna.

Békésen éldegélt az eldugott faluban, nővére időközben elköltözött, így egyedül tengette napjait, jólesett neki a kikapcsolódás, a kerti munka. Már majdnem elfelejtette a régi szép időket, amikor, egy verőfényes márciusi napon postai értesítőt talált levélszekrényében. Ajánlott levele érkezett. Akárhogy nézegette, nem tudott rájönni, honnan kaphatta. Ez a második értesítőből sem derült ki, így aztán, úgy döntött, hogy - biztos, ami biztos - nem megy érte a postára. Nem feledkezett meg ismerősei tanácsáról, miszerint, hivatalos levelet soha ne vegyen át, ha tartozása van, így bottal ütheti a nyomát a bíróság és mindenki, akivel valaha is kapcsolatban állt. Az óvatosságra pedig, minden oka megvolt. Nővére - másnap érkezett - értesítője ugyanezen okból, szintén a kukában landolt.

Biztos volt benne, hogy Marcell adott életjelt magáról, és ebben nem is tévedett. A fiú pontosan Nóra - hivatalos ügyekre vonatkozó - felfogására építve fizetési meghagyás kibocsátását kérte az illetékes bíróságtól. Számítása bevált. A „címezett nem kereste” jelzéssel visszaérkezett levél alapján, Nóra 15 napos hallgatása után már kérhette a bíróságtól a végrehajtási lap kiállítását.

Marcell akcióját ügyvédi segítség nélkül kezdte. Biztosra ment, az eljárás megindítása előtt ellenőrizte, hogy a ház, ahol Nóra él, a nevén van-e. Adósa csak az ingatlan felével rendelkezett, de ez is bőséges fedezetet nyújtott - időközben négyszázötvenháromezer forintra emelkedett - követelésének kiegyenlítésére.

Az igazságszolgáltatás futószalagján lassan, de biztosan haladt az ügy. Két hónap múlva egy Niva terepjáró állt meg Nóra utcájában, és egy hófehér hajú, megtermett férfi szállt ki belőle. Gyors helyzetfelmérés után elindult a teraszon üldögélő lány felé, akinek kutyája - nem túl barátságosan üdvözölve őt - azonnal a kerítéshez rohant. Fásult arccal a kapu elé állt, majd becsöngetett. Nóra bezárta a hátsó udvarba a kutyát, és kaput nyitott a hívatlan látogatónak.

- Jó napot kívánok. Jámbor Gyula, önálló bírósági végrehajtó vagyok. Parancsoljon, az igazolványom. Ön Kovács Nóra? - kezdte színtelen hangon a tagbaszakadt ember.

- Igen, én vagyok. - hőkölt hátra a lány.

A végrehajtó rutinszerűen folytatta.

- Négyszázötvenháromezer forint és járulékai behajtása végett jöttem. Ki tudja most fizetni? - tette fel a költői kérdést.

Nóra még mindig nem mérte fel a helyzet súlyát.

- Hogy tudnám, és egyáltalán, mit akar itt?

A végrehajtó egy pillanatra visszanézett kocsijára.

- Beljebb mehetnénk? - kérdezte, majd meg sem várva Nóra válaszát, belépett a kertbe.

Folytatta az interjút.

- Van munkahelye?

- Igen... Azaz, nincs...

Nóra hibát hibára halmozott.

- Tehát, nincs. - rögzítette a végrehajtó. - Akkor, menjünk beljebb.

Nóra kétségbeesetten közbevágott.

- Itt minden a nővéremé!

A galambősz végrehajtó elégedetten nyugtázta magában, hogy áldozata magától sétált bele a csapdába.

- Akkor lefoglalom a házat. - jelentette ki, majd Nóra elé tette a foglalási jegyzőkönyvet.

- A ház a nővéremé. - mondta erőltetően Nóra.

- A fele. - igazította ki a végrehajtó. - Itt szíveskedjék aláírni a jegyzőkönyvet.

Nóra úgy vette kezébe a tollat, mint, akit megbabonáztak. Mire észrevette magát, aláírása már megszáradt a dokumentumon.

A természetes ember elindult a kapu felé.

- Köszönöm a türelmét. Az irodámban megtalál, ha bármilyen problémája van, végrehajtási kifogást a bíróságon emelhet. - mondta, és átnyújtotta névkártyáját.

Nóra nézegetni kezdte a fényképes kártyát, a végrehajtó köszönését már észre sem vette.

Tetszett, nem tetszett, Nórának ügyvédhez kellett fordulnia. A kisváros ügyvédi irodájában egy pillanatig sem várakoztatták.

- Ügyfél érkezett. - hajolt mikrofonjához az adminisztrátor, mikor belépett az ajtón.

A sötét folyosó végéről ajtócsukódás hallatszott, majd szinte a semmiből, Nóra előtt termett, nála húsz centiméterrel alacsonyabb leendő védelmezője. A lány magasabbnak képzelte az ügyvédeket, de miután átesett az első sokkon, kedvesen rámosolygott vendéglátójára, aki elindult szobája felé.

- Jöjjön utánam, kérem. - invitálta az ügyvéd.

Mit tehetett mást - sorsát az apró emberke kezébe helyezve - követte őt birodalmába.

- Foglaljon helyet, parancsoljon. - mondta a prókátor. - Szolgálhatok valamivel? Teával, kávéval?

- Egy kávé megköszönnék.

A ceremóniából egy lényeges elem kimaradt, és ezt a vendéglátó is azonnal felmérte.

- Bocsásson meg, be sem mutatkoztam. Dr. Bontó Péter vagyok.

- Kovács Nóra.

- Két kávé rendel! - kiáltott ki kolléganőjének az előtérbe Dr. Bontó, majd Nórához fordult - Mondja el röviden, miről van szó, utána majd én is kérdezek.

A lány azon helyzetek egyikébe került, amikor őszintének és kitárulkozóknak kellett lennie. Ez pedig, számára fehér terület volt.

- Hol is kezdjem?...

- Milyen jellegű ügyről van szó, válóperről, esetleg megkárosították, becsapták, netán pénzt csaltak ki önből. - puhatolózott az ügyvéd.

Részvétellel figyelte leendő ügyfelét. Na, most volt aztán igazán bajban Nóra! Azt mégsem mondhatta, hogy az ügyvéd a szereposztástól eltekintve eltalálta a lényegét, így aztán, a legaktuálisabb problémánál maradt.

- Tegnap egy végrehajtó lefoglalta a házunkat. Ezt adta. - mondta, és átnyújtotta Dr. Bontónak a foglalási jegyzőkönyv másolatát, aki átfutotta a dokumentumot.

- „Szóval, még egy csaló.” - konstataulta az ügyvéd.

Ezúttal nem magára, hanem előző ügyfelére gondolt. Felmérve a helyzetet, hangot váltott.

- Nézze, hölgyem, nekem nyugodtan elmondhat mindent, azt is, ami kellemetlen az ön számára. Tisztán kell látnom a helyzetet. Meg kell jegyezni, hogy köt az ügyvédi titoktartás is.

Azt már nem tette hozzá, hogy „holló a hollónak nem vájja ki a szemét”, ebben már nem volt annyira biztos.

- Tehát, mi történt?

- Egy ismerősöm pénzt akar behajtani rajtam...

Az ügyvéd a lényegre tért.

- Van tanú rá, hogy átadta az összeget?

Nóra szemében remény csillant.

- Nincs.

- Van valamilyen dokumentum az illető kezében? Olyan, amiben ön elismeri a tartozását.

A lány most már szövetségest látott az ügyvédben, és teljesen megnyílt előtte.

- Igen, adtam neki egy írást, de tanúk nem írták alá.

- Saját kezűleg írta? - kérdezte Dr. Bontó, de már biztos volt a válaszbán.

- Igen. Baj? - kérdezett vissza, érezhető aggodalommal a hangjában, Nóra.

Az ügyvéd tekintete mindennél beszédesebb volt.

- Igen. Nagyon nagy baj. Végig kézzel írta?

- Igen.

Dr. Bontó most már csak a rend kedvéért tette fel következő kérdését.

- Rajta van a neve, a címe, az igazolványszáma?...

- Igen.

Nóra érezte, hogy súlyos hibát követett el.

- Mi a lényege a nyilatkozatnak? - folytatta az ügyvéd az interjút.

- Elismerem benne a tartozásomat. Háromszázharmincötezer forint visszafizetését vállaltam egy hónapra, és húsz százalék kamatot, ha kések a fizetéssel.

Az ügyvéd hátradőlt a karosszékében.

- Nem lesz könnyű dolgunk, hölgyem. Ön egy teljes bizonyító erejű magánokiratot állított ki a tartozásáról.

A lány még reménykedett.

- ..., de nincsenek tanúk. - mondta bizonytalanul.

Dr. Bontó kiigazította.

- Abban az esetben, ha végig saját kezűleg írta, erre nincs szükség. Nézzük, inkább, mit tehetünk. Beszéljen a hitelezőjéről.

- Harmincöt év körüli férfi, azt hiszem, matematikus, de rengeteg tőzsdei ügye is volt.

Az ügyvéd közbevágott.

- Élt vele együtt valamikor?

- Nem, de tetszettem neki.

Dr. Bontó legyintett.

- Az nem számít, legalábbis, ebben az esetben nem. Tehát, nem éltek együtt. Jártak együtt szórakozni vagy bárhova?

- Csak egy kutyaftatón találkoztunk, de ott mindenki ismert minket.

Az ügyvéd gondterheltté vált, új irányból próbálkozott.

- Agresszív természetű volt, esetleg fenyegette valamivel?

Nóra semmi értelmét nem látta, hogy akár a legkisebb mértékben is torzítsa a valóságot.

- Nem, egyáltalán nem, esetleg a végén, amikor visszakérte a pénzt. Sokkal határozottabb volt, mint előzőleg. Kicsit féltem is tőle. - mondta a lány, ráérezve arra, hogy az ügyvéd mit akar tőle hallani.

- Vannak ismerősei, akik igazolni tudnák, hogy együtt látták önöket, éttermekben, szórakozóhelyeken?

Nórának azonnal eszébe jutottak a régi szép idők, igaz, ebbe a képbe - a kaszinók, diszkók, bárók világába - egyáltalán nem illett bele a fiú, mint aki végigduhajkodja az éjszakát.

- Igen, vannak barátaim, azt hiszem, segítenek nekem.

Régen látta mind Róbertet, mind Beát, és kapcsolatuk is jelentősen veszített régi fényéből, mégis bízott benne, hogy sikerül őket mozgósítania ügye érdekében.

- Jó lenne, ha olyanok lennének, akik ismerik őt. Most megírjuk az ügyvédi meghatalmazást, ezt pedig lemásolnám. - mutatta fel Dr. Bontó a foglalási jegyzőkönyvet.

A lány már korántsem volt olyan magabiztos, mint egy hónapja.

- És, akkor most el fogják árverezni a házat? - kérdezte az ügyvédet figyelve.

Dr. Bontó sok ilyen ügyet látott már.

- Nem eszik azt olyan forrón. Most csak széljegyként van rajta a végrehajtási jog, azt pedig megpróbáljuk levetetni a bírósággal. Tudna szerezni egy orvosi igazolást arra a néhány hétre, amikor át kellett volna vennie a levelet?

Nóra mindenre el volt szánva.

- Persze, majd beszélek az orvossal.

Az ügyvéd folytatta elképzelése felvázolását.

- Arra fogunk hivatkozni, hogy beteg volt, ráadásul, jogban járatlan, ezért nem mondott ellent a fizetési meghagyásnak. Az ügy ezzel perré alakul, az ingatlanra még kitalálok valamit.

A ház lefoglalása óta Nórát intenzíven foglalkoztatta minden, ami a joggal, a végrehajtással és egyáltalán az igazságszolgáltatással kapcsolatban állt. Elkezdte járni ugyanazt az iskolát, amit Marcell megtett, mire ebbe a fázisba juttatta ügyét. Tekintettel arra, hogy motivációja igen erős volt, tudásszomja is jelentősen megnőtt, látóköre kibővült.

- Elajándékozhatnám a nővéremnek. - vetette fel.

Az ügyvéd maga is ezt ajánlotta volna, ha három hónappal ezelőtt, hajsza híján nem veszíti el praxisát egy ugyanilyen ötlete miatt. Éppen ezt a megoldást javasolta akkori ügyfelének, mire az - fedezet-elvonási kísérlet miatt - bejelentést tett ellene az Ügyvédi Kamaránál. Kizárólag régi ismeretségeinek köszönhetően kerülhette el a legsúlyosabb büntetést.

- Ez színlelt szerződés lenne, az pedig, semmis. - hárította el azonnal Nóra javaslatát, de a dolog ilyen jellegű megoldása továbbra is foglalkoztatta.

Hiába, nem tudott kibújni a bőréből.

- Van olyan távolabbi rokona, esetleg barátja, akiben megbízik annyira, hogy a nevére írassa a házat?

Ki tudja, miért, a lánynak azonnal Robi jutott eszébe. Ezt a gondolatát, azonban rögtön követte a második, miszerint, Robi egyszer már elbokázta a pénzét.

- Talán van, de ezen még gondolkodnom kell. - tért ki a válasz elől.

- Tehát, nincs. - állapította meg az ügyvéd. - Nem baj, végül is, még nem tartunk ott, és remélhetőleg nem is fogunk. Mindenesetre, gondolkodjon a dolgon.

Az utolsó szalmaszálak

Kihez forduljon az ember a bajban, ha nem a legjobb barátaihoz, legalábbis, ha vannak ilyenek. Nóra ebben bízott, amikor úgy döntött, hogy megkeresi Beát és Robit.

Bea időközben férjhez ment, és - amennyire lehetett - távol tartotta magát attól a világtól, amiből annak idején kiszakadt. Minden figyelmét üzlete és családalapítási tervei kötötték le, egyszóval, élete 180 fokos fordulatot vett.

Volt barátnőjével is csak egy presszóban találkozott, nem hívta meg sem üzletébe, sem otthonába. Nóra már az első pillanatban megállapította, hogy Bea - legyen akármilyen segítőkész is - semmiféle konspirációra nem lesz hajlandó, és legfőképpen, nem lesz alkalmas. Találkozásuk, így meglehetősen rövidre sikeredett. Egyetlen eredménye csak annyi volt, hogy Nóra megtudta, hol találja volt barátját, ami Bea segítségével talán nem is sikerült volna.

Róbert nem akármilyen karriert futott be mióta nem látták egymást. A szerencsejáték, majd egymást követő tőzsdei manipulációi pillanatok alatt többszörös milliomossá tették, és innen már nem volt visszaút. A vállalkozók világa foglyul ejtette. Oly mértékben elfoglalt volt, hogy néha egy minisztert is könnyebb volt elérni, mint őt. Bea - mivel Robival, útjaik elválása után is tartotta a kapcsolatot - tudott róla, hogy a férfi azóta sem bocsátotta meg volt barátnője sikkasztási kísérletét. A biztonság kedvéért, egy rövid telefonbeszélgetés erejéig megkereste Robit, hogy az egyáltalán szóba álljon a bajba került lánnyal.

Egy szállodában találkoztak Robi egyik üzleti tárgyalása előtt. A férfi maximum három percet szánt Nórára, és ezt telefonos jelentkezésekor meg is mondta neki.

Amint Nóra belépett a szálloda előterébe, négyen léptek hozzá egyszerre, és egy különterembe vezették, ahol a férfi várta.

- Parancsoljon a hölgy. - kínálta helyet az újdonsült vállalkozó régi barátnőjét, aki most kapott először levegőt a szállodába történő belépése óta.

- Mi történt veled? Mi ez az egész? - nézett körbe Nóra a feldíszített termen.

- Látod, szívem, ilyen a Black Jack. - Na, tedd már le magad.

A lány lassan leült.

- Hallgatlak. - dőlt hátra a üzletember.

Feltette lábait az asztalra, és figyelni kezdett.

- Nagy bajban vagyok, Robika. Emlékszel arra a fiúra a kutya-futtatón? Arra a matematikusra.

Robi elmosolyodott.

- Az Einsteinre?

- Igen. Megtalált, és lefoglalta a házunkat.

A férfi szemébe érdeklődés költözött, egy pillanat alatt megfedkezett közeledő tárgyalásáról. Ettől a pillanattól kezdve a lány csak egy üzleti tételként létezett számára.

- Mennyivel tartozol neki?

- Most már félmillióval, de sokkal több lesz a költségek meg a kamatok miatt, ha nem nyerem meg a pert, amit ellenem indított.

Miközben Nóra felvázolta a helyzetet, a férfi folyamatosan a lehetőségeit latolgatta. Kinyílt az ajtó, de a belépő pincér - Robi apró kézjelzésére - elhagyta a tárgyalás helyszínét.

- Nem fogod megnyerni. - prognosztizálta az üzletember az eseményeket.

A lány egyre kétségbeesettebbé vált.

- Robi, segítened kell nekem.

A férfi gondolkodóba esett.

- És, ezt pontosabban, hogy képzeled?

- Tanúsítanod kellene, hogy Marcell rám költötte a pénzét.

Természetesen más-más szempontból, mindketten vizsgálni kezdték egymás arcát. Nagy sokára a férfi megszólalt.

- Ez nem fog menni. - jelentette ki. - Én ilyen ügyekbe nem megyek bele. Egyébként, mennyit ér a ház?

- Ötmilliót. - vágta rá Nóra.

Az üzletember arca meg sem rezdült, Nóra most már sírt.

- Robi, ne csináld ezt, nagyon kérlek! Elvesztem a házamat, ha nem segítesz!

A férfi kíváncsian figyelte volt barátnője kitörését.

- Ki mondta, hogy nem segítetek?... - kezdte, de Nóra - nyakába borulva - beléfojtotta a szót.

- Jaj, Robika! Tudtam, hogy rendes vagy! - sírt fel hangosan örömében.

A párnázott ajtók elzárták a külvilágtól Nóra kitörését. A férfi nagy nehezen lefejtette magáról a zokogó lányt.

- Nyugi, nyugi. - csitította - Ez nem szerelem, nem rokonság, nem barátság, hanem üzlet. - mondta kedvenc szlogenjét.

Nóra egy pillanat alatt kijózanodott.

- Hogy mondod?

Robi újra hátradőlt.

- A ház ötmillió. Az egész a te neveden van?

- Nem, a fele a nővéremé.

A férfi egy pillanatra magába mélyedt, aztán újra felemelte a fejét.

- Na, akkor egy kicsit más a helyzet. Tehát, a ház forgalmi értéke ötmillió, viszont lakott, így a becsértéke jóval kevesebb. Ezt a végrehajtás során feléig leszállíthatják, és le is szoktak addig menni. Vannak emberek, akik erre specializálták magukat. Én is csináltam már ilyet.

- Te? - hűlt el Nóra.

Róbert elmosolyodott.

- Igen. Nem nézted ki belőlem? Tehát, jó esetben kétmilliót adnak érte. Ebből a tartozásodra, a kamatra, a végrehajtóra és az ügyvédekre elmegy körülbelül hétszázezer. Marad tehát alig több, mint egymillió, ami ráadásul a nővéredet illeti.

Nórát az utóbbi gondolat nem izgatta különösebben, annál inkább aggasztotta az azt megelőző levezetés.

- Akkor, most mit csináljak? - kérdezte önkéntelenül.

Az üzletember már csak ezt a kérdést várta.

- Vagy lejátszod a pert, és akkor az lesz, amit az előbb mondtam, vagy elfogadod az ajánlatomat. Kifizetem a srácot, a végrehajtót, az ügyvédeknek, a nővéreddel pedig, kaptok kétmilliót, és nem ismerjük egymást. Igazán méltányos ajánlat, nem? - nézte sarokba szorított partnerét Róbert.

Szavai egy idő után elérték Nórát is.

- Mi az, hogy nem ismerjük egymást?

A férfi elmosolyodott.

- A házamból mennetek kell, na persze, azért barátok maradunk. Mielőtt dühöngeni kezdesz, gondolkodj egy kicsit. Megéri.

Az üzletember forgatókönyve az utolsó mondatig megvalósult. Marcell már az első tárgyaláson megegyezett Nórával, pénzéhez is hozzájutott. Róbert rendezte az ügyvédi és a végrehajtási költségeket is.

Egyetlen probléma adódott csak, de az is megoldódott. Nóra nővére csak házrészének teljes kifizetése esetén volt hajlandó elhagyni a házat, Róberttel azonban sikerült megegyezniük.

Nóra semmit nem látott a pénzből. Új ötletekkel, tervekkel kellett nekiindulnia a világnak. Leleményessége azonban nem hagyta cserben, két hónap múlva megtalálta Marcell utódját.

- & -